RESULLERİMİZ DİYOR Kİ

Sana elçilerin haberlerinden
-kalbini sağlamlaştıracak- doğru haberler
aktarıyoruz. Bunda sana hak ve
müminlere bir öğüt ve uyarı gelmiştir.
(Hud Suresi, 120)

HARUN YAHYA

Birinci Baskı: Eylül 1999
İkinci Baskı: Temmuz, 2001
Üçüncü Baskı: Ekim, 2005
Dördüncü Baskı: Ocak, 2006
Beşinci Baskı: Temmuz, 2006

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A. Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

www.harunyahya.org – www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

YAZAR VE ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme,

kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

•Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

•Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

•Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

•Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

•Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

•Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

•Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

GİRİŞ

Gelmiş geçmiş tüm ümmetlere onları Allah'ın doğru yoluna çağıran resuller gönderilmiştir. Resuller insanlara Allah'ın varlığını ve birliğini anlatan, onlara Allah'ın dinini tebliğ eden, Allah'ın kendilerinden istediklerini, diğer bir deyişle yapmaları ve sakınmaları gereken şeyleri bildiren, onları cehennem azabına karşı uyaran ve cennetle müjdeleyen insanlardır.

Resullerin hayatları ve mücadeleleri, düşünen ve öğüt almasını bilen müminler için ibretlerle doludur. Kuran'da, resullerin tebliğ konuları, kullandıkları ikna yöntemleri ve daha birçok özellikleri ayrıntılı olarak anlatılır.

Andolsun, onların kıssalarında temiz akıl sahipleri için ibretler vardır... (Yusuf Suresi, 111)

Müminler, resuller arasında hiçbir ayrım yapmadan onların Kuran'da aktarılan güzel tavır ve davranışlarını, üstün ahlaklarını kendilerine örnek almalı, onların öğüt ve tavsiyelerini tutup, uyarılarına büyük önem vermelidirler. Çünkü Allah bu seçkin kullarının kıssalarını toplumlara tarih bilgisi olsun diye değil, müminler öğüt alıp düşünsünler, bu üstün insanları örnek alsınlar diye Kuran'da aktarmaktadır.

Kuran'da resuller ve onların yaptıkları işlerde müminler için örnekler ve dersler yer alır. Bu, Kuran'da özellikle belirtilen bir noktadır. Örneğin Hz. İbrahim ve ona uyanlarda müminler için güzel örnekler olduğu ayette belirtilmiş, ardından onların örnek tavırları anlatılmıştır:

İbrahim ve onunla birlikte olanlarda size güzel bir örnek vardır. Hani kendi kavimlerine demişlerdi ki: "Biz, sizlerden ve Allah'ın dışında taptıklarınızdan gerçekten uzağız. Sizi (artık) tanımayıp-inkar ettik. Sizinle aramızda, siz Allah'a bir olarak iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve bir kin baş göstermiştir." Ancak İbrahim'in babasına: "Sana bağışlanma dileyeceğim, ama Allah'tan gelecek herhangi bir şeye karşı senin için gücüm yetmez." demesi hariç. "Ey Rabbimiz, biz sana tevekkül ettik ve 'içten sana yöneldik.' Dönüş sanadır. Rabbimiz, bizi inkâr edenler için bizi fitne (deneme konusu) kılma ve bizi bağışla Rabbimiz. Şüphesiz Sen, üstün ve güçlüsün, hüküm ve hikmet sahibisin." Andolsun, onlarda sizlere, Allah'ı ve ahiret gününü umud edenlere güzel bir örnek vardır. Kim yüz çevirecek olursa, artık şüphesiz Allah, Ğaniy (hiçbir şeye ihtiyacı olmayan), Hamid (övülmeye layık olan)dır. (Mümtehine Suresi, 4-6)

Aynı şekilde, diğer tüm Resuller de müminler için her yönden örnek alınmaları gereken, Allah'ın özel ve seçkin kullarıdır. İman edenler resullerden hiçbirini ayırt etmez, hepsine indirilene iman ederler. Bu Allah'ın bir emridir ve tüm emirler gibi üzerinde titizlikle durulmalıdır:

Deyin ki: "Biz Allah'a; bize indirilene, İbrahim, İsmail, İshak, Yakub ve torunlarına indirilene, Musa ve İsa'ya verilen ile peygamberlere Rabbinden verilene iman ettik. Onlardan hiçbirini diğerinden ayırt etmeyiz ve biz O'na teslim olmuşlarız." (Bakara Suresi, 136)

Bütün resuller insanları hak dine ve en doğru yola çağırmışlardır. Bu çağrı onların ümmetleri için geçerli olduğu gibi, bizim için de geçerlidir. Hepsinin davet ettiği temel imani ve ahlaki gerçekler, sergiledikleri üstün karakter özellikleri, her devir için, dolayısıyla bizler için de uyulması ve örnek alınması gereken konulardır.

Allah da bu hikmete binaen, Kuran'da onların davet ettikleri gerçekleri ve sahip oldukları üstün ahlaki özellikleri bizlere pek çok açıdan, özlü ve ayrıntılı bir biçimde bildirmiştir. Ve peygamberinin şahsında tüm müminlere doğru yola tabi olmayı emretmiştir:

Bunlar, kendilerine kitap, hikmet ve peygamberlik verdiklerimizdir. Eğer bunları tanımayıp-küfre sapıyorlarsa, andolsun, biz buna (karşı) inkâra sapmayan bir topluluğu vekil kılmışızdır. İşte Allah'ın hidayet verdikleri bunlardır; öyleyse sen de onların bu hidayetlerine uy. De ki: "Ben bunun için sizden bir ücret istemiyorum. O (Kuran), alemlere bir 'öğüt ve hatırlatmadan' başkası değildir." (En'am Suresi, 89-90)

Öyleyse müminlere düşen Kuran'da resullerin kıssalarını dikkatlice okuyup, onların gösterdikleri doğru yola, yaptıkları öğüt ve uyarılara titizlikle uymaya çalışmaktır. Bu kitabın amacı da müminlerin bu gayretine yardımcı olmaktır.

HZ. NUH

Hz. Nuh, Kuran'ın pek çok ayetinde kendisinden övgüyle bahsedilmiş bir peygamberdir:

(Ey) Nuh ile birlikte taşıdıklarımızın çocukları! Şüphesiz o, şükreden bir kuldu. (İsra Suresi, 3)

Andolsun, Nuh Bize (dua edip) seslenmişti de, ne güzel icabet etmiştik. Onu ve ailesini, o büyük üzüntüden kurtarmıştık. Ve onun soyunu, (dünyada) onları da baki kıldık. Sonra gelenler arasında ona (hayırlı ve şerefli bir isim) bıraktık. Alemler içinde selam olsun Nuh'a. (Saffat Suresi, 75-79)

Gerçek şu ki, Allah, Adem'i, Nuh'u, İbrahim ailesini ve İmran ailesini alemler üzerine seçti; (Al-i İmran Suresi, 33)

Şüphesiz, Biz Nuh'u; "Kavmini, onlara acı bir azap gelmeden evvel uyar" diye kendi kavmine (peygamber olarak) gönderdik. (Nuh Suresi, 1)

Allah Hz. Nuh'u kendi kavmine elçi olarak göndermiştir. Kavminden inkara sapmış önde gelenler, Hz. Nuh ve ona tabi olanları hak yoldan çevirmek için onlara tuzaklar kurmuş, çeşitli iftiralar atmış, onlarla alay etmeye kalkışmışlardır. Yaptıklarının karşılığı olarak Allah bu kavmi dünya hayatında büyük bir tufan ile cezalandırmıştır.

Hz. Nuh Kavmine Güvenilir Bir Elçi Olduğunu Beyan Etmiştir

Allah korkusu taşımayan insanlar birbirlerine gerçek anlamda bir güven duymazlar. Çünkü böyle insanların oluşturduğu bir toplumda, kişinin kendisine en yakın bildiği insandan dahi her an bir kötülük görme ihtimali vardır. Herkes birbirine karşı son derece temkinli davranır, açık vermemeye çalışır. Bu nedenle insanlar arasında en çok istenilen şey güvenebilecekleri gerçek dostlara sahip olabilmektir.

Elçiler ise Allah korkuları nedeniyle son derece güvenilir bir karaktere sahiptirler. İnsanların, elçilerin güvenilir olduğunun farkına varmaları çok önemlidir ve bu yüzden elçiler bu özelliklerini, tebliğ yaparken özellikle vurgularlar:

Nuh kavmi de gönderilen (peygamber)leri yalanladı. Hani onlara kardeşleri Nuh: "Sakınmaz mısınız?" demişti. "Gerçek şu ki, ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim. Artık Allah'tan korkup-sakının ve bana itaat edin." (Şuara Suresi, 105-108)

Liderlik hırsı, mal mülk özlemi, itibar beklentisi gibi konular, insanları başkalarına güven duyma konusunda tereddütte bırakır.Hatta insanların herhangi bir menfaat karşılığı olmaksızın iyilikte bulunmayacakları düşünülür. Peygamberler ise karşılığı Allah'tan beklerler; insanlardan hiçbir istekleri olmadığını da özellikle vurgularlar. Hz. Nuh kavmine şöyle demiştir:

"Buna karşılık ben sizden bir ücret istemiyorum; ücretim yalnızca alemlerin Rabbine aittir." (Şuara Suresi, 109)

Eğer yüz çevirecek olursanız, ben sizden bir karşılık istemedim. Benim ecrim, yalnızca Allah'a aittir. Ve ben, Müslümanlardan olmakla emrolundum. (Yunus Suresi, 72)

Hz. Nuh Kavmini Yalnızca Allah'a Kulluk Etmeye Çağırmıştır

Hz. Nuh kavmini, içinde bulundukları batıl sistemi bırakarak Allah'a kulluk etmeye davet etmiştir. Allah'tan başka bir ilah olmadığını, eğer dünyada iken bunu anlamazlarsa ileride azapla karşılaşacaklarını hatırlatmıştır. Bu şekilde onları uyarıp korkutmuş ve iman etmeleri için çeşitli şekillerde açıklamalarda bulunmuştur. Bu konuyla ilgili bazı ayetler şöyledir:

Andolsun, Biz Nuh'u kendi kavmine (elçi olarak) gönderdik. Böylece kavmine dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a kulluk edin. Onun dışında sizin başka ilahınız yoktur, yine de sakınmayacak mısınız?" (Müminun Suresi, 23)

Andolsun, Biz Nuh'u kavmine gönderdik. (Onlara:) "Ben sizin için ancak apaçık bir uyarıp-korkutucuyum. Allah'tan başkasına kulluk etmeyin. Ben size (gelecek olan) acı bir günün azabından korkarım" (dedi). (Hud Suresi 25-26)

Hz. Nuh Kavmini Allah'a Yönelmeye ve O'ndan Bağışlanma Dilemeye Davet Etmiştir

Hz. Nuh, kavmine Allah'ın tek ilah olduğunu hatırlattıktan sonra, onları Allah'tan bağışlanma dilemeye davet etmiş, Allah'a yönelmeleri karşılığında Allah'ın onlara vereceği nimetleri şu şekilde müjdelemiştir:

"Bundan böyle" dedim. "Rabbinizden mağfiret isteyin; çünkü gerçekten O, çok bağışlayandır. (Öyle yapın ki,) Üzerinize gökten sağanak (bol miktarda yağmur) yağdırsın. Size mallar ve çocuklarla yardımda bulunsun. Size (ürün yüklü) bağlar-bahçeler versin, ırmaklar da versin." (Nuh Suresi 10-12)

Allah Kuran'da birçok ayette iman edenleri güzel bir hayat ile yaşatacağını vaat etmiştir. Bu sebeple elçiler kavimlerini Allah'a yönelmeye davet ederken, Allah'ın onlara nimetler vereceğini de bildirmişlerdir. Diğer taraftan ise Allah'ın verdiği nimetleri sayarak, insanların bunları anlamalarını, Allah'ın üzerlerindeki lütfunu ve merhametini görmelerini sağlamaya çalışmışlardır. Hz. Nuh kavmine şöyle hitap etmiştir:

"Size ne oluyor ki, Allah'tan bir vakarı ummuyorsunuz? Oysa O, sizi gerçekten tavır tavır yaratmıştır. Görmüyor musunuz; Allah, yedi göğü birbirleriyle bir uyum (mutabakat) içinde yaratmıştır? Ve ayı bunlar içinde bir nur kılmış, güneşi de (aydınlatıcı ve yakıcı) bir kandil yapmıştır. Allah, sizi yerden bir bitki (gibi) bitirdi. Sonra sizi yine oraya geri çevirecek ve sizi (diriltici) bir çıkarışla diriltip-çıkaracaktır. Allah, yeri sizin için bir yaygı kıldı. Öyle ki, onun içinde geniş yollarında gezip-dolaşırsınız, diye." (Nuh Suresi 13-20)

İman edenlerin yapması gereken de, peygamberler gibi Allah'ın nimetlerini anarak O'na şükretmek ve çevrelerindeki insanları şükredici olmaya çağırmaktır.

Hz. Nuh Kendisine Atılan İftiralara Karşı Kavmine Allah'ı Hatırlatarak En Akılcı Cevapları Vermiştir

Dünya tarihi boyunca Allah'ın gönderdiği tüm elçilere birbirine benzer iftiralar atılmıştır. Bu, Allah'ın, her dönemde yaşayan elçilerinin karşılaştıkları hiç değişmeyen bir kanunudur.

Hz. Nuh'un kavmi de peygamberlerine itaat etme konusunda direnmiş ve kendilerince onu yıldırmak için birçok iftira atmışlardır. Bunlardan biri 'şaşırmış ve sapmışlık' iftirasıdır:

Kavmimin önde gelenleri: "Gerçekte biz seni açıkça bir 'şaşırmışlık ve sapmışlık' içinde görüyoruz" dediler. (Araf Suresi, 60)

Allah'ın elçilerinin en belirgin özelliklerinden biri, her ortamda sabır ve kararlılıklarını, üstün ahlaklarını korumaya devam etmeleridir. Karşılaştıkları zorluk ve iftiralar karşısında daima olgun ve mütevvekil bir tavır göstermişlerdir. Bu iftaraya karşı Hz. Nuh'un cevabı tüm müminler için örnektir.

O: "Ey kavmim, bende bir 'şaşırmışlık ve sapmışlık' yoktur; ama ben alemlerin Rabbinden bir elçiyim." dedi." Size Rabbimin risaletini tebliğ ediyorum. (Ayrıca) Size öğüt veriyor ve sizin bilmediklerinizi ben Allah'tan biliyorum." (Araf Suresi, 61-62)

Hz. Nuh kendisini yalancılıkla suçlayanlara ise şöyle cevap vermiştir:

Kavminden, ileri gelen inkârcılar: "Biz seni yalnızca bizim gibi bir beşerden başkası görmüyoruz; sana, sığ görüşlü olan en aşağılıklarımızdan başkasının uyduğunu görmüyoruz ve sizin bize bir üstünlüğünüzü de görmüyoruz. Aksine, biz sizi yalancılar sanıyoruz" dedi.

Dedi ki: "Ey Kavmim, görüşünüz nedir söyleyin? Eğer ben "Rabbimden apaçık bir belge üzerinde isem ve Rabbim bana Kendi Katı'ndan bir rahmet vermiş de (bu,) sizin gözlerinizden saklı tutulmuşsa? Siz bunu istemiyorken biz sizi buna zorlayacak mıyız?" "Ey Kavmim, ben sizden buna karşılık bir mal istemiyorum. Benim ecrim, yalnızca Allah'a aittir. Ben iman edenleri kovacak değilim. Onlar gerçekten Rablerine kavuşacaklar. Ancak ben sizi, cahillik etmekte olan bir kavim görüyorum." (Hud Suresi, 27-29)

Hz. Nuh İman Etmek İçin Mucize Bekleyenlerin Samimiyetsizliğine Dikkat Çekmiştir

Tarih boyunca inkar edenler kendilerine gelen elçilere tabi olmamak için birçok bahaneler öne sürmüşlerdir. Resullerin malca kendilerinden üstün olmaları veya mucizeler getirmeleri gerektiğini ileri sürmüşler, hatta onların insan değil melek olmaları gerektiğini dahi iddia edebilmişlerdir. Hz. Nuh buna benzer beklentilere şöyle cevap vermiştir:

"Ben size Allah'ın hazineleri yanımdadır demiyorum, gaybı da bilmiyorum. Melek olduğumu söylemiyorum ve gözlerinizin aşağılık gördüklerine, Allah kesin olarak bir hayır vermez de demiyorum. Nefislerinde olanı Allah daha iyi bilir. Bu durumda (bunun aksini yaparsam) gerçekten o zaman zalimlerdenim (demek)dir." (Hud Suresi, 31)

Allah'ın görevlendirdiği elçilerin, malca, paraca üstün olmalarını, mucizeler göstermelerini beklemek inkarcıların klasik bir özelliğidir. Elçilerin üstün oldukları yön takvalarıdır. Bu insanlar hayatlarının her anında ve her davranışlarında Allah'a yöneldikleri, teslimiyet ve tevekkül gösterdikleri, sabırlarından hiçbir zaman ödün vermedikleri için üstündürler. Allah malı, makamı, parayı, ilmi ve dünyaya ait her türlü şeyi pek çok insana verebilir. Ancak bunlar birer üstünlük ölçüsü değil, yalnızca imtihan vesilesidirler. Bu tür dünyevi değerleri Allah Katı'nda bir üstünlük alameti olarak değerlendirmek ise ancak din ahlakından uzak yaşayan insanlara özgüdür.

Sizden öncekilerin, Nuh kavminin, Ad ve Semud ile onlardan sonra gelenlerin haberi size gelmedi mi? Ki onları, Allah'tan başkası bilmez. Elçileri onlara apaçık delillerle gelmişlerdi de, ellerini ağızlarına götürüp (öfkelerinden

ısırdılar) ve dediler ki: "Tartışmasız, biz sizin kendisiyle gönderildiğiniz şeyleri inkâr ettik ve bizi kendisine çağırdığınız şeyden de gerçekten kuşku verici bir tereddüt içindeyiz."

Resulleri dedi ki: "Allah hakkında mı şüphe (ediyorsunuz)? O, gökleri ve yeri yaratandır; O, sizi, günahlarınızı bağışlamak için davet etmekte ve sizi adı konulmuş bir süreye kadar erteliyor." Dediler ki: "Siz, bizim benzerimiz olan birer beşerden başkası değilsiniz. Siz bizi, babalarımızın taptıklarından çevirip-engellemek istiyorsunuz, öyleyse bize apaçık bir delil getirin."

Resulleri onlara dediler ki: "Doğrusu biz, sizin gibi yalnızca bir beşeriz, ancak Allah kullarından dilediğine lütufta bulunur. Allah'ın izni olmaksızın size bir delil getirmemiz bizim için olacak şey değil. Mü'minler, ancak Allah'a tevekkül etmelidirler." (İbrahim Suresi, 9-11)

Hz. Nuh Tebliğ İçin Her Yolu Denemiştir

Hz. Nuh da diğer resuller gibi kavminin iman etmesi için her türlü yolu denemiştir. Onları açıkça dine davet ettiği gibi,onlara farklı yollarla da yanaşmaya çalışmış, ancak tüm çabasına rağmen kavmi inkarda ve azgınlıkta direnmiştir. Hz. Nuh, kavminin kendisine direnmesini şöyle anlatmıştır:

Dedi ki: "Rabbim, gerçekten kavmimi gece ve gündüz davet edip-durdum. Fakat davet etmem, bir kaçıştan başkasını arttırmadı. Doğrusu ben, onları bağışlaman için her davet edişimde, onlar parmaklarını kulaklarına tıkadılar, örtülerini başlarına çektiler ve büyüklük tasladıkça büyüklük gösterip-direttiler. Sonra onları açıktan açığa davet ettim. Daha sonra (davamı) onlara açıkça ilan ettim ve kendilerine gizli gizli yollarla yanaşmak istedim." (Nuh Suresi 5-9)

Hz. Nuh'un bu sözlerinden anlaşılacağı gibi, peygamberler durmaksızın insanları Allah'ın yoluna çağırmışlar, çeşitli metodlar geliştirerek insanların vicdanlarını harekete geçirmeye çalışmışlardır. İnsanlardan ne tepki gelirse gelsin kararlı davranmak, Allah'ın "iyiliği emredip kötülükten menetme" emrini mutlak surette yerine getirmek peygamberler gibi salih müminlerin de üzerine düşen önemli bir sorumluluktur:

Sizden; hayra çağıran, iyiliği (marufu) emreden ve kötülükten (münkerden) sakındıran bir topluluk bulunsun. Kurtuluşa erenler işte bunlardır. (Al-i İmran Suresi, 104)

Tevbe edenler, ibadet edenler, hamd edenler, (İslam uğrunda) seyahat edenler, rükû edenler, secde edenler, iyiliği emredenler, kötülükten

sakındıranlar ve Allah'ın sınırlarını koruyanlar; sen (bütün) mü'minleri müjdele. (Tevbe Suresi, 112)

Hz. Nuh'un Kavmine Karşı Kararlı Tutumu

Dünya üzerinde var olan herşeyin sahibinin Allah olduğunu, Allah dilemedikten sonra kimsenin kendilerine bir zarar veya fayda sağlamaya güç yetiremeyeceğini bilen elçiler, kavimlerinin kendilerine yönelttikleri tehditlerden dolayı hiçbir zaman yılgınlık göstermemişlerdir. Karşılaştıkları her türlü zorlukta Allah'a dayanıp-güvenmişlerdir. Hz. Nuh da inkarcıların önde gelenlerine karşı cesurca bir mücadele vermiş, onların iftira ve saldırılarından asla yılmayacağını şöyle vurgulamıştır:

Onlara Nuh'un haberini oku. Hani kavmine demişti ki: "Ey kavmim, benim makamım ve Allah'ın ayetleriyle hatırlatmalarım eğer size ağır geliyorsa ben, şüphesiz Allah'a tevekkül etmişim. Artık siz ortaklarınızla toplanıp yapacağınız işi karara bağlayın da işiniz size örtülü kalmasın (veya tasa konusu olmasın), sonra hakkımdaki hükmünüzü -bana süre tanımaksızın- verin. (Yunus Suresi 71)

Müminler de peygamberleri örnek alarak zorluklara karşı sabır gösterir, düşmanlarına karşı asla yılgınlık ve gevşeklik göstermezler. Allah'ın yardımının her an yanlarında olduğunu ve mutlak zaferin her zaman iman edenlere ait olduğunu bilirler. Çünkü bu garanti altına alınmıştır:

Gevşemeyin, üzülmeyin; eğer (gerçekten) iman etmişseniz en üstün olan sizlersiniz. (Al-i İmran Suresi, 139)

... Allah, kafirlere mü'minlerin aleyhinde kesinlikle yol vermez. (Nisa Suresi, 141)

Hz. Nuh Kavmini Büyük Bir Azap İle Uyarmıştır

Birçok kavim kendilerine gönderilen elçilere karşı geldikleri, elçilere ve iman edenlere karşı mücadele verdikleri için Allah'ın gönderdiği çeşitli azaplarla helak edilmiştir. Elçiler ise azap gelmeden önce kavimlerini uyarmışlar, onları Allah'ın yoluna uymaya çağırmışlardır. Hz. Nuh kavmini şu şekilde uyarmıştır:

Andolsun Biz Nuh'u kendi kavmine (toplumuna) gönderdik. Dedi ki:" Ey kavmim, Allah'a kulluk edin, sizin için O'ndan başka ilahınız yoktur. Doğrusu ben, sizin için büyük bir günün azabından korkmaktayım." (Araf Suresi, 59)

Hz. Nuh'un, Müminleri Alaya Alan Kavmine Cevabı

Allah Kuran'da birçok ayette iman edenlerle alay etmeye çalışan insanlardan bahseder. Ancak Allah tarih boyunca müminlerle alay etmeye kalkan insanları daha dünya hayatında iken kendileriyle alay edilecek konuma düşürmüştür. Bu insanların ahirette görecekleri aşağılanma ise çok daha büyük olacaktır. Allah Kuran'da bu insanlar cehennemde azap çekerken müminlerin de cennetten kendilerini seyrederek onlara güleceklerini bildirmiştir (Mutaffifin Suresi, 34)

Hz. Nuh'un kavmi de, onu ve müminleri alaya almışlardır. Hz. Nuh'un kavmine verdiği cevap şu şekildedir:

... O: "Eğer bizimle alay ederseniz, alay ettiğiniz gibi biz de sizlerle alay edeceğiz" dedi. "Artık, ilerde bileceksiniz. Aşağılatıcı azap kime gelecek ve sürekli azap kimin üstüne çökecek." (Hud Suresi, 38-39)

Hz. Nuh, Kavminin İnkarda Diretmesi Üzerine Allah'tan Yardım İstemiştir

Hz. Nuh, -şu ana kadar ayetlerde gördüğümüz gibi- yaşamı boyunca kavmini uyarıp korkutmuş, onları Allah'ın azabına karşı uyarmıştır. Ancak tüm bunlara rağmen azgın kavmi inkar etmekte diretince Allah'a şöyle dua etmiştir:

Nuh "Rabbim, yeryüzünde kafirlerden yurt edinen hiç kimseyi bırakma." dedi. "Çünkü Sen onları bırakacak olursan, Senin kullarını şaşırtıp-saptırırlar ve onlar, kötülükten sınırı aşan (facir'den) kafirden başkasını doğurmazlar." (Nuh Suresi, 26-27)

Resulleri örnek alan müminlerin yapması gereken de budur: Din ahlakını her türlü imkanla, sözlü veya yazılı olarak anlatıp, Allah'ın varlığının her türlü delillerini onlara sunmak, ayrıca hesap gününün, cennetin, cehennemin yakınlığını tebliğ etmek... Ancak tüm bunlara rağmen inkar etmekte direnen insanlar olursa, müminler, bu kişileri cezalandırması için de Allah'a dua ederler. Ve Allah'ın dünyada ve ahirette sonsuz bir adaletle karşılık vereceğini bilirler.

Hz. Nuh'un Oğlunun Kafirlerden Olması

İnkarları, alayları, saldırılarıyla azabı tam olarak hak eden kavmin üzerine Allah büyük bir bela göndermiş ve Hz. Nuh'u yalanlayanlar helak olmuşlardır. Hz. Nuh ile birlikte olan müminler ise gemiye binip azaptan kurtulmuşlardır. Helak olanlar arasında Hz. Nuh'un oğlu da vardır; babasının peygamber olması onu azaptan kurtarmamıştır.

Günümüzde bazı insanlar, kendileri dindar olmamalarına rağmen aile büyüklerinin, yakınlarının dindarlığı ile övünürler. "Babam hacı", "dedem büyük bir

alim" gibi sözler sıklıkla duyulur. Oysa ahirette insan sadece kendi yaptıklarından, kendi üzerine yükletilenden sorumlu tutulacaktır. Yakınlarının meziyetleri, dindarlıkları kendisine hiçbir fayda sağlamayacaktır. Kuran'da bu durum şöyle bildirilmiştir:

Allah, inkâr edenlere, Nuh'un eşini ve Lut'un eşini örnek verdi. İkisi de, kullarımızdan salih olan iki kulumuzun nikahları altındaydı; ancak onlara ihanet ettiler. Bundan dolayı, (kocaları) kendilerine Allah'tan gelen hiçbir şeyle yarar sağlamadılar. İkisine de: "Ateşe diğer girenlerle birlikte girin" denildi. (Tahrim Suresi, 10)

Hz. Nuh oğlunu kafirlerden olmaması için son ana kadar uyarmış ancak uyarmaları bir sonuç vermemiştir.

(Gemi) Onlarla dağlar gibi dalga(lar) içinde yüzüyorken Nuh, bir kenara çekilmiş olan oğluna seslendi: "Ey oğlum, bizimle birlikte bin ve kafirlerle birlikte olma.(Oğlu) Dedi ki: "Ben bir dağa sığınacağım, o beni sudan korur." Dedi ki: "Bugün Allah'ın emrinden, esirgeyen olan (Allah)dan başka bir koruyucu yoktur." Ve ikisinin arasına dalga girdi, böylece o da boğulanlardan oldu. (Hud Suresi 42-43)

Hz. Nuh İman Edenler İçin de Dua Etmiştir

Hz. Nuh inkar edenlerin helak olması için dua ettiği gibi, inananların günahlarının bağışlanması için de dua etmiştir:

Rabbim, beni, annemi, babamı, mü'min olarak evime gireni, iman eden erkekleri ve iman eden kadınları bağışla. Zalimlere yıkımdan başkasını arttırma. (Nuh Suresi, 28)

Peygamberin bu duası da tüm inananların örnek alması ve uygulaması gereken bir davranıştır. Allah'a iman eden insanlar birbirlerinin yegane dostları ve yardımcılarıdır. Bu yüzden birbirlerinin ahiretine yönelik dua etmeleri de bir iman alametidir.

HZ. HUD

Hz. Hud'u Allah Ad kavmine elçi olarak göndermiştir. O da kavmine Allah'ın gönderdiği güvenilir bir elçi olduğunu, yaptığı tebliğ karşılığında hiçbir karşılık beklemediğini belirttikten sonra, insanları Allah'tan korkup sakınmaya çağırmıştır.

Hz. Hud, kavmine tebliğ yaparken daha önceki elçilere olduğu gibi ,ona da çeşitli iftiralar atılmıştır. Örneğin kavmi Hz. Hud'da "akli yetersizlik" olduğunu iddia etmiştir. Hz. Hud, kendisine bu çirkin iftirada bulunan kavmine karşı ahlaki üstünlüğünün bir göstergesi olan son derece olgun ve şefkatli bir üslupla cevap vermiştir:

(Hud:)"Ey kavmim" dedi. "Bende 'akıl yetersizliği' yoktur; ama ben gerçekten alemlerin Rabbinden bir elçiyim" dedi. "Size Rabbimin risaletini tebliğ ediyorum. Ben sizin için güvenilir bir öğütçüyüm." (Araf Suresi 67-68)

Hz. Hud Kavmine Yaptığı Tebliğ İçin Hiçbir Karşılık Beklemediğini Söylemiştir

Ey kavmim, ben bunun karşılığında sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim ücretim, beni yaratandan başkasına ait değildir. Akıl erdirmeyecek misiniz? (Hud Suresi, 51)

Buna karşılık ben sizden bir ücret istemiyorum; ücretim yalnızca alemlerin Rabbine aittir. (Şuara Suresi, 127)

Şu ana kadar anlatılan tüm elçilerin hayatlarında gördüğümüz gibi, ömür boyunca insanlara tebliğ yapıp, onlardan hiçbir karşılık beklememek önemli bir mümin özelliğidir. Bir mümin hangi devirde yaşarsa yaşasın, kimlerle beraber olursa olsun insanları Allah'ın beğendiği ahlaka çağırmakla, onlara yaklaşmakta olan hesap gününü hatırlatmakla sorumludur. Bundan dolayı ise kimseden bir karşılık beklemez, yalnızca görevini en iyi biçimde yerine getirmeyi ve Allah'ın kendisinden razı olmasını ister.

Kavmini Allah'a Kulluk Etmeye Çağırırken, Onları Acı Bir Azaba Karşı Uyarmıştır

Hz. Hud da diğer elçiler gibi kavmine yalnızca Allah'a kulluk etmelerini, aksi takdirde azaba uğramalarından korktuğunu söylemiştir:

Ad'ın kardeşini hatırla; onun önünden ve ardından nice uyarıcılar gelip geçmişti; hani o, Ahkaf'taki kavmini: "Allah'tan başkasına kulluk etmeyin,

gerçekten ben, sizin için büyük bir günün azabından korkarım" diye uyarmıştı. (Ahkaf Suresi, 21)

Bunun dışında onlara dünya hayatında değer verdikleri şeylerin geçici olduğunu da hatırlatmıştır. Hz. Hud'un bu konuda kavmine yaptığı tebliğ ayette şöyle bildirilmiştir:

Siz, her yüksekçe yere bir anıt inşa edip (yararsız bir şeyle) oyalanıp eğleniyor musunuz? Ölümsüz kılınmak umuduyla sanat yapıları mı ediniyorsunuz? (Şuara Suresi, 128-129)

Bunun ardından da kavmine Allah'tan korkmalarını, O'nun emrettiklerini yapmalarını, insanlara zorbaca davranmamalarını hatırlatmıştır. Ve eğer böyle yaparlarsa, bunlardan dolayı da azaba uğrayabileceklerini söyleyerek onları uyarmıştır:

Tutup yakaladığınız zaman da zorbalar gibi mi yakalıyorsunuz?
Artık Allah'tan korkup-sakının ve bana itaat edin.
Bildiğiniz şeylerle size yardım edenden korkup-sakının.
Size hayvanlar, çocuklar (vererek) yardım etti. Bahçeler ve pınarlar da. Doğrusu, ben sizin için büyük bir günün azabından korkuyorum. (Şuara Suresi, 130-135)

Hz. Hud Kavmine Allah'ın Onlara Verdiği Nimetleri Hatırlatmıştır

Allah'ın insanlara verdiği nimetler Nahl Suresi'nin 18. ayetinde belirtildiği gibi, "bir genelleme yapılarak" bile sayılamayacak kadar fazladır. Ancak birçok insan bu nimetleri kendisine verenin Allah olduğunu ve bunlar için Allah'a şükretmesi gerektiğini hatırına getirmez. Allah'ın, dilediği anda bunları kendisinden geri alabileceğini de düşünmez. Bu yüzden resuller gittikleri kavimlere Allah'a yönelip dönmelerini, sahip oldukları herşeyin Allah'tan bir nimet olduğunu ve bunlar için O'na şükretmelerini hatırlatmışlardır. Hz. Hud da kavmine, Allah'ın verdiği nimetleri hatırlatmış, onları O'ndan korkup sakınmaya çağırmıştır:

"Sizi uyarmak için aranızdan bir adam aracılığıyla Rabbinizden size bir zikr'in gelmesine mi şaşırdınız? (Allah'ın) Nuh kavminden sonra sizi halifeler kıldığını ve sizin yaratılışta gelişiminizi arttırdığını (veya üstün kıldığını) hatırlayın. Öyleyse Allah'ın nimetlerini hatırlayın, ki kurtuluş bulasınız." (Araf Suresi 69)

Hz. Hud kavmini ayrıca Allah'tan bağışlanma dilemeye de davet etmiştir. Ve Allah'a sığınıp tevbe ederlerse, buna karşılık Allah'ın üzerlerindeki nimetleri arttıracağını haber vermiştir:

Ey kavmim, Rabbinizden bağışlanma dileyin, sonra O'na tevbe edin. Üstünüze gökten sağanak (yağmurlar, bol nimetler) yağdırsın ve gücünüze güç katsın. Suçlu-günahkarlar olarak yüz çevirmeyin." (Hud Suresi, 52)

Hz. Hud Kavmini Cahillerden Olmamaları İçin Uyarmıştır

Kuran'da geçen kavramlardan birisi olan "cahil" kavramı ayetlerde kullanıldığı anlamıyla din ahlakını bilmeyen, dinden uzak yaşayan insanları tasvir eder. Yani, örneğin bir insan yüksek tahsil yapmış olabilir, ama Allah'ı tanımıyorsa, Allah'ın kitabını bilmiyor ve uygulamıyorsa Kuran'a göre cahildir. İnsan, birçok bilgiye sahip olsa da, kim olduğunu, neden yaratıldığını düşünmüyor, kendisini Yaratan'ı tanımıyor ve bundan dolayı Allah'ın kendisinden istediklerini uygulamıyorsa cahiller arasındadır.

Bu insanlara sorulduğunda çoğu zaman dine tabi olduklarını söylerler. Oysa onların kastettikleri din, atalarından gördükleri, etraflarındaki kişilerden öğrendikleri bir cahiliye dininden başka bir şey değildir. Bu dinin Allah'ın kitabı ile hiçbir ilgisi yoktur.

Allah'ın Kuran kıssalarında bildirdiği gibi, tarih boyunca resuller böyle cahil topluluklara hak dini anlatmışlardır. Ancak bu toplulukların çoğu vicdanen doğruyu gördükleri halde içinde bulundukları cehalet dolayısıyla büyüklenmişlerdir. Kendilerine yapılan tüm uyarılara rağmen içlerinden çok azı hariç kendi batıl dinlerini savunmaya devam etmişlerdir.

Hz. Hud'un kavmi de, alıştıkları cahiliye sistemini bırakıp elçiye uymayı reddetmiştir. Bu nedenle Hz. Hud kavmine içinde bulundukları durumun apaçık bir cahillik olduğunu şöyle hatırlatmıştır:

Dedi ki: "İlim ancak Allah Katı'ndadır. Ben size gönderildiğim şeyi tebliğ ediyorum; ancak sizi cahillik eden bir kavim olarak görüyorum." (Ahkaf Suresi, 23)

Hz. Hud, Kavminin İnkarcılarına Onlardan Korkmadığını ve Allah'a Tevekkül Ettiğini Bildirmiştir

Tüm çağrılarına rağmen kavmi Hz. Hud'a karşı gelmiş, onun kendilerini çağırdığı yola tabi olmayı kabul etmemişlerdir. Tarih boyunca tüm inkarcıların yaptığı gibi onlar da peygamberlerinden mucize istediklerini, aksi takdirde iman etmeyeceklerini söylemişlerdir:

"Ey Hud" dediler. "Sen bize apaçık bir belge (mucize) ile gelmiş değilsin ve biz de senin sözünle ilahlarımızı terk etmeyiz. Sana iman edecek de değiliz." (Hud Suresi, 53)

Bunun üzerine Hz. Hud onların Allah'a şirk koştuklarından uzak olduğunu ve kendisine kuracakları tuzaklardan dolayı bir korku duymadığını şöyle bildirmiştir:

... Dedi ki: "Allah'ı şahid tutarım, siz de şahidler olun ki, gerçekten ben, sizin şirk koştuklarınızdan uzağım."

"O'nun dışındaki (tanrılardan). Artık siz bana, toplu olarak dilediğiniz tuzağı kurun, sonra bana süre tanımayın." (Hud Suresi, 54-55)

Hz. Hud, Allah'ın bir peygamberi olarak herşeyi Allah'ın yarattığını ve Allah'ın samimi kullarını koruyacağını biliyordu. Bu nedenle kendine yöneltilen iftiraların, kurulan tuzakların boşa çıkacağından emin bir şekilde Allah'a duyduğu güveni şöyle dile getirmiştir:

Ben gerçekten, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a tevekkül ettim. O'nun, alnından yakalayıp-denetlemediği hiçbir canlı yoktur. Muhakkak benim Rabbim, dosdoğru bir yol üzerinedir (dosdoğru yolda olanı korumaktadır.) (Hud Suresi, 56)

HZ. SALİH

Allah Hz. Salih'i Semud kavmine elçi olarak göndermiştir. Kuran'da Hz. Salih'in elçi olarak geldiği kavme yalnızca Allah'a kulluk etmelerini söylediği haber verilmiştir:

Andolsun, Biz Semud (kavmine) kardeşleri Salih'i: "Yalnızca Allah'a kulluk edin" diye (demek üzere) gönderdik. Bir de ne görsün, onlar birbirilerine düşman kesilmiş iki gruptur. (Neml Suresi, 45)

Tüm elçiler gibi Hz. Salih de ilk olarak kavmine güvenilir bir elçi olduğunu tebliğ etmiş ve kavmini Allah'tan korkup sakınmaya çağırmıştır:

Semud (kavmi) de, gönderilen (elçi)leri yalanladı. Hani onlara kardeşleri Salih: "Sakınmaz mısınız?" demişti. "Gerçek şu ki, ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim." "Artık Allah'tan korkup-sakının ve bana itaat edin." (Şuara Suresi, 141-144)

Hz. Salih de bu insanları Allah'ın dinine çağırırken onlardan bir karşılık beklemediğini söylemiştir.

Hz. Salih Kavmine Allah'ın Büyüklüğünü Anlatıp, Onları Bağışlanma Dilemeye Davet Etmiştir

Allah'ın resulleri kavimlerine yaptıkları tebliğ sırasında Allah'ın varlığının delillerine dikkat çekmiş, Allah'ın yaratmış olduğu kusursuz dengeleri, sistemleri, canlılardaki üstün özellikleri insanlara hatırlatmışlardır.

Hz. Salih de yaratılış delillerini anlatarak kavmini Allah'ı düşünmeye teşvik eden elçilerden biridir. Kavmine Allah'ın sonsuz ilmini, sonsuz aklını ve sonsuz büyüklüğünü anlamaları için insanın ilk yaratılışını hatırlatmıştır:

Semud (halkına da) kardeşleri Salih'i (gönderdik). Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a ibadet edin, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur. O sizi yerden (topraktan) yarattı ve onda ömür geçirenler kıldı. Öyleyse O'ndan bağışlanma dileyin, sonra O'na tevbe edin. Şüphesiz benim Rabbim, yakın olandır, (duaları) kabul edendir." (Hud Suresi, 61)

Hz. Salih Kavmini, Allah'ın Elçisi Olarak Kendisine İtaat Etmeye Çağırmıştır

Hz. Salih kavmine sahip oldukları nimetlerin gerçek sahibi olan Allah'tan korkup sakınmalarını, yeryüzünde bozgunculuk çıkarmamalarını ve kendisine itaat etmelerini

hatırlatmıştır. Eğer bunu yapmazlarsa Allah'ın onları yaşadıkları yerde güven içinde bırakmayacağını şu sözleriyle tebliğ etmiştir:

"Siz burada güvenlik içinde mi bırakılacaksınız?"
"Bahçelerin, pınarların içinde,"
"Ekinler ve yumuşak tomurcuklu göz alıcı hurmalıklar arasında?"
"Dağlardan ustalıkla zevkli evler yontuyorsunuz."
"Artık Allah'tan sakının ve bana itaat edin."
"Ve ölçüsüzce davrananların emrine itaat etmeyin."
Ki onlar, yeryüzünde bozgunculuk çıkarıyor ve dirlik-düzenlik kurmuyorlar (ıslah etmiyorlar)." (Şuara Suresi, 146-152)

Allah elçilerini insanları hak dine davet ederek, yeryüzünde düzeni sağlamaları için görevlendirmiştir. Hz. Salih'in yukarıdaki uyarıları da bu görevi yerine getirmeye yönelik bir çağrı niteliğindedir.

Hz. Salih Kavmine Allah'ın Nimetlerini Hatırlamalarını ve Bozgunculuk Çıkarmamalarını Söylemiştir

Semud (toplumuna da) kardeşleri Salih'i (gönderdik. Salih:) "Ey kavmim, Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur. Size Rabbinizden apaçık bir belge (mucize) gelmiştir: Allah'ın bu dişi devesi size bir belgedir; onu salıverin de Allah'ın arzında otlasın, ona bir kötülükle dokunmayın, sonra sizi acı bir azab yakalar" dedi.

(Allah'ın) Ad (kavminden) sonra sizi halifeler kıldığını ve sizi yeryüzünde (güç ve servetle) yerleştirdiğini hatırlayın. Ki onun düzlüklerinde köşkler kuruyor, dağlardan evler yontuyordunuz. Şu halde Allah'ın nimetlerini hatırlayın, yeryüzünde bozguncular olarak karışıklık çıkarmayın. (Araf Suresi, 73-74)

Hz. Salih kavmine Allah'a İsyan Etmenin Ümitsiz Sonucunu Hatırlatmıştır

Ancak Semud kavmi Hz. Salih'e itaat etmemiş ve "Ey Salih, bundan önce sen içimizde kendisinden (iyilikler ve yararlılıklar) umulan biriydin. Atalarımızın taptığı şeylere tapmaktan sen bizi engelleyecek misin? Doğrusu biz, senin bizi davet ettiğin şeyden kuşku verici bir tereddüt içindeyiz." (Hud Suresi, 62) diyerek karşı gelmişlerdir. Bunun üzerine Hz. Salih kavmine Allah'a karşı gelmesi durumunda kendisine yardım edebilecek hiçbir varlık olmadığını tebliğ etmiştir:

Dedi ki: "Ey kavmim, görüşünüz nedir söyler misiniz? Eğer ben Rabbimden apaçık bir belge üzerindeysem ve bana tarafından bir rahmet vermişse, bu durumda O'na isyan edecek olursam Allah'a karşı bana kim yardım edecektir? Şu halde kaybımı arttırmaktan başka bana (hiçbir yarar) sağlamayacaksınız." (Hud Suresi, 63)

Elbette Allah'a isyan eden insanları Allah'a karşı koruyabilecek hiçbir güç yoktur. Ve Hz. Salih'in yukarıdaki sözleriyle bildirdiği gibi, Allah'a isyan eden bir insana uyan kişi de kesin bir zarara uğrayacaktır.

Hz. Salih Kavmine Azaptan Sakınmaları Konusunda Öğüt Vermiştir

Resullerin getirdiği hak din inkar edenlerin menfaatleriyle çatıştığı için bu insanlar elçilere iman etmek istememişlerdir. Elçilerin kendilerine Allah'ı ve ahireti hatırlatmasından son derece büyük bir rahatsızlık duymuşlardır. Bu tarih boyunca hemen hemen tüm inkarcı kavimlerde görülen bir özelliktir. Elbette aynı durum Allah'tan korkmayan Semud kavmi için de geçerlidir. Bu insanlar Hz. Salih'in kendilerine verdiği tüm öğütlere yüz çevirmişlerdir. Hz. Salih'in bu konu ile ilgili olarak kavmine hitabı şöyledir:

O da onlardan yüz çevirdi ve (şöyle) dedi: "Ey kavmim, andolsun size Rabbimin risaletini tebliğ ettim ve size öğüt verdim. Ama siz, öğüt verenleri sevmiyorsunuz." (Araf Suresi, 79)

Hz. Salih kavmini hak yola yöneltebilmek için ciddi bir mücadele vermiştir. Ancak kavmi inkarda diretmiştir. Allah bu kavmi kendilerine dişi bir deve göndererek denemiş ve onlara söz konusu deveye kötülükle yaklaşmamalarını emretmiştir. Bu emre uymadıkları takdirde kendilerine büyük bir azap geleceğini de bildirmiştir. Allah'ın emrine karşı gelen kavim kendilerine gönderilen deveyi öldürmüş ve böylece Allah'a başkaldıran her kavim gibi büyük bir azap ile helak edilmişlerdir. Konu ile ilgili ayetlerden bazıları şöyledir:

Emrimiz geldiği zaman, tarafımızdan bir rahmetle Salih'i ve O'nunla birlikte iman edenleri o günün aşağılatıcı azabından kurtardık. Doğrusu senin Rabbin, güçlü olandır, aziz olandır. O zulmedenleri dayanılmaz bir ses sarıverdi de kendi yurtlarında dizüstü çökmüş olarak sabahladılar. Sanki orada hiç refah içinde yaşamamışlar gibi. Haberiniz olsun; Semud (halkı) gerçekten Rablerine (karşı) inkar etmişlerdi. Haberiniz olsun; Semud (halkına Allah'ın rahmetinden) uzaklık (verildi.) (Hud Suresi, 66-68)

Hz. Salih'in bu örneğinde gördüğümüz gibi, Allah'ın resulleri, gönderildikleri toplumun insanlarına Allah'ın dinini tebliğ etmiş, dünyanın bir imtihan yeri olduğunu hatırlatmış ve ancak Allah'ın emirlerini uygulayan kişilerin azaptan kurtulabileceklerini söylemişlerdir. Eğer ısrarla inkarda direnirlerse de mutlaka Allah'ın kendilerine bir azap göndereceğini bildirmişlerdir.

Ancak resullerin bu büyük çabaları yalnızca Allah'a iman eden az bir topluluğa etki etmiş, insanların çoğu öğüt almaya yanaşmamışlardır. Ama elbette bu ısrarlı inkarlarının sonucunda da kayba uğrayan kendileri olmuş, azapla karşılaşmışlardır. Ahirette ise bundan çok daha büyüğü ile ceza göreceklerdir.

HZ. İBRAHİM

İyilik yaparak kendini Allah'a teslim eden ve hanif (tevhidi) olan İbrahim'in dinine uyandan daha güzel din'li kimdir? Allah, İbrahim'i dost edinmiştir. (Nisa Suresi, 125)

Hz. İbrahim Allah'ın, kendisini "dost edindiği" bir elçidir. Allah pek çok ayette Hz. İbrahim'in üstün ahlakını övmüştür. Müminlere güzel ahlakı ile örnek olan Hz. İbrahim Allah'a gönülden yönelip dönen, yumuşak huylu, Allah'a karşı içli, cesur, sözünde doğru bir insandır. Allah bir ayette Hz. İbrahim'in ahlakını şöyle tarif etmektedir:

Gerçek şu ki, İbrahim (tek başına) bir ümmetti; Allah'a gönülden yönelip itaat eden bir muvahhiddi ve o müşriklerden değildi. O'nun nimetlerine şükrediciydi. (Allah) Onu seçti ve doğru yola iletti. Ve Biz ona dünyada bir güzellik verdik; şüphesiz o, ahirette de salih olanlardandır. (Nahl Suresi, 120-122)

Allah'ın üstün ahlakıyla övdüğü Hz. İbrahim kendi yaptıkları putlara tapan ve bu putlara tapma konusunda son derece kararlı ve ısrarlı olan bir kavme gönderilmiştir. Ve kavmini yalnızca Allah'a kulluk etmeye çağırmakla görevlendirilmiştir. Ancak kavminin insanları kendi dünyevi menfaatleriyle çatıştığını düşündükleri için hak dini kabul etmek istememiş, Hz. İbrahim'e bir tuzak kurarak onu öldürmeye kalkışmışlardır. Ancak Allah Hz. İbrahim'e kurulan tuzağı bozmuş, onu zalim kavminin elinden kurtarmıştır:

Dediler ki: "Eğer (bir şey) yapacaksanız, onu yakın ve ilahlarınıza yardımda bulunun." Biz de dedik ki: "Ey ateş, İbrahim'e karşı soğuk ve esenlik ol." Ona bir düzen (tuzak) kurmak istediler, fakat Biz onları daha çok hüsrana uğrayanlar kıldık. Onu ve Lut'u kurtarıp içinde, alemler (insanlık) için bereketler kıldığımız yere (ülkeye) çıkardık. Ona İshak'ı armağan ettik, üstüne de Yakub'u; her birini salihler kıldık. Ve onları, Kendi emrimizle hidayete yönelten önderler kıldık ve onlara hayrı kapsayan-fiilleri, namaz kılmayı ve zekat vermeyi vahyettik. Onlar Bize ibadet edenlerdi. (Enbiya Suresi, 68-73)

Bu kıssada gördüğümüz gibi, Allah Hz. İbrahim'in samimiyetine karşılık olarak kavminin ona zulmetmesini engellemiştir. Bunun ardından ona tuzak kurmak isteyen kavmine azap vermiş, onları hüsrana uğratmıştır. Hz. İbrahim ve yanındaki müminleri ise eskisinden daha iyi bir yere yerleştirerek ve onlara bolluk, çeşitli nimetler vermiş üzerlerindeki rahmetini göstermiştir.

Hz. İbrahim Samimi Bir Tefekkür İle Allah'a Yönelmiş ve Kavmine Müşriklerden Olmadığını Söylemiştir

Hz. İbrahim müşrik bir kavmin içinde yaşamasına rağmen, kendisi Allah'ın bir ve tek ilah olduğunu vicdanı ile düşünerek kavramıştı. Ve yalnızca Allah'a iman etmiş ve O'na yönelmişti. Kuran'da Hz. İbrahim'in Allah'a kesin bilgi ile iman etmesinin nasıl gerçekleştiğini anlatan ayetler şu şekildedir:

Böylece İbrahim'e, -kesin bilgiyle inananlardan olması için- göklerin ve yerin melekûtunu gösteriyorduk. Gece, üstünü örtüp bürüyünce bir yıldız görmüş ve demişti ki: "Bu benim Rabbimdir." Fakat (yıldız) kayboluverince: "Ben kaybolup-gidenleri sevmem" demişti. Ardından ay'ı, (etrafa aydınlık saçarak) doğar görünce: "Bu benim Rabbim" demiş, fakat o da kayboluverince: "Andolsun" demişti, "Eğer Rabbim beni doğru yola erdirmezse gerçekten sapmışlar topluluğundan olurum." Sonra güneşi (etrafa ışıklar saçarak) doğar görünce: "İşte bu benim rabbim, bu en büyük" demişti. Ama o da kayboluverince, kavmine demişti ki: "Ey kavmim, doğrusu ben sizin şirk koşmakta olduklarınızdan uzağım." (Enam Suresi, 75-78)

Elbette Hz. İbrahim'le ilgili bu kıssada müminler için önemli bir ders vardır. Bir insanın Allah'ın varlığını kavraması son derece kolaydır. İnsanın gözünü çevirdiği her yerde yaratılışın sayısız delili mevcuttur. Vicdanlı bir insan hiçbir şey bilmese de, kendisine hiçbir şey anlatılmasa da, yapacağı birkaç dakikalık samimi bir tefekkür ile evrenin bir Yaratıcısı olduğunu kolaylıkla görebilir. Ve Allah'ın gücünü, büyüklüğünü, herşeye hakim olduğunu anlayabilir. İşte bu yüzden vicdanı ile düşünen Hz. İbrahim kendisine belki de hiç anlatılmadığı halde samimi bir tefekkür sonucunda Allah'ın varlığını ve yüceliğini görmüştür. Ve kavmine onların şirk koşmakta oldukları sahte ilahlardan kopup ayrıldığını şöyle haber vermiştir:

"Gerçek şu ki, ben bir muvahhid olarak yüzümü gökleri ve yeri yaratana çevirdim. Ve ben müşriklerden değilim." (Enam Suresi, 79)

Hz. İbrahim Kavmini Allah'a Kulluk Etmeye Çağırmıştır

Daha ileriki bölümlerde de göreceğimiz gibi elçiler, gönderildikleri kavmi Allah'ın yoluna iletmek için her yolu denerler. Kavimlerine çok çeşitli örneklerle tebliğ yapan resuller, aynı konuyu insanları düşündürecek birbirinden farklı örneklerle anlatır, Allah'ın beğendiği ahlakı detaylı olarak tarif eder, insanları yaptıkları hak olmayan tavırlardan men eder, bu tavırların çirkinliğini ve bundan dolayı uğrayacakları kaybı anlatır, her yolu deneyerek bu insanlara doğruyu göstermeye ve vicdanlarını harekete geçirmeye çalışırlar.

Hz. İbrahim de ilk olarak, kavmini doğru yola çağırmış ve onlara putlarını bırakmalarını ve Allah'a yönelmelerini söylemiştir. Kuran'da pek çok ayette Hz. İbrahim'in babasına ve kavmine bu yönde yaptığı tebliğ anlatılır. Hz. İbrahim putlara tapan bu insanları bir olan Allah'a kulluk etmeye O'ndan korkup sakınmaya şöyle davet etmiştir:

İbrahim de; hani kavmine demişti ki: "Allah'a kulluk edin ve O'ndan sakının, eğer bilirseniz bu sizin için daha hayırlıdır. Siz yalnızca Allah'tan başka birtakım putlara tapıyor ve birtakım yalanlar uyduruyorsunuz. Gerçek şu ki, sizin Allah'tan başka taptıklarınız, size rızık vermeye güç yetiremezler; öyleyse rızkı Allah'ın Katı'nda arayın, O'na kulluk edin ve O'na şükredin. Siz O'na döndürüleceksiniz." (Ankebut Suresi, 16-17)

Ayetlerde görüldüğü gibi Hz. İbrahim inkarcı kavmine Allah'ın gücünün üstünlüğünü çeşitli örneklerle anlatmıştır. Onların bu gerçeği kavrayabilmelerini sağlamak için kıyaslamalar yapmış, kendilerine herşeyi verenin Allah olduğunu hatırlatmış, onları Allah'a döndürülecekleri konusunda uyarmıştır. Hz. İbrahim tüm kavmi gibi yakınlarını da bu konuda uyarmıştır. Babası Azer'e hatalı bir tavır içinde olduğunu şöyle bildirmiştir.

Hani İbrahim, babası Azer'e (şöyle) demişti: "Sen putları ilahlar mı ediniyorsun? Doğrusu, ben seni ve kavmini apaçık bir sapıklık içinde görüyorum." (Enam Suresi, 74)

Hz. İbrahim Kavmini Şeytana Uymamaları Konusunda Uyarmıştır

İnsanın en büyük düşmanı şeytandır. Allah ilk insan olan Hz. Adem'i yarattığında, şeytana Hz. Adem'e secde etmesini emretmiş, ancak şeytan büyüklenerek Allah'ın emrine karşı gelmiştir. Bunun üzerine Allah şeytanı lanetlemiş ve cennetten kovmuştur. Şeytan cennetten kovulduktan sonra insanları doğru yoldan saptırmak kastıyla, Allah'tan, kıyamete kadar kendisine izin vermesini istemiştir. Şeytanın amacı kendisinin cennetten kovulmasına sebep olarak gördüğü insanları, Allah'ın razı olacağı hak yoldan alıkoymak ve böylece onların da cehenneme gitmesini sağlamaktır.

Bu sebeple şeytan, Hz. Adem'den beri yaratılmış olan tüm insanlara çeşit çeşit oyunlarla yaklaşarak onları saptırmaya çalışır. Şeytanın sadece Allah'a kesin olarak iman eden ve tevekkül eden insanlara bir etkisi olmaz, ki Allah Kuran'da bize bu insanların sayısının az olacağını bildirmiştir. İşte bu sebeple Hz. İbrahim, Allah'ın yolundan uzaklaşmış olan babasını ve kavmini, şeytana uymamaları, kendisine tabi olmaları için uyarmış ve şöyle demiştir:

"Babacığım, gerçek şu ki, bana, sana gelmeyen bir ilim geldi. Artık bana tabi ol, seni düzgün bir yola ulaştırayım. Babacığım, şeytana kulluk etme, kuşkusuz şeytan, Rahman (olan Allah)a başkaldırandır. Babacığım, gerçekten ben, sana Rahman tarafından bir azabın dokunacağından korkuyorum, o zaman şeytanın velisi olursun."(Meryem Suresi, 43-45)

Hz. İbrahim Kavmine, Birbirlerini İlah Edinmemelerini, Şirk Koşmamalarını Öğütlemiştir

Müşrik toplumların en belirgin özelliklerinden biri Allah'tan başka varlıklara Allah'tan daha çok değer vermeleri ve bu varlıklardan Allah'tan korktuklarından daha çok korkmalarıdır. Bu kişilerin değer verdikleri varlıkları, yalnızca tahtadan ve taştan yapılan heykeller olarak düşünmemek gerekir.

Bir insanın başka bir insanı Allah'tan daha çok sevmesi, Allah'tan daha çok ona değer vermesi, Allah'ın rızası yerine onun hoşnutluğunu tercih etmesi veya Allah'tan korktuğundan daha çok o insandan korkması da birer müşrik özelliğidir. Nitekim Hz. İbrahim'in kavminde de, birtakım varlıkları Allah'tan daha çok seven, onlara Allah'tan daha çok değer veren kişiler vardır. Oysa kıyamet günü bu insanlar Allah'tan başka bir güç olmadığını anlayacak, Allah'tan daha çok değer verdikleri varlıkların ise aslında hiçbir şekilde değer verilmeye layık olmadıklarını, onların da Allah'ın gücü karşısında aciz kullar olduklarını göreceklerdir. Bu sebeple Hz. İbrahim kavmine, Allah'tan başka ilah edinmemelerini, aksi takdirde bu ilahlarla kıyamet günü lanetleşip, cehenneme atılacaklarını hatırlatmıştır:

(İbrahim) Dedi ki: "Siz gerçekten, Allah'ı bırakıp dünya hayatında aranızda bir sevgi-bağı olarak putları (ilahlar) edindiniz. Sonra kıyamet günü, kiminiz kiminizi inkar edip-tanımayacak ve kiminiz kiminize lanet edeceksiniz. Sizin barınma yeriniz ateştir ve hiçbir yardımcınız yoktur." (Ankebut Suresi, 25)

Hz. İbrahim İnsanlara Allah'ın Büyüklüğünü ve Gücünü Tebliğ Etmiştir

Hz. İbrahim kavmine Allah'ın varlığını ve büyüklüğünü kavramaları için çeşitli örnekler vermiştir. Örneğin sadece zengin olduğu için büyüklenen, kendisine sahip olduklarını verenin Allah olduğunu unutan bir kişi, Hz. İbrahim ile Allah hakkında tartışmaya girmiştir. Hz. İbrahim bu kişiye hem kendi acizliğini hem de Allah'ın gücünü anlatmak için şöyle bir cevap vermiştir:

Allah, kendisine mülk verdi, diye Rabbi konusunda İbrahim'le tartışmaya gireni görmedin mi? Hani İbrahim: "Benim Rabbim diriltir ve öldürür" demişti; o da: "Ben de öldürür ve diriltirim" demişti. (O zaman) İbrahim: "Şüphe yok, Allah güneşi doğudan getirir, (hadi) sen de onu batıdan getir" deyince, o inkarcı böylece afallayıp kalmıştı. Allah, zalimler topluluğunu hidayete erdirmez. (Bakara Suresi, 258)

Görüldüğü gibi, Hz. İbrahim'in bu hikmetli ve akılcı anlatımı karşısında inkarcı kişinin söyleyecek bir sözü kalmamıştır. Müminlerin de Hz. İbrahim'i örnek almaları ve dini tebliğ ederken her zaman Allah'ın büyüklüğünü, sonsuz kudretini vurgulamaları,

inkarcıların içinde bulundukları mantık bozukluğunu onlara açıklamaları yerinde olacaktır.

Hz. İbrahim Kendisine Güvenilecek Tek Gücün Allah Olduğunu Tebliğ Etmiştir

Hz. İbrahim'in ihlaslı ve samimi tebliğine rağmen putlarına ibadet etmekte ısrarlı davranan kavmi, hem onu doğru yoldan ayırmak hem de kendilerine yaptığı tebliği engellemek için Hz. İbrahim'le tartışmalara girmişlerdir. O zaman Hz. İbrahim kavmine, yalnızca Allah'tan korktuğunu, asıl güvenliğin ve kurtuluşun Allah'a teslim olmakta olduğunu tebliğ etmiştir:

... "O beni doğru yola erdirmişken, siz benimle Allah konusunda çekişip-tartışmaya mı girişiyorsunuz? Sizin O'na şirk koştuklarınızdan ben korkmuyorum, ancak Allah'ın benim hakkımda bir şey dilemesi başka. Rabbim, ilim bakımından herşeyi kuşatmıştır. Yine de öğüt alıp-düşünmeyecek misiniz?" "Hem siz, O'nun haklarında hiçbir delil indirmediği şeyleri Allah'a ortak koşmaktan korkmazken, ben nasıl sizin şirk koştuklarınızdan korkarım? Şu halde 'güvenlik içinde olmak bakımından' iki taraftan hangisi daha hak sahibidir? Eğer bilebilirseniz." İman edenler ve imanlarını zulümle karıştırmayanlar, işte güvenlik onlar içindir ve onlar hidayete ermişlerdir." (Enam Suresi, 80-82)

Dünya üzerinde var olan herşeyin sahibi Allah'tır. Allah'ın izni olmadan kimse kimseye ne bir iyilikte bulunabilir, ne de bir zarar verebilir. İnsanın kendisinden medet umarak dayanıp güvendiği güçler ancak Allah izin verirse kendisine bir yarar getirir. Gerçek bir kurtuluş ve güvenlik için insanın yapması gereken kendisini Allah'a teslim etmektir. Allah Kuran'da Kendisine yönelen kullarını koruyacağını bildirmiştir. İşte bundan dolayı Hz. İbrahim gibi tüm müminlerin de, Allah'a iman eden insanların güvenlik içinde olacağını bilmesi ve insanlara da bu gerçeği anlatması gerekir.

Babasının Düşmanca Tavrına Karşı Hz. İbrahim, En güzel Biçimde Karşılık Vermiştir

Her türlü tebliğe rağmen babası, Hz. İbrahim'e karşı gelmiş ve ona karşı düşmanca bir tutum göstererek şöyle demiştir:

... İbrahim, sen benim ilahlarımdan yüz mü çeviriyorsun? Eğer (bu tutumuna) bir son vermeyecek olursan, andolsun, seni taşa tutarım; uzun bir süre benden uzaklaş, (bir yerlere) git. (Meryem Suresi, 46)

Ancak hiçbir durumda itidalini bozmayan Hz. İbrahim babasının tehditkar tavrına karşı son derece hürmetkar ve akılcı bir cevap vermiştir. Hz. İbrahim'in cevabı şöyledir:

(İbrahim): "Selam üzerine olsun, senin için Rabbimden bağışlanma dileyeceğim, çünkü, O, bana pek lütufkardır"dedi. "Sizden ve Allah'tan başka taptıklarınızdan kopup-ayrılıyorum ve Rabbime dua ediyorum. Umulur ki, Rabbime dua etmekle mutsuz olmayacağım." (Meryem Suresi, 47-48)

Hz. İbrahim Kavmine Taptıkları Putların Gerçek Birer İlah Olamayacaklarını Tebliğ Etmiştir

Hz. İbrahim kavmine, taptıkları ilahların müstakil bir güçleri olamayacağını, tek ilahın Allah olduğunu düşündürmek için onlara putları ile ilgili çeşitli sorular sormuştur. Bu tebliğ yöntemi, inanmayanların sistemlerinin çürüklüğüne kendilerinin şahit olması açısından çok önemlidir. Bu sayede Hz. İbrahim sorduğu sorularla kendi sistemlerinin ne kadar bozuk olduğunu bizzat kendilerine sözlü olarak ikrar ettirmiştir. Hz. İbrahim'in kavmi ile arasında geçen konuşmalardan birisi şu şekildedir:

Hani, babasına ve kavmine: "Siz neye kulluk ediyorsunuz?" demişti. Demişlerdi ki: "Putlara tapıyoruz, bunun için sürekli onların önünde bel büküp eğiliyoruz." Dedi ki: "Peki, dua ettiğiniz zaman onlar sizi işitiyorlar mı?" "Ya da size bir yararları veya zararları dokunuyor mu?" "Hayır" dediler. "Biz atalarımızı böyle yaparlarken bulduk." (İbrahim) Dedi ki: "Şimdi, neye tapmakta olduğunuzu gördünüz mü?" "Hem siz, hem de eski atalarınız?" (Şuara Suresi, 70-76)

Allah Kuran'da her insanın yaptığı hatayı bildiğini, yani her nefsin bahaneler öne sürerek düşünmek istemese bile gerçekte kendisine "basiret" olduğunu, kendisi için gerçek doğrunun veya yanlışın ne olduğunu bildiğini bildirmiştir. Allah'tan başka varlıklara tapan, onlardan medet uman bir insan da aslında vicdanlarıyla düşünse onların kendisine bir fayda vermeyeceğini hemen anlar. Allah'a ortak koştuğu varlıkların, dua ettiği zaman kendisini duymadığını, kendisine bir zarar ya da fayda vermeye malik olmadığının hemen fark eder. Ancak çeşitli duygusal sebeplerle yine de bu gerçekleri düşünmek istemeyebilir. Oysa bu, çok açık olan bir gerçektir.

Hz. İbrahim ise sorduğu sorularla insanların taptıkları varlıklar üzerinde düşünmelerini ve ne derece yanlış bir yolda olduklarını anlamalarını sağlamaya çalışmıştır.

Yine Hz. İbrahim kavmini taptıkları putları bırakmaları için uyarırken, onlara putların aslında müstakil güçleri olmayan "temsili birer heykel" ve "kendi yontmakta oldukları sahte ilahlar" olduklarını hatırlatmıştır. Hz. İbrahim'in kavmine, taptıkları

sahte ilahları bırakarak gerçek ilahları olan Allah'a yönelmelerini anlatan ayetlerden bazıları şöyledir:

Hani babasına ve kavmine demişti ki: "Sizin, karşılarında bel büküp eğilmekte olduğunuz bu temsili heykeller nedir? "Biz atalarımızı bunlara tapıyor bulduk" dediler. Dedi ki: "Andolsun, siz ve atalarınız apaçık bir sapıklık içindesiniz." 'Sen bize gerçeği mi getirdin, yoksa (bizimle) oyun oynayanlardan mısın?" "Hayır" dedi. "Sizin Rabbiniz göklerin ve yerin Rabbidir, onları Kendisi yaratmıştır ve ben de buna şehadet edenlerdenim."(Enbiya Suresi, 52-56)

Dedi ki: "Yontmakta olduğunuz şeylere mi tapıyorsunuz? "Oysa sizi de, yapmakta olduklarınızı da Allah yaratmıştır. (Saffat Suresi, 95-96)

Hz. İbrahim Tüm Varlıkların Allah'ın Kontrolünde Olduğunu ve Tüm Olayların Allah'ın İzni İle Geliştiğini Bildirmiştir

Yukarıdaki ayetlerde de görüldüğü gibi, birçok inkarcı kavim gibi Hz. İbrahim'in kavmi de gerçekte doğru olduğunu düşündükleri için değil, atalarından bu şekilde gördükleri için putlara tapıyorlardı. Yani bu batıl sistem geçmişte yaşayan insanların onlara bıraktığı kötü bir mirastı. İşte Hz. İbrahim onlara sürdüregeldikleri bu sistemin son derece yanlış ve kendilerine zarar getirici bir sistem olduğunu tüm detaylarıyla anlatmıştır. Ve onlara, taptıkları putların hiçbir güçleri olmadığını hatırlatmış, herşeyin Allah'ın kontrolünde olduğunu tebliğ etmiştir. Hz. İbrahim'in yukarıdaki ayetlerde bildirilen konuşmasının devamı şöyledir:

İşte bunlar, gerçekten benim düşmanımdır; yalnızca alemlerin Rabbi hariç" "Ki beni yaratan ve bana hidayet veren O'dur;" "Bana yediren ve içiren O'dur;" "Hastalandığım zaman bana şifa veren O'dur;" "Beni öldürecek, sonra diriltecek olan da O'dur," "Din (ceza) günü hatalarımı bağışlayacağını umduğum da O'dur;" (Şuara Suresi, 77-82)

Hz. İbrahim Akılcı Yöntemlerle İnsanların Vicdanlarını Harekete Geçirmiştir

Her türlü çağrısına rağmen kavmi putlarına bağlılık konusunda ısrarlı davranınca Hz. İbrahim, onları düşünmeye zorlayacak ve böylece vicdanlarını harekete geçirecek yeni girişimlerde bulunmuştur. Bunun için kavminin putların yanından uzaklaşmasını beklemiş ve onlar gittikten sonra tüm putları kırmıştır. Ancak bunu yaparken, kavminin insanlarının ne derece büyük bir akılsızlık içinde olduklarını kendilerine göstermek için en büyük putu kırmamıştır. Kavmi "ilahlarımıza bunu sen mi yaptın?" (Enbiya Suresi, 62) diye sorduğunda ise onlara şöyle cevap vermiştir:

"Hayır" dedi. "Bu yapmıştır, bu onların büyükleridir; eğer konuşabiliyorsa, siz onlara soruverin." (Enbiya Suresi, 63)

Hz. İbrahim'in, kavmini düşündürmek için izlediği bu taktikten sonra kavmin insanları vicdanlarına başvurup gerçekten büyük bir hata içinde olduklarını anlamışlardır. Ancak vicdanlarının kabul ettiği gerçek, menfaatleriyle, gelenekleriyle ve kurulu düzenleriyle çatıştığı için bu insanlar apaçık gördükleri gerçeği inkar etmişlerdir. Konu ile ilgili ayetler şöyledir:

Bunun üzerine kendi vicdanlarına başvurdular da; "Gerçek şu ki, zalim olanlar sizlersiniz (biziz)" dediler. Sonra, yine tepeleri üstüne ters döndüler: "Andolsun, bunların konuşamayacaklarını sen de bilmektesin." Dedi ki: "O halde, Allah'ı bırakıp da sizlere yararı olmayan ve zararı dokunmayan şeylere mi tapıyorsunuz?" "Yuh size ve Allah'tan başka taptıklarınıza. Siz yine de akıllanmayacak mısınız?" Dediler ki: "Eğer (bir şey) yapacaksanız, onu yakın ve ilahlarınıza yardımda bulunun." Biz de dedik ki: "Ey ateş, İbrahim'e karşı soğuk ve esenlik ol." Ona bir düzen (tuzak) kurmak istediler, fakat Biz onları daha çok hüsrana uğrayanlar kıldık. (Enbiya Suresi, 64-70)

Hz. İbrahim, En Zor Şartlarda Bile Allah'a Olan Güveni ve Teslimiyeti İle İnananlara Örnek Olmuştur

Hz. İbrahim tek başına kavmine karşı verdiği cesur ve akılcı mücadele ile müminler için güzel bir örnek olmuştur. Kavmi tarafından ateşe atılmakla tehdit edildiği, kendisine çeşitli tuzaklar kurulduğu böyle zorlu bir anda da Allah'a olan tevekkül ve teslimiyetinden ödün vermeyen Hz. İbrahim'in, kavmine verdiği karşılık şöyle olmuştur:

(İbrahim) Dedi ki: "Şüphesiz ben, Rabbime gidiciyim; O, beni hidayete erdirecektir." (Saffat Suresi, 99)

Hz. İbrahim'in bu sözleri tüm müminlere önemli bir gerçeği hatırlatmaktadır. Tüm insanları yaratan Allah'tır. Ve tüm insanlar O'nun tesbit ettiği bir sürede ölüp yine Allah'a döneceklerdir. İşte "şüphesiz ben Rabbime gidiciyim" diyen Hz. İbrahim de bu sözü ile ölümün Allah'a dönüş olduğunu tüm kavmine hatırlatmıştır. O halde Müslümanların yapması gereken de, karşılaştıkları her olayda Allah'a olan sarsılmaz güvenlerini dile getirmek ve insanları da buna davet etmektir.

Allah Hz. İbrahim'i ve Yanındaki Müminleri İnananlara Güzel Bir Örnek Olarak Göstermiştir

Hz. İbrahim hem kendi kavmine hem de kendisinden sonra gelen kavimlere üstün ahlakıyla örnek olmuştur. Allah iman edenler için Kendisine "arınmış bir kalp ile teslim olan" Hz. İbrahim'de ve onunla birlikte olan müminlerde birçok güzel örnekler olduğunu bildirmiştir:

İbrahim ve onunla birlikte olanlarda size güzel bir örnek vardır. Hani kendi kavimlerine demişlerdi ki: "Biz, sizlerden ve Allah'ın dışında taptıklarınızdan gerçekten uzağız. Sizi (artık) tanımayıp-inkar ettik. Sizinle aramızda, siz Allah'a bir olarak iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve bir kin başgöstermiştir." Ancak İbrahim'in babasına: "Sana bağışlanma dileyeceğim, ama Allah'tan gelecek herhangi bir şeye karşı senin için gücüm yetmez." demesi hariç. "Ey Rabbimiz, biz Sana tevekkül ettik ve 'içten sana yöneldik.' Dönüş sanadır." (Mümtehine Suresi, 4)

Kuran'da Hz. İbrahim'in Üstün Ahlakı ve Seçkinliği İle İlgili Ayetler

İyilik yaparak kendini Allah'a teslim eden ve hanif (tevhidi) olan İbrahim'in dinine uyandan daha güzel din'li kimdir? Allah, İbrahim'i dost edinmiştir. (Nisa Suresi, 125)

... Doğrusu İbrahim, çok duygulu, yumuşak huyluydu. (Tevbe Suresi, 114)

İbrahim, ne Yahudi idi, ne de Hıristiyandı: ancak, O hanif (muvahhid) bir Müslümandı, müşriklerden de değildi. (Al-i İmran Suresi, 67)

Gerçek şu ki, İbrahim (tek başına) bir ümmetti; Allah'a gönülden yönelip itaat eden bir muvahhiddi ve o müşriklerden değildi. O'nun nimetlerine şükrediciydi. (Allah) Onu seçti ve doğru yola iletti. Ve Biz ona dünyada bir güzellik verdik; şüphesiz o, ahirette de salih olanlardandır. (Nahl Suresi, 120-122)

Doğrusu İbrahim de onun (soyunun) bir kolundandır. Hani o, Rabbine arınmış (selim) bir kalp ile gelmişti. (Saffat Suresi, 83-84)

Kitap'ta İbrahim'i de zikret. Gerçekten o, doğruyu-söyleyen bir peygamberdi. (Meryem Suresi, 41)

Doğrusu İbrahim, yumuşak huylu, duygulu ve gönülden (Allah'a) yönelen biriydi. (Hud Suresi, 75)

Sonra gelenler arasında ona (hayırlı ve şerefli bir isim) bıraktık. İbrahim'e selam olsun. Biz, ihsanda bulunanları böyle ödüllendiririz. Şüphesiz o, Bizim mü'min olan kullarımızdandır. (Saffat Suresi, 108-111)

Kendi nefsini aşağılık kılandan başka, İbrahim'in dininden kim yüz çevirir? Andolsun, Biz onu dünyada seçtik, gerçekten ahirette de O salihlerdendir. Rabbi ona: "Teslim ol" dediğinde (O:) "Alemlerin Rabbine teslim oldum" demişti. (Bakara Suresi, 130-131)

Andolsun, bundan önce İbrahim'e rüşdünü vermiştik ve Biz onu (doğruyu seçme yeteneğinde olduğunu) bilenlerdik. (Enbiya Suresi, 51)

HZ. LUT

Lut'a da bir hüküm ve ilim verdik ve onu çirkin işler yapmakta olan şehirden kurtardık. Şüphesiz onlar, bozulmaya uğrayan kötü bir kavimdi. Onu rahmetimize soktuk, çünkü o, salihlerdendi. (Enbiya Suresi, 74-75)

Kuran'da bahsedilen en azgın kavimlerden birisi Hz. Lut'un kavmidir. Bu kavim, ayetlerde bildirildiği gibi, birtakım cinsel sapkınlıklar yaşayan, yol kesen ve saldırganlık yapan bir kavimdir.

Lut da; hani kavmine demişti: "Siz gerçekten, sizden önce alemlerden hiç kimsenin yapmadığı 'çirkin bir utanmazlığı' yapıyorsunuz. Siz, (yine de) erkeklere yaklaşacak, yol kesecek ve biraraya gelişlerinizde çirkinlikler yapacak mısınız?" Bunun üzerine kavminin cevabı yalnızca: "Eğer doğru söylüyor isen, bize Allah'ın azabını getir" demek oldu. (Ankebut Suresi, 28-29)

Hani Lut da kavmine şöyle demişti: "Sizden önce alemlerden hiç kimsenin yapmadığı hayasız-çirkinliği mi yapıyorsunuz?"Gerçekten siz kadınları bırakıp şehvetle erkeklere yaklaşıyorsunuz. Doğrusu siz, ölçüyü aşan (azgın) bir kavimsiniz." (Araf Suresi, 80-81)

"Siz insanlardan (cinsel arzuyla) erkeklere mi gidiyorsunuz?"Rabbinizin sizler için yaratmış bulunduğu eşlerinizi bırakıyorsunuz. Hayır, siz sınırı çiğneyen bir kavimsiniz." (Şuara Suresi, 165-166)

Lut da; hani kavmine demişti ki: "Siz, açıkça gördüğünüz halde, yine de o çirkin utanmazlığı yapacak mısınız? Siz gerçekten, kadınları bırakıp şehvetle erkeklere mi yaklaşıyorsunuz? Hayır, siz (yaptığı şeyi) bilmeyen bir kavimsiniz." (Neml Suresi, 54-55)

Hz. Lut, her yönden büyük bir sapkınlık içinde bulunan kavmini Allah için yaşamaya ve güzel ahlaklı olmaya çağırmıştır. İsyankar tutumlarından ve yaptıkları çirkin işlerden vazgeçmek istemeyen kavim ise Hz. Lut'a inatla karşı koymuştur. Ancak kavmin ısrarlı inkarına rağmen Allah'ın tüm resulleri gibi Hz. Lut da kavmini hidayete yöneltebilmek için ciddi bir gayret göstermiş, bu azgın insanların saldırılarından ve attıkları iftiralardan yılmadan onları Allah'ın yoluna çağırmıştır.

Allah'ın yukarıdaki ayetlerinde bildirdiği gibi, Hz. Lut, kavmine yaptıkları çirkinlikleri tarif etmiş ve onları Allah'ın beğendiği temiz bir hayata çağırmıştır. Ancak tarih boyunca birçok inkarcı kavimde olduğu gibi, Hz. Lut'un kavmi de,

peygamberlerine itaat etmemişler ve onu doğru yoldan çevirmek amacıyla çeşitli iftiralar atmaya çalışmışlardır.

Büyük bir azgınlık içinde bulunan Lut kavmi, Hz. Lut'u yurtlarından sürüp çıkarmakla tehdit etmiş, peygamberin ve yanındaki müminlerin maddi ve manevi temizliğiyle alay etmeye kalkmıştır. Hz. Lut, kendilerini defalarca hak yola çağırdığı halde çağrısına icabet etmeyen, inkarda ısrar eden kavmine tepkisini şöyle dile getirmiştir:

Dedi ki: "Gerçekten ben, sizin bu yaptığınıza öfke ile karşı olanlardanım." (Şuara Suresi, 168)

Bu ayetten de anlaşıldığı gibi, Hz. Lut, kavminin tüm ısrarlarına ve azgınlığına rağmen, Allah'ın emirlerine uymuş, insanları da buna davet etmiş ve bunda kesin bir kararlılık göstermiştir. Allah'ın razı olmayacağı her türlü davranıştan, kendisinin de razı olmadığını ve buna engel olmak için çaba harcayacağını dile getirmiştir.

Hz. Lut, Kavmini Allah'tan Korkup Sakınmaya Çağırmıştır

Hz. Lut da kavmine ilk olarak Allah'ın görevlendirdiği, güvenilir bir elçi olduğunu ve yaptığı tebliğ karşılığında hiçbir ücret istemediğini bildirerek, onları Allah'tan korkup, sakınmaya davet etmiştir:

Hani onlara kardeşleri Lut: "Sakınmaz mısınız?" demişti. "Gerçek şu ki, ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim. Artık Allah'tan korkup-sakının ve bana itaat edin. Buna karşılık ben sizden bir ücret istemiyorum; ücretim yalnızca alemlerin Rabbine aittir." (Şuara Suresi, 161-164)

İnsanın, Allah'ın beğendiği ahlakı tam olarak yerine getirebilmesi için gerçek anlamda bir Allah korkusuna sahip olması gerekir. Eğer bir insan Allah'tan korkuyorsa, Allah'ın beğenmediği bir ahlakı bile bile üzerinde barındırmaz. Bilmeden yaptığı yanlış bir davranış varsa da doğruyu öğrendiği anda hatalı tavrını düzeltir. Allah'ın hoşnut olacağı bir yaşam sürer ve hem dünyada hem de ahirette güzel bir hayat umabilir. Bu sebeple Hz. Lut gibi tüm elçiler kavimlerini Allah'tan korkmaları konusunda uyarmışlardır.

Hz. Lut, Kavmini Aklı Başında Davranmaları ve Yaptıkları Tavırlardan Dolayı Utanmaları Konusunda Uyarmıştır

Lut kavminin inkarda diretmesi üzerine Allah onlara göndereceği azabı Hz. Lut'a haber vermeleri için melekler göndermiştir. Gelen melekleri insan zanneden kavim koşarak Hz. Lut'a gelmiştir. Hz. Lut ile kavmi arasında geçen konuşma şu şekildedir:

Elçilerimiz Lut'a geldiği zaman, onlardan dolayı kaygılandı, göğsünü bir sıkıntı bastı ve: "Bu, zorlu bir gün" dedi. Kavmi ona doğru koşarak geldi; onlar daha önceden kötülükler işlemekteydiler. "Ey kavmim" dedi. "İşte benim kızlarım, bunlar sizler için daha temizdir. Artık Allah'tan korkun ve beni misafirim önünde küçük düşürmeyin. İçinizde hiç aklı başında olan (reşid) bir adam yok mu?" Dediler ki: "Andolsun, senin kızlarında bizim haktan birşeyimiz (ilgimiz ve arzumuz) olmadığını sen de bilmişsindir. Bizim ne istediğimizi gerçekte sen biliyorsun." (Hud Suresi, 77-79)

Görüldüğü gibi, Allah korkusunu bilmeyen Lut kavmi sapkın isteklerini açıkça dile getirebilecek kadar utanma duygularını kaybetmiş insanlardan oluşmaktaydı. Elbette bu, dinsizliğin doğal bir sonucudur. Bu çarpık yapı günümüzün din ahlakından uzak yaşayan toplumlarında da oldukça yaygın ve yadırganmayan bir yapıdır. Çünkü güzel ahlakı, doğruyu ve yanlışı insana öğreten İslam dinidir. Allah korkusu taşımayan ve din ahlakından uzak yaşayan insanların ise vicdanları körelir. Böyle insanların haya ve utanma gibi üstün ahlaki özellikleri ya çok kısıtlıdır ya da hiç yoktur. Kavminin yaptığı bu çirkin teklifin, dinsizliğin getirdiği bir sonuç olduğunu bilen Hz. Lut da kavmine Allah'tan korkmalarını ve kendisini yabancılara karşı utandırmamalarını söylemiştir. Hz. Lut'a elçiler geldiği zaman kavmi ile arasında geçen konuşmaları anlatan ayetlerden bazıları şöyledir:

Şehir halkı birbirlerine müjdeler vererek geldi. (Lut onlara) "Bunlar benim konuğumdur, beni utandırıp-dillere düşürmeyin" dedi. "Allah'tan korkup-sakının ve beni küçük düşürmeyin." Dediler ki: "Biz seni 'herkes(in işin)e karışmaktan' alıkoymamış mıydık?" Dedi ki: "Eğer yapmak-istiyorsanız, işte bunlar, benim kızlarım." Ömrüne andolsun ki, onlar, sarhoşlukları içinde kör-sersemdiler. Derken, tan yerinin ağarma vaktine girdiklerinde onları (o korkunç ve dayanılmaz) çığlık yakalayıverdi. Anında (yurtlarının) üstünü altına çevirdik ve üzerlerine balçıktan pişirilmiş taş yağdırdık. Elbette bunda 'derin bir kavrayışa sahip olanlar' için gerçekten ayetler vardır. O (şehir de) gerçekten bir yol üstünde (hala) durmaktadır. Elbette, bunda iman edenler için gerçekten ayetler vardır. (Hicr Suresi, 67-77)

Görüldüğü gibi Hz. Lut'un çağrılarına icabet etmeyen, sapkın ahlakından vazgeçmeyen bu kavim daha dünya hayatında iken şiddetli bir azap ile karşılık almıştır. Bu onların yalnızca dünyada aldıkları karşılıktır; ahirette görecekleri karşılık ise daha şiddetli olacaktır.

HZ. YAKUP

Güç ve basiret sahibi olan kullarımız İbrahim'i, İshak'ı ve Yakub'u da hatırla. Gerçekten Biz onları, katıksızca (ahiretteki asıl) yurdu düşünüp-anan ihlas sahipleri kıldık. Ve gerçekten onlar, Bizim Katımız'da seçkinlerden ve hayırlı olanlardandır. (Sad Suresi, 45-47)

Hz. Yakup, Hz. İbrahim'in soyundandır. Allah Hz. İbrahim'i ve oğullarını kavimlerini hayra çağıran ve hidayete yönelten birer önder kılmıştır. Ve bunu Kuran'da şöyle bildirmiştir:

Ve onları, Kendi emrimizle hidayete yönelten önderler kıldık ve onlara hayrı kapsayan-fiilleri, namaz kılmayı ve zekat vermeyi vahyettik. Onlar Bize ibadet edenlerdi. (Enbiya Suresi, 73)

Hz. Yakup Oğullarına Hak Dine Uymalarını ve Salihlerden Olmalarını Vasiyet Etmiştir

Kuran'da Hz. Yakup'un yaptığı tebliği anlatan ayetler Bakara Suresi'nde geçer. Allah Hz. Yakup'un oğullarına vasiyetini şöyle bildirir:

Bunu İbrahim, oğullarına vasiyet etti, Yakup da: "Oğullarım, şüphesiz Allah sizlere bu dini seçti, siz de ancak Müslüman olarak can verin." (diye benzer bir vasiyette bulundu.) (Bakara Suresi, 132)

Müslüman olarak can vermek, Allah'tan korkan insanların en önemli dualarından biridir. Çünkü bir insan hayatı boyunca salih amellerde bulunduğu halde sonradan niyetini bozup imanından dönerse yaptığı tüm amelleri boşa gidecek, cehennem azabını hak edecek bir konuma gelecektir. Hz. Yakup oğullarına "Müslüman olarak can verin" derken onları bu konuda uyarmakta ve samimi niyetlerini ve kararlılıklarını asla bozmadan imanlarını korumalarını öğütlemektedir. Babalarının vasiyetine uyan oğulları Allah'a ibadet edeceklerini ve O'na teslim olduklarını şöyle dile getirmişlerdir.

Yoksa siz, Yakub'un ölüm anında, orada şahitler miydiniz? O, oğullarına: "Benden sonra kime ibadet edeceksiniz?" dediğinde, onlar: "Senin ilahına ve ataların İbrahim, İsmail ve İshak'ın ilahı olan tek bir ilaha ibadet edeceğiz; bizler ona teslim olduk" demişlerdi. (Bakara Suresi, 133)

Hz. Yakup, Oğullarına Tevekkülü Öğütlemiştir.

Ve dedi ki: "Ey çocuklarım, tek bir kapıdan girmeyin, ayrı ayrı kapılardan girin. Ben size Allah'tan hiçbir şeyi sağlayamam (gideremem). Hüküm yalnızca Allah'ındır. Ben O'na tevekkül ettim. Tevekkül edenler de yalnızca O'na tevekkül etmelidirler." Babalarının kendilerine emrettiği yerden (Mısır'a) girdiklerinde, (bu,) -Yakub'un nefsindeki dileği açığa çıkarması dışında- onlara Allah'tan gelecek olan hiçbir şeyi (gidermeyi) sağlamadı. Gerçekten o, kendisine öğrettiğimiz için bir ilim sahibiydi. Ancak insanların çoğu bilmezler. (Yusuf Suresi, 67-68)

Hz. Yakup oğullarına şehre girerken tedbirli olmalarını öğütlerken çok önemli bir gerçeği de hatırlatarak, tedbire değil Allah'a güvenmek gerektiğini vurgulamıştır. Çünkü Allah istemedikçe insan kendine zarar veya fayda sağlama gücüne sahip değildir. Başına gelecek hiçbir şeyi önleyemez, hiçbir hayra da kavuşamaz. Mümin, Allah rızasını aradığı için yapılması gereken herşeyi yapar, alınması gereken tüm tedbirleri alır. Ama sonucun Allah'ın izni ile olduğunu kesin olarak bilir, yanlızca O'na güvenip dayanır.

HZ. YUSUF

... Çünkü o, muhlis kullarımızdandı. (Yusuf Suresi, 24)

... Ona sözlerin yorumundan (olan bir bilgiyi) öğrettik. Allah, emrinde galip olandır, ancak insanların çoğu bilmezler. Erginlik çağına erişince, kendisine hüküm ve ilim verdik. İşte Biz, iyilik yapanları böyle ödüllendiririz. (Yusuf Suresi 21-22)

Kuran'ın 12. suresi olan Yusuf Suresi 111 ayettir ve neredeyse tamamında Hz. Yusuf'tan bahsedilir. Hz. Yusuf, küçük yaşlarından itibaren Allah'ın çeşitli olaylarla imtihan ettiği, son derece sabırlı, ihlaslı, yanındaki insanlara sürekli Allah'ın varlığını ve üstünlüğünü anlatan bir peygamberdir. Tevekkülü, Allah'a olan içten bağlılığı, sadakati, olaylar karşısındaki itidalli tavrı tüm inananlar için çok güzel bir örnektir.

Allah, Hz. Yusuf'a henüz çocukken gösterdiği bir rüya ile, ileride ona büyük bir ilim ve nimetler vereceğini müjdelemiştir. Hz. Yusuf, gördüğü bu rüyayı babası Hz. Yakup'a anlatmış, o da yorumunu şöyle bildirmiştir:

Hani Yusuf babasına: "Babacığım, gerçekten ben (rüyamda) on bir yıldız, güneşi ve ayı gördüm; bana secde etmektelerken gördüm" demişti. (Babası) Demişti ki: "Oğlum, rüyanı kardeşlerine anlatma, yoksa sana bir tuzak kurarlar. Çünkü şeytan, insan için apaçık bir düşmandır." "Böylece Rabbin seni seçkin kılacak, sözlerin yorumundan (kaynaklanan bir bilgiyi) sana öğretecek ve daha önce ataların İbrahim ve İshak'a (nimetini) tamamladığı gibi senin ve Yakup ailesinin üzerindeki nimetini tamamlayacaktır. Elbette Rabbin, bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Yusuf Suresi, 4-6)

Hz. Yusuf Allah'ın Rızasının Her Şeyden Daha Önemli Olduğunu Bildirmiştir

Hz. Yusuf çok küçük bir yaştayken kardeşleri, babasının ona olan sevgisini kıskandıkları için ondan kurtulmak istemişler ve sonunda onu bir kuyunun içine atmışlardır. Hz. Yusuf'u kuyunun içinde ölüme terk eden kardeşleri, babalarına döndüklerinde ise "Yusuf'u kurt kaptı" (Yusuf Suresi, 17) diyerek yalan söylemişlerdir. Onlar kuyuya bıraktıktan sonra bir kervan Hz. Yusuf'u bulmuş ve Mısırlı bir azize satmıştır. Hz. Yusuf uzun yıllar bu kişinin evinde kalmış, ancak erginlik çağına ulaşınca Aziz'in karısı onu zinaya zorlamıştır. Fakat Allah'tan korkan Hz. Yusuf, böyle bir şeye yanaşmamış ve kadına Allah'ı hatırlatarak şöyle cevap vermiştir:

Evinde kalmakta olduğu kadın, ondan murad almak istedi ve kapıları sımsıkı kapatarak: "İsteklerim senin içindir, gelsene" dedi. (Yusuf) Dedi ki: "Allah'a sığınırım. Çünkü O benim efendimdir, yerimi güzel tutmuştur. Gerçek şu ki, zalimler kurtuluşa ermez." (Yusuf Suresi, 23)

Amacına ulaşamayan kadın ise Hz. Yusuf'a iftira atmıştır. Yapılan şahitlik ve kullanılan delillerde Hz. Yusuf'un suçlu olmadığı anlaşılmasına rağmen bir süre sonra zindana atılmıştır. Her durumda Allah'ın kendisini denediğini bilerek, Rabbimizi en çok razı edeceği tavrı seçen Hz. Yusuf, bu olayda da zindanda olmanın kendisi için daha makbul olduğunu şöyle dile getirmiştir:

(Yusuf) Dedi ki: "Rabbim, zindan, bunların beni kendisine çağırdıkları şeyden bana daha sevimlidir. Kurdukları düzeni benden uzaklaştırmazsan, onlara (korkarım) eğilim gösterir, (böylece) cahillerden olurum." (Yusuf Suresi, 33)

Bu olayda gördüğümüz gibi, Allah'a kesin bir bilgiyle iman eden kişi, karşısına çıkan hiçbir olayda itidalini kaybetmemeli, Allah'a tevekkül etmeli ve mutlaka güzel bir sonuçla karşılaşacağını unutmamalıdır. Çünkü Allah samimi kullarına dünyada ve ahirette yardım edeceğini bildirmiştir. Nitekim Hz. Yusuf'un hayatı Kuran'da bu konuyla ilgili verilen önemli bir örnektir.

Hz. Yusuf Zindan Arkadaşlarına Her Şeyi Verenin Allah Olduğunu Hatırlatmıştır

Hz. Yusuf ile birlikte zindana giren iki genç daha vardır. Bunlar Hz. Yusuf'a, gördükleri rüyaları anlatmış ve bu rüyaların ne anlama geldiğini öğrenmek istemişlerdir. Hz. Yusuf zindan arkadaşlarına -tüm elçiler gibi- öncelikle Allah'ın varlığını anlatmış, sahip olduğu ilmin gerçek sahibinin Allah olduğunu söylemiştir:

Dedi ki: "Size rızıklanacağınız bir yemek gelecek olsa, ben mutlaka size daha gelmeden önce onun ne olduğunu haber veririm. Bu, Rabbimin bana öğrettiklerindendir. Doğrusu ben, Allah'a iman etmeyen, ahireti de tanımayanların ta kendileri olan bir topluluğun dinini terk ettim." Atalarım İbrahim'in, İshak'ın ve Yakup'un dinine uydum. Allah'a hiçbir şeyle şirk koşmamız bizim için olacak şey değil. Bu, bize ve insanlara Allah'ın lütuf ve ihsanındandır, ancak insanların çoğu şükretmezler. (Yusuf Suresi, 37-38)

Hz. Yusuf'un bu hatırlatması müminlerin asla akıllarından çıkarmamaları gereken bir gerçeğe dikkat çekmektedir. İnsanın sahip olduğu maddi manevi tüm özellikleri Allah vermektedir. Ve Allah dilediği anda bir insana verdiklerini geri almaya veya kat kat fazlasını

vermeye kadirdir. O halde insanların bunu asla unutmamaları, sahip oldukları hiçbir özellikle böbürlenmemeleri son derece önemlidir.

Hz. Yusuf Zindan Arkadaşlarına Tek İlahın Allah Olduğunu, Yalnızca O'na Kulluk Etmeleri Gerektiğini Tebliğ Etmiştir

Hz. Yusuf daha sonra konuşmasına devam etmiş ve Allah'tan başka ilah olmadığını anlatıp arkadaşlarını Allah'a kulluk etmeye çağırmıştır:

"Ey zindan arkadaşlarım, birbirinden ayrı (bir sürü) Rabler mi daha hayırlıdır, yoksa kahhar (kahredici) olan bir tek Allah mı?" "Sizin Allah'tan başka taptıklarınız, Allah'ın kendileri hakkında hiçbir delil indirmediği, sizin ve atalarınızın ad olarak adlandırdıklarınızdan başkası değildir. Hüküm, yalnızca Allah'ındır. O, Kendisinden başkasına kulluk etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru olan din işte budur, ancak insanların çoğu bilmezler." (Yusuf Suresi, 39-40)

Dikkat edilirse Hz. Yusuf, Allah'a karşı şirk içinde olan zindan arkadaşlarının sorularına hemen cevap vermemiştir. Bunun yerine, önce onları imana çağırmış ve şirk koşmamalarını öğütlemiştir. İman sahibi olmayan bir insan içinde bulunduğu kötü durumun farkında olmadığı için kendisi için neyin öncelikli olduğuna da karar veremez. İkinci dereceden konularla oyalanır durur. Bu durumda karşısındaki insanı teşhis etmek ve ona faydalı olacak öğütü vermek müminin görevidir. Tüm insanlara asıl fayda getirecek şey imandır, Hz. Yusuf da öncelikle imanı anlatmıştır.

Hz. Yusuf'un, bulunduğu ortam ve şartlar ne olursa olsun tavrında, Allah'ın hükümlerini yerine getirmedeki kararlılığında en ufak bir değişiklik olmamıştır. Hz. Yusuf hapishane ortamında bile tebliğ vazifesine devam etmiştir. Hz. Yusuf'un bu tavrı Müslümanlar için çok güzel bir örnektir.

Hz. Yusuf Nefsin İnsana Kötülüğü Emrettiğini Anlatmıştır

Gelişen olaylar sonucu zindana atılmasına neden olan kadın yaptığını itiraf etmiş Hz. Yusuf'un suçsuzluğu ortaya çıkmıştır. Hz. Yusuf ise suçsuzluğu ortaya çıktıktan sonra ilk olarak hiçbir zaman nefsini temize çıkarmak gayretinde olmadığını vurgulamıştır:

(Yusuf aracıya şunu söyledi:) "Bu, (itiraf Vezirin) yokluğunda gerçekten kendisine ihanet etmediğimi ve gerçekten Allah'ın ihanet edenlerin hileli-düzenlerini başarıya ulaştırmadığını kendisinin de bilip öğrenmesi içindi."

"(Yine de) Ben nefsimi temize çıkaramam. Çünkü gerçekten nefis, -Rabbimin kendisini esirgediği dışında- var gücüyle kötülüğü emredendir. Şüphesiz, benim Rabbim, bağışlayandır, esirgeyendir." (Yusuf Suresi, 52-53)

Hz. Yusuf'un nefsini savunmak istememesinin nedenini anlamak için nefis kelimesinin tanımı üstünde durmak gerekir. Nefsi, insanın içinde bulunan "kötülüğü emredici güç" olarak tanımlayabiliriz. Nefsin istekleri, Allah'ın rızasına uygun olan tavırlarla çeliştiğinde, müminler hiçbir zaman nefislerinden yana bir tavır göstermezler. Her olayda Allah'ın rızasını gözetirler. Hz. Yusuf da nefsin bu yönünü bildiği için onu savunmanın hatalı olacağını söylemiştir.

Hz. Yusuf Kendisine Verdiği Nimetler İçin Allah'a Şükretmiştir

Hz. Yusuf suçsuzluğu anlaşıldıktan sonra güvenilir bir kişi olarak ülkenin hazinelerinin başına geçirilmiştir. Bundan sonra ailesini de yanına almıştır. Ve onlara da Allah'a olan tevekkülünü, güvenini, herşeyin O'nun kontrolünde olduğunu hiçbir zaman unutmadığını anlatmıştır:

Babasını ve annesini tahta çıkarıp oturttu; onun için secdeye kapandılar. Dedi ki: "Ey Babam, bu, daha önceki rüyamın yorumudur. Doğrusu Rabbim onu gerçek kıldı. Bana iyilik etti, çünkü beni zindandan çıkardı. Şeytan benimle kardeşlerimin arasını açtıktan sonra, (O,) çölden sizi getirdi. Şüphesiz benim Rabbim, dilediğini pek ince düzenleyip tedbir edendi. Gerçekten bilen, hüküm ve hikmet sahibi O'dur." (Yusuf Suresi, 100)

Yaşadığı her sıkıntıda Allah'a tevekkül eden, nimete kavuştuğunda da aynı şekilde Rabbimize yönelen Hz. Yusuf Allah'a şöyle dua etmiştir:

"Rabbim, Sen bana mülkten (bir pay ve onu yönetme imkanını) verdin, sözlerin yorumundan (bir bilgi) öğrettin. Göklerin ve yerin yaratıcısı, dünyada ve ahirette benim velim Sensin. Müslüman olarak benim hayatıma son ver ve beni salihlerin arasına kat." (Yusuf Suresi, 101)

Görüldüğü gibi, Kuran'da Hz. Yusuf'un çocukluğundan itibaren yaşadığı çeşitli olaylardaki davranışları hakkında bilgiler verilmiştir. Bu bilgiler bize Allah'ın bir resulü olan Hz. Yusuf'un üstün ahlakını, Allah'a olan imanını, teslimiyetini, sadakatini açıkça göstermektedir. Karşılaştığı şartlar ne olursa olsun peygamberin üstün ahlakında ve teslimiyetinde en ufak bir değişme olmamış, tüm yaşamı boyunca çevresindeki insanlara Allah'ın varlığını ve sonsuz kudretini anlatmıştır.

Hz. Yusuf'un peygamber olmasına rağmen Müslüman olarak ölmeyi ve salihler arasında yer almayı istemesi de üzerinde ayrıca düşünülmesi gereken bir konudur. Kimsenin mümin olarak ölmek ve cennete gitmek gibi bir garantisi yoktur. Müminler bunun bilinci içinde Allah'tan korkar ve Hz. Yusuf gibi Müslüman olarak ölmek için dua ederler.

HZ. ŞUAYB

Allah Medyen'e resul olarak Hz. Şuayb'ı göndermiştir. Kuran'da bu kavmin de diğerleri gibi Allah'a iman etmediği ve yeryüzünde bozgunculuk çıkardığı bildirilmiştir. Hz. Şuayb, inkarları dolayısıyla büyük bir azap ile yok olan bu kavmi son ana kadar tevbe etmeye, Allah'a kulluk etmeye çağırmıştır.

Allah'tan korkmayan insanların sahip oldukları kötü ahlak, hayatlarının her anında ortaya çıkar. Buraya kadar üzerinde durduğumuz kavimlere dikkat edersek Allah'tan korkmayan bu insanlar, çirkin sapıklıklar yapan, yol kesen, başkalarının haklarına tecavüz eden, utanma duygularını kaybetmiş, kendi menfaatlerinden, dünyevi çıkarlarından başka hiçbir şeyi düşünmeyen insanlardır. Bu çarpık tavır ve özelliklerin hepsi günümüz toplumlarında son derece yaygın oldukları için Allah'ın elçilerinin kavimlerine verdikleri öğütlerin tümü bugün tüm dünya insanları için aynen geçerlidir. Bu hatırlatmalardan bugün de tüm insanların öğüt almaları gerekir.

Örneğin Hz. Şuayb'ın kavminin en önemli özelliklerinden birisi, ticarette hile yapan bir kavim olmasıdır. Hz. Şuayb kavmini bu konuda uyarmış ve bu emri uygulamalarının kendileri için daha hayırlı olacağını şöyle hatırlatmıştır:

... "Ey kavmim, Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur. Size Rabbinizden apaçık bir belge (mucize) gelmiştir. Ölçüyü ve tartıyı tam tutun, insanların (hakları olan mallarını) eşyasını değerinden düşürüp-eksiltmeyin ve düzene (ıslaha) konulmasından sonra yeryüzünde bozgunculuk (fesad) çıkarmayın. Bu sizin için daha hayırlıdır, eğer inanıyorsanız." (Araf Suresi, 85)

Medyen halkının taşıdığı bu kötü özellikler bugün din ahlakından uzak yaşayan toplumlarda sık görülen, hatta kimi zaman doğal karşılanan özelliklerdendir. Bu nedenle Hz. Şuayb'ın kavmine yaptığı çağrıların her biri bugün yaşayan insanlar için de geçerlidir. Bugün de insanlar ticaret yaparken hiçbir eksiltme yapmadan, dürüst bir tutum sergilemeli, yeryüzünde düzeni korumalı, bozgunculuktan uzak durmalıdırlar. Aksi takdirde geçmişteki kavimlerin başlarına gelenlerin bir benzeriyle karşılaşmaktan sakınmalıdırlar. Müminlere düşen görev de içinde yaşadıkları toplumları Allah'ın resullerini örnek alarak bu konularda uyarmaktır.

Hz. Şuayb Güvenilir Bir Elçi Olduğunu ve Allah'tan Korkup-Sakınmaları Gerektiğini Tebliğ Etmiştir

Hani onlara Şuayb: "Sakınmaz mısınız?" demişti. "Gerçek şu ki, ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim. Artık Allah'tan korkup-sakının ve bana itaat

edin. Buna karşılık ben sizden bir ücret istemiyorum; ücretim yalnızca alemlerin Rabbine aittir." (Şuara Suresi, 177-180)

Kavmine Helal İşlerden Elde Ettiklerinin, Harama Girerek Kazandıklarından Daha Hayırlı Olduğunu Tebliğ Etmiştir

Hz. Şuayb kavmine şöyle seslenmiştir:

"Ey kavmim, ölçüyü ve tartıyı -adaleti gözeterek- tam tutun ve insanların eşyasını değerden düşürüp- eksiltmeyin ve yeryüzünde bozguncular olarak karışıklık çıkarmayın." "Eğer mü'minseniz, Allah'ın bıraktığı (helal işlerden olan kazanç) sizin için daha hayırlıdır. Ben, sizin üzerinizde bir gözetleyici değilim." (Hud Suresi, 85-86)

İnsan, Allah'ın haram kıldığı yollardan dünyada bir zenginlik elde edebilir. Ancak bu yoldan kazanılan para ve mal sahibine hiçbir zaman fayda getirmez. Aksine bu kişi kazandıkları ile hiçbir zaman mutlu ve huzurlu olamaz, elindekilerin bereketi gider, istediği gibi bir fayda sağlayamaz. Ama bundan daha önemlisi, Allah'ın rızasını gözardı ederek harama giren ve bu şekilde kazanç elde eden kişi, bu tavrını ölünceye kadar sürdürmesi durumunda ahirette de sonsuza kadar cehennem azabı ile karşılık görür. Allah'ın helal kıldığı yollardan elde edilen kazanç ise, her zaman hayır getirir. Çünkü Allah'ın insanlara gösterdiği yol en doğru ve en faydalı olandır. Bu yüzden Allah'ın emrettiği İslam ahlakına uygun yaşam sürenler ve kazançları helal yollardan elde edenler her zaman bunun faydasını ve bereketini görürler. Allah dünyada ve ahirette iman edenlere sakınmalarının karşılığı olarak kat kat fazla nimet verir. Allah bir ayetinde helal kazanç ile haram olan arasındaki farkı şöyle bildirir:

İnsanların mallarından artsın diye, verdiğiniz faiz Allah Katı'nda artmaz. Ama Allah'ın yüzünü (rızasını) isteyerek verdiğiniz zekat ise, işte (sevablarını ve gelirlerini) kat kat artıranlar onlardır. (Rum Suresi, 39)

Kendisine İtaat Etmeyen Kavmine, Amacının Yalnızca Onları Islah etmek Olduğunu Söylemiştir

Dediler ki: "Ey Şuayb, atalarımızın taptığı şeyleri bırakmamızı ya da mallarımız konusunda dilediğimiz gibi davranmaktan vazgeçmemizi senin namazın mı emrediyor? Çünkü sen, gerçekte yumuşak huylu, aklı başında (reşid bir adam)sın." (Hud Suresi, 87)

Tüm elçiler gibi görevinin sadece tebliğ etmek olduğunu, ancak tebliğ yaptığı kişilere hidayeti verecek olanın Allah olduğunu bilen Hz. Şuayb, bu sözler karşısında kavmine şöyle cevap vermiştir:

De ki: "Ey kavmim görüşünüz nedir söyler misiniz? Ya ben Rabbimden apaçık bir belge üzerinde isem ve O da beni Kendisinden güzel bir rızık ile rızıklandırmışsa? Ben, size yasakladığım şeylere (kendim sahiplenmek suretiyle) size aykırı düşmek istemiyorum. Benim istediğim, gücüm oranında yalnızca ıslah etmektir. Benim başarım ancak Allah iledir; O'na tevekkül ettim ve O'na içten yönelip-dönerim." (Hud Suresi, 88)

Hz. Şuayb, kendisinin Allah'ın elçisi olduğunu bir kez daha hatırlatmıştır. Ve getirdiği dinin hükümlerinin Allah'ın hükümleri olduğuna dikkat çekerek, tek amacının onları doğru yola çağırmak olduğunu söylemiştir. Nitekim Hz. Şuayb kendi görevini hakkıyla yerine getiren bir elçi olarak başarının da yalnızca Allah'ın dilemesiyle gerçekleşeceğini bilmektedir. Kavmine de bunu hatırlatarak herşeyin Allah'ın dilemesi ile olduğunu tebliğ etmiştir.

Hz. Şuayb da Kavmini Azaba Karşı Uyarmıştır

Hz. Şuayb şu ana kadar söz ettiğimiz diğer resuller gibi, kavmine kendilerine verilen nimetleri hatırlatmış ve bunlar için Allah'a şükretmelerini emretmiştir. Ayrıca eğer Allah'ın emirlerine karşı gelirlerse, başlarına bir azab gelebileceğine dair onları uyarmıştır:

Medyen (halkına da) kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik). Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a ibadet edin, O'ndan başka ilahınız yoktur. Ölçüyü ve tartıyı eksik tutmayın; gerçekten sizi bir 'bolluk ve refah (hayır)' içinde görüyorum. Doğrusu sizi çepeçevre kuşatacak olan bir günün azabından korkuyorum." (Hud Suresi, 84)

Ayrıca Hz. Şuayb bu insanlara geçmişteki kavimlerin inkarları sonucu nasıl bir ceza gördüklerini de hatırlatmıştır. O kavimlerin de elçilerine karşı geldikleri için Allah'ın azabıyla karşılaştıklarına dikkat çekerek, kavminin böyle bir hataya düşmemesi için onları uyarıp korkutmuştur:

"Ey kavmim, bana karşı gelişiniz, sakın Nuh kavminin ya da Hud kavminin veya Salih kavminin başlarına gelenlerin bir benzerini size de isabet ettirmesin. Üstelik Lut kavmi size pek uzak değil." "Rabbinizden bağışlanma dileyin, sonra O'na tevbe edin. Gerçekten benim Rabbim, esirgeyendir, sevendir." (Hud Suresi, 89-90)

Hz. Şuayb Kavminin Zulüm ve Zorbalığını Yüzlerine Vurmuş, Allah'a Olan Bağlılığını ve Kesin Kararlılığını Vurgulamıştır

Kavminin önde gelenlerinden büyüklük taslayanlar (müstekbirler) dediler ki: "Ey Şuayb, seni ve seninle birlikte iman edenleri ya ülkemizden sürüp-çıkaracağız veya mutlaka bizim dinimize geri döneceksiniz." (Şuayb:) "Biz istemesek de mi?" dedi. (Araf Suresi, 88)

Tarih boyunca Allah'ın tüm elçileri inkarcı kavimleri tarafından benzer saldırılara uğramışlardır. Bu kavimler elçileri ve yanlarındaki müminleri Allah'ın dinine uydukları için kınamış, onların kendi batıl dinlerine dönmeleri için çaba harcamış, hatta onlara bunu zor kullanarak uygulatmaya çalışmışlardır. Medyen halkının önde gelen inkarcıları da Hz. Şuayb'ı ve onunla birlikte olanları dinlerinden geri çevirmek istemiş, kendilerine uymadıkları takdirde onları yurtlarından çıkarmakla tehdit etmişlerdir. Bu tehdite karşı Hz. Şuayb şöyle cevap vermiştir:

"Allah bizi ondan kurtardıktan sonra, bizim tekrar sizin dininize dönmemiz Allah'a karşı yalan yere iftira düzmemiz olur. Rabbimiz olan Allah'ın dilemesi dışında, ona geri dönmemiz bizim için olacak iş değildir. Rabbimiz, ilim bakımından herşeyi kuşatmıştır. Biz Allah'a tevekkül ettik. 'Rabbimiz, bizimle kavmimiz arasında 'Sen hak ile hüküm ver,' Sen 'hüküm verenlerin' en hayırlısısın." (Araf Suresi, 89)

Allah'ın resulünün buradaki sözleri kesin kararlılığının açık bir göstergesidir. Bu örnek kararlılık tüm müminlerin de yaşaması gereken bir özelliktir. Çünkü Allah'a iman eden insan Hz. Şuayb'ın söylediği gibi Allah'ın "ilim bakımından herşeyi kuşattığı"nı bilir. O'nun dilemesi olmaksızın hiç kimsenin kendisine bir zarar veremeyeceğine veya hiç kimseden Allah'ın bilgisi dışında bir fayda sağlayamayacağına da kesin olarak inanır. Bundan dolayı da kendisine yöneltilen her tehdide, saldırıya karşı son derece tevekküllü bir tutum izler. Ve en önemlisi de Allah'ın emrettiklerini yerine getirmede en ufak bir taviz vermez.

Hz. Şuayb Kavmine Kendisinden Asıl Korkulması ve Çekinilmesi Gerekenin Allah Olduğunu Tebliğ Etmiştir

Müşrik kavimlerin en belirgin özelliklerinden biri bu insanların başka insanlardan veya varlıklardan Allah'tan korktuklarından daha çok korkmaları, bunları Allah'tan daha çok sevmeleri veya Allah'ın rızasını bu varlıkların rızasına tercih etmeleridir. Hz. Şuayb'ın kavmi de Allah'ın büyüklüğünü takdir edememiş insanlardan oluşuyordu. Bu insanların Allah korkuları yoktu ama insanlardan çekiniyorlardı. Nitekim Hz. Şuayb'ı öldürmek istediklerini, ancak onun yakın çevresinden çekindiklerini söylemişlerdi:

"Ey Şuayb" dediler. "Senin söylediklerinin çoğunu biz 'kavrayıp anlamıyoruz'. Doğrusu biz seni içimizde zayıf biri görüyoruz. Eğer yakın-çevren olmasaydı, gerçekten seni taşa tutar-öldürürdük. Sen bize karşı güçlü ve üstün değilsin." (Hud Suresi, 91)

Oysa mutlak güç sahibi olan yalnızca Allah'tır. Kendisinden korkulacak tek varlık da Allah'tır. Her varlık ve her olay Allah'ın bilgisi ve kontrolü altındadır. Hz. Şuayb da kavminin bu tehditine karşı Allah'ın herşeyden üstün olduğunu şöyle hatırlatmıştır:

Dedi ki: "Ey kavmim, sizce benim yakın-çevrem, Allah'tan daha mı üstündür ki, O'nu arkanızda-unutuluvermiş (önemsiz) bir şey edindiniz. Şüphesiz benim Rabbim, yapmakta olduklarınızı sarıp-kuşatandır." "Ey kavmim, bütün yapabileceğinizi yapın; şüphesiz, ben de yapacağım. Kime aşağılatıcı azab gelecek ve yalancı kimdir, yakında bileceksiniz. Siz gözetleyip durun, ben de sizinle birlikte gözetleyeceğim." (Hud Suresi, 92-93)

Allah'ın elçisini ve ayetlerini inkarda direnen tüm kavimler gibi Medyen halkının da daha dünya da iken aldığı karşılığı Allah şöyle bildirmiştir:

Emrimiz geldiği zaman, tarafımızdan bir rahmetle Şuayb'ı ve O'nunla birlikte iman edenleri kurtardık; o zulmedenleri dayanılmaz bir ses sarıverdi de kendi yurtlarında dizüstü çökmüş olarak sabahladılar. Sanki orada hiç refah içinde yaşamamışlar gibi. Haberiniz olsun; Semud'a nasıl bir uzaklık verildiyse Medyen (halkına da Allah'ın rahmetinden öyle) bir uzaklık (verildi). (Hud Suresi, 94-95)

HZ. LOKMAN

Andolsun, Lukman'a "Allah'a şükret" diye hikmet verdik. Kim şükrederse, artık o, kendi lehine şükreder. Kim inkâr ederse, artık şüphesiz, (Allah,) Gani (hiç kimseye ve hiçbir şeye muhtaç olmayan)dır, Hamid'dir (hamd yalnızca O'na aittir). (Lokman Suresi, 12)

Kuran'da Hz. Lokman'ın kendisine hikmet verilmiş bir peygamber olduğu bildirilir. Onun oğluna verdiği öğütlerin bir bölümü Kuran'da da haber verilmiştir. Bu öğütler müminlerin dikkat etmeleri gereken temel konuları içerir. Bu yüzden bizler için çok önemlidir.

Hz. Lokman Allah'a Şirk Koşmaktan Kaçınmayı Öğütlemiştir

Allah, Kendisine şirk koşulmasının asla affetmeyeceği bir suç olduğunu Nisa Suresi'nin 48. ve 116. ayetlerinde bildirmiştir. Hz. Lokman da oğluna öğüt verirken öncelikle şirkten kaçınmasını, şirkin çok büyük bir zulüm (yalan, iftira, haksızlık) olduğunu söylemiştir.

"Hani Lukman oğluna -öğüt vererek- demişti ki; "Ey oğlum, Allah'a şirk koşma. Şüphesiz şirk, gerçekten büyük bir zulümdür." (Lokman Suresi, 13)

Hz. Lokman Allah'ın Her Şeyden Haberdar Olduğunu, Yapılan En Küçük Şeyin Bile Eninde Sonunda İnsanın Karşısına Çıkarılacağını Bildirmiştir

"Ey oğlum, (yaptığın iş) gerçekten bir hardal tanesi ağırlığında olsa da, (bu,) ister bir kaya parçasından ya da göklerde veya yer(in derinliklerinde) de bulunsa bile, Allah onu getirir (açığa çıkarır). Şüphesiz Allah, latif olandır, (herşeyden) haberdardır." (Lokman Suresi, 16)

Hz. Lokman Allah'ın Emirlerini Yerine Getirmeyi, Sabrı ve Bunlarda Kararlı Olmayı Öğütlemiştir

Ey oğlum, namazı dosdoğru kıl, ma'rufu emret, münkerden sakındır ve sana isabet eden (musibetler)e karşı sabret. Çünkü bunlar, azmedilmesi gereken işlerdendir. (Lokman Suresi, 17)

Hz. Lokman Her Tavırda Büyüklenmekten

Kaçınmayı Öğütlemiştir

İnsanlara yanağını çevirip (büyüklenme) ve böbürlenmiş olarak yeryüzünde yürüme. Çünkü Allah, büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez.

Yürüyüşünde orta bir yol tut, sesinden de (yüksek perdeleri) eksilt. Çünkü, seslerin en çirkin olanı gerçekten eşeklerin sesidir. (Lokman Suresi, 18-19)

Hz. Lokman öğüt verirken oğlunu büyüklüğe kapılmama konusunda uyarmıştır. Çünkü bütün güç ve kudret Allah'a aittir. Aklın, bilginin gerçek sahibi de O'dur. Herşeyde Allah'a muhtaç olan insan gibi aciz bir varlığın, -kendinde bir güç ve üstünlük varmış gibi-büyüklenmeye kalkışması, yürüyüşüyle, konuşmasıyla kibirli bir tavra girmesi son derece kötü bir ahlak özelliğidir. Böyle yapan bir kimse büyüklendikçe Allah karşısında daha da suçlu konuma gelecek ve aşağıdaki ayetin kapsamına girecektir:

Yeryüzünde haksız yere büyüklük taslayanları ayetlerimden engelleyeceğim. Onlar her ayeti görseler bile ona inanmazlar; dosdoğru yolu (rüşd yolunu) da görseler, yol olarak benimsemezler, azgınlık yolunu gördüklerinde ise onu yol olarak benimserler. Bu, onların ayetlerimizi yalanlamaları ve onlardan gafil olmaları dolayısıyladır. (Araf Suresi, 146)

Büyüklenen insanlar herşeyde kendi akıllarına güvenirler. Bu kişilerin kendi prensipleri, değer yargıları herşeyin önünde gelir. Kendilerine tebliğ yapan kişi bir peygamber bile olsa ona karşı çıkar, saygısızlık ederler. Nitekim Kuran'da, kavimlerin peygamberle konuşan ileri gelenlerinin ortak özelliklerinin büyüklük taslamak olduğu bildirilmiştir.

Hz. Lokman insanlara veya oğluna büyüklenme konusunda öğüt verirken iki hususu önemle vurgulamıştır: Ses tonu ve yürüyüş şekli. Burada dikkat edilmesi gereken önemli nokta Allah'ın Hz. Lokman'ın ağzından bir hükmünü bildirmesidir.

HZ. MUSA

Kuran'da Hz. Musa'dan pek çok ayette bahsedilir. Onun karşılaştığı olaylar, kavmine yaptığı tebliğ, sahip olduğu üstün ahlak, Allah'a olan imanı ve teslimiyeti, samimiyeti birçok ayetle müminlere bildirilmiştir. Hz. Musa ile ilgili bu ayetleri okuyan müminlere düşen de, Allah'ın, pek çok yönden üstün kıldığı bu resulünü örnek almak, onun kendi döneminde çevresindekilere tavsiye ettiklerini uygulamaya çalışmaktır.

Hz. Musa Firavun'a, Allah'ın Elçisi Olduğunu ve Kendisine Tabi Olursa Hidayet Bulacağını Bildirmiştir

Hz. Musa ilk olarak—Allah'ın emri ile—kavmin başında bulunan Firavun'a tebliğe gitmiştir. Firavun, o dönemde kendi ilahlığını ilan etmiş, son derece azgın bir insandır. (Allah'ı tenzih ederiz) Ve halkı da sahip olduğu maddi güç nedeniyle ona tamamıyla boyun eğmiş durumdadır. Allah, Hz. Musa'ya Firavun'a gidip onu hak yola çağırmasını ve şöyle söylemesini bildirmiştir:

Haydi ona gidin de deyin ki: "Biz senin Rabbinin elçileriyiz, İsrailoğullarını bizimle birlikte gönder ve onlara (artık) azap verme. Sana Rabbinden bir ayetle geldik. Selam, hidayete tabi olanların üzerine olsun. Gerçekten bize vahyolundu ki: Doğrusu azab, yalanlayan ve yüz çevirenlerin üstünedir." (Taha Suresi, 47-48)

Başka bir ayette Allah, Hz. Musa'ya verdiği emri şöyle bildirmiştir:

Firavun'a git; çünkü o, azdı. Ona de ki: "Temizlenmek ister misin? Seni Rabbine yönelteyim, böylece (O'ndan) korkmuş olursun." (Naziat Suresi, 17-19)

Allah'ın vahyi üzerine kardeşi Hz. Harun ile Firavun'a giden Hz. Musa, Allah'ın emrettiklerini Firavun'a tebliğ etmiş ve ona şöyle söylemiştir:

Musa dedi ki: "Ey Firavun, gerçekten, ben alemlerin Rabbinden (gönderilme) bir elçiyim. Benim üzerimdeki yükümlülük, Allah'a karşı ancak gerçeği söylemektir. Rabbinizden size apaçık bir belge ile geldim. Artık İsrailoğullarını benimle gönder." (Araf Suresi, 104-105)

Hz. Musa Firavun'a Allah'ın Her Şeyi Yarattığını ve Her Şeyin Bilgisine Sahip Olduğunu Bildirmiştir

Hz. Musa Allah'ın emri üzerine Firavun'a gittiğinde aralarında şöyle bir konuşma geçmiştir:

(Ona gidip aynı şeyleri tekrarladıklarında, Firavun onlara) Dedi ki: "Sizin Rabbiniz kim ey Musa?" Dedi ki: "Bizim Rabbimiz, herşeye yaratılışını veren, sonra doğru yolunu gösterendir." (Firavun) Dedi ki: "İlk çağlardaki nesillerin durumu nedir öyleyse?" (Musa) Dedi ki: "Bunun bilgisi Rabbimin Katı'nda bir kitaptadır. Benim Rabbim şaşırmaz ve unutmaz." (Taha Suresi, 49-52)

Yukarıdaki ayetlerde görüldüğü gibi, Hz. Musa Allah'ın varlığını anlattığı sırada kendisine yöneltilen sorulara son derece hikmetli cevaplar vermiştir. Öncelikle herşeyin Yaratıcısının Allah olduğunu söyleyerek, ardından da Allah'ın üstün sıfatlarını bildirerek karşısındaki kişiye Allah'ın varlığını ve büyüklüğünü tebliğ etmiştir.

Hz. Musa Allah'ın Herşeyin Rabbi Olduğunu Tebliğ Etmiştir

Hz. Musa Firavun'a karşı Allah'ın sonsuz gücünü şöyle tebliğ etmiştir:

Firavun dedi ki: "Alemlerin Rabbi nedir?" Dedi ki: "Göklerin, yerin ve bu ikisi arasında olan herşeyin Rabbidir. Eğer 'kesin bilgiyle inanıyorsanız' (böyledir)." Çevresindekilere dedi ki: "İşitiyor musunuz?" (Musa:) Dedi ki: "O sizin de Rabbiniz, geçmişteki atalarınızın da Rabbidir."(Şuara Suresi, 23-26)

"Eğer aklınızı kullanabiliyorsanız, O, doğunun da, batının da ve bunlar arasında olan herşeyin de Rabbidir" dedi. (Musa) (Şuara Suresi, 28)

Hz. Musa, Allah'a Karşı Yalan Uyduran Firavun'u ve Büyücülerini Allah'ın Azabı ile Uyarıp Korkutmuştur

Hz. Musa'nın kendisini hak dine davet etmesi, Allah'ın tek ilah olduğunu anlatması üzerine Firavun, tüm inkarcılar gibi zorbalığa başvurmaya kalkışmıştır. Firavun, eğer kendisinden başka bir ilah edinirse onu hapse atacağını söyleyerek, Hz. Musa'yı tehdit etmiştir. Bu konuda Hz. Musa ile Firavun arasında geçen konuşmalar şu şekildedir:

(Firavun) dedi ki: "Andolsun, benim dışımda bir ilah edinecek olursan, seni mutlaka hapse atacağım." (Musa) Dedi ki: "Sana apaçık bir şey getirmiş olsam da mı?" (Şuara Suresi, 29-30)

Hz. Musa'nın gösterdiği mucizeye karşı Firavun yine de ısrarla inkar etmiş ve onu bu sefer büyücülükle suçlamıştır. Ardından büyücüleri çağırıp, eğer Hz. Musa'ya üstün

gelirlerse kendilerini ödüllendirmeyi vaat etmiştir. Belirlenen bir vakitte Hz. Musa ile büyücüler karşı karşıya gelmişlerdir. Hz. Musa ilk olarak büyücülerle konuşmuş ve onları yaptıklarından dolayı Allah'ın azabına karşı uyarmıştır:

Musa onlara dedi ki: "Size yazıklar olsun, Allah'a karşı yalan düzüp uydurmayın, sonra bir azap ile kökünüzü kurutur. Yalan düzüp uyduran gerçekten yok olup gitmiştir." (Taha Suresi, 61)

Hz. Musa Sihirbazlara Allah'ın Onların Büyülerini Geçersiz Kılacağını Önceden Haber Vermiştir

Diğer resullerin yaşamlarında da örneklerini gördüğümüz gibi, Allah her zaman iman eden insanları koruyacağını, inkarcıların onlara hiçbir zaman zarar veremeyeceklerini müjdelemiştir. Buluşma zamanı geldiğinde Hz. Musa Allah'ı inkar edenlerin müminlere karşı yaptıkları faaliyetlerin onlara zarar vermeyeceğini şöyle bildirmiştir:

... "Sizlerin (ortaya) getirdiğiniz büyüdür. Doğrusu Allah onu geçersiz kılacaktır. Şüphesiz Allah, bozgunculuk çıkaranların işini düzeltmez. Allah suçlu günahkarlar istemese de, hakkı (hak olarak) Kendi kelimeleriyle gerçekleştirecektir." (Yunus Suresi, 81-82)

Buna rağmen büyücüler yapacakları işte ısrarlı davranıp, Hz. Musa'ya karşı mücadele etmişler ve ellerindeki tüm imkanları kullanmışlardır. Konu ile ilgili ayetler şöyledir:

Musa onlara dedi ki: "Atacağınızı atın." Onlar da, iplerini ve asalarını atıverdiler ve: "Firavun'un üstünlüğü adına, hiç tartışmasız, üstün olanlar gerçekten bizleriz" dediler. (Şuara Suresi, 43-44)

Bunun üzerine Allah Hz. Musa'ya şöyle vayhetmiştir:

Sağ elindekini atıver, onların yaptıklarını yutacaktır; çünkü onların yaptıkları yalnızca bir büyücü hilesidir. Büyücü ise nereye varsa kurtulamaz. (Taha Suresi, 69)

Gerçekten de Hz. Musa asasını bıraktığında Allah'ın vaadi gerçekleşmiştir:

Böylelikle Musa da asasını bırakıverdi, bir de (ne görsünler) o, uydurmakta olduklarını yutuveriyor. Anında büyücüler secdeye kapandılar. ve: "Alemlerin Rabbine iman ettik" dediler. (Şuara Suresi, 45-47)

Hz. Musa Firavun'un Ölüm Tehdidine Karşılık Allah'a Dayanıp Güvendiğini Söylemiştir

Elbette mevcut düzeninin bozulması, menfaatleriyle çatıştığı için Firavun'un hoşuna gitmemiştir. Kendi çıkarlarını kaybetmemek için Hz. Musa'yı öldürmek istemiş ve "... Bırakın beni, Musa'yı öldüreyim de o (gitsin) Rabbine yalvarıp-yakarsın. Çünkü ben, sizin dininizi değiştirmesinden ya da yeryüzünde fesat çıkarmasından korkuyorum." (Mümin Suresi, 26) demiştir.

Firavun'un ölüm tehdidine karşı Hz. Musa -diğer resullerde de örneklerini gördüğümüz- kesin bir kararlılık göstermiş ve şöyle bir cevap vermiştir:

Musa dedi ki: "Gerçekten ben, hesap gününe iman etmeyen her mütekebbirden, benim de Rabbim, sizin de Rabbinize sığınırım." (Mümin Suresi, 27)

Hz. Musa Firavun ve Çevresine Zulmedenlerin Asla Kurtuluşa Eremeyeceklerini Haber Vermiştir

Firavun ve çevresindekiler, Allah'ın Hz. Musa'ya verdiği mucizeleri birer büyü olarak nitelendirmişlerdir. Hz. Musa, kendisine büyücülük iftirası atan ve "biz geçmiş atalarımızdan bunu işitmedik" diyen bu kimselere, "... Rabbim, kimin Kendisinden bir hidayetle geldiğini ve bu yurdun sonucunun kime ait olacağını daha iyi bilir. Gerçekten, zulmedenler, felah bulmazlar" (Kasas Suresi, 37) diyerek cevap vermiştir.

Allah Kuran'da vicdanları kabul ettiği halde gurur ve büyüklenmeleri nedeniyle Allah'ın ayetlerini görmezden gelen insanların varlığını bildirmiştir. Firavun da bu insanların en azgın olanlarından biridir. Hz. Musa kendisine apaçık deliller getirdiği halde, o bunları görmezden gelmiştir.

Hatta Firavun taraftarları başlarına felaketler gelince -inanmadıklarını söyledikleri halde- Hz. Musa'dan kendileri için Allah'a dua etmesini istemişler ve istekleri gerçekleştiği takdirde iman edeceklerini söylemişlerdir. (Araf Suresi, 130-135)

Hz. Musa, boş bir gurur ve büyüklenme içinde gerçekleri gözardı eden Firavun'a seslenerek azaba karşı onu şöyle uyarmıştır:

Andolsun, Biz Musa'ya apaçık dokuz ayet (mucize) vermiştik; işte İsrailoğullarına sor; onlara geldiği zaman Firavun ona: "Gerçekten ben seni büyülenmiş sanıyorum" demişti. O da: "Andolsun, bunları görülecek belgeler olarak göklerin ve yerin Rabbinden başkasının indirmediğini sen de bilmişsin; gerçekten ben de seni yıkılmış-harab olmuş sanıyorum" demişti. (İsra Suresi, 101-102)

Hz. Musa Kavmine Sabrı ve Tevekkülü Öğütlemiştir

Hz. Musa, Firavun'un iftira ve saldırılarına karşı müminlere sabırlı olmalarını söylemiş ve Allah'ın iman edenleri mutlaka inkar edenlere karşı başarıya ulaştıracağını müjdelemiştir:

Musa kavmine: "Allah'tan yardım dileyin ve sabredin. Gerçek şu ki, arz Allah'ındır; ona kullarından dilediğini mirasçı kılar. En güzel sonuç muttakiler içindir." dedi. Dediler ki: "Sen bize gelmeden önce de, geldikten sonra da eziyete uğratıldık." (Musa:) "Umulur ki, Rabbiniz düşmanınızı helak edecek ve sizleri yeryüzünde halifeler (egemenler) kılacak, böylece nasıl davranacağınızı gözleyecek" dedi. (Araf Suresi, 129)

Yine başka bir ayette Hz. Musa'nın kavmine tevekküllü olmalarını öğütlediği şöyle bildirilmektedir:

Musa dedi ki: "Ey kavmim, eğer siz Allah'a iman edip Müslüman olmuşsanız artık yalnızca O'na tevekkül edin." (Yunus Suresi, 84)

Hz. Musa'nın tavsiye ettiği şekilde bir zorlukla karşılaşıldığında sabırlı ve tevekküllü davranmak, bu güvenli ruh hali sayesinde akılcı kararlar almak, itidalli tavırlar göstermek her zaman iman edenlere başarı kazandırır.

Hz. Musa Tevekkülüyle Kavmine Örnek Olmuştur

Hz. Musa kendisine tabi olan müminlerle birlikte, Allah'ın emri üzerine Firavun'un kavminden ayrılmıştır. Firavun da ordusu ile birlikte onları izlemeye koyulmuştur. Deniz kenarına geldiklerinde Hz. Musa'nın yanındakiler kaçacak yerleri olmadığını düşünmüş ve bundan dolayı "... gerçekten yakalandık... " (Şuara Suresi, 61) demişlerdir. Ancak Hz. Musa bu durumda da tevekkülüyle örnek olmuştur. Yanındaki kişilere Allah'ın kendilerine mutlaka yardım edeceğini bildirmiştir:

(Musa:) "Hayır" dedi. "Şüphesiz Rabbim, benimle beraberdir; bana yol gösterecektir." (Şuara Suresi, 62)

Hz. Musa'nın zorluk anında gösterdiği bu kararlı tavır elbette tüm Müslümanlara önemli bir yol göstermektedir. Bir insan ne kadar zor şartlarla karşı karşıya olursa olsun, herşeyin Allah'ın kontrolünde olduğunu, O'nun dilediği şekilde gerçekleştiğini asla unutmamalıdır.

Nitekim bu derin imanın karşılığında Allah, Hz. Musa'ya asası ile denize vurmasını emretmiştir. Deniz ortadan ikiye ayrıldığında inananlar karşı tarafa geçmişlerdir. Firavun da ordusuyla birlikte onları takip etmek istemiş ancak onlar geçerken su yükselmiş ve topluca boğulmuşlardır. Elbette bu olay, Allah'ın iman edenler üzerindeki yardımının açık bir örneğidir. Hz. Musa, Allah'tan başka ilah arayan kavmine Allah'ın kendilerine verdiği nimetleri hatırlatarak, cahillik etmemeleri konusunda onları uyarmıştır.

İsrailoğulları Hz. Musa ile birlikte denizden geçtikten sonra putlara tapan bir topluluğa rastlamışlardır. Bunun üzerine kavmi Hz. Musa'ya "sen de bize bir ilah yap" diyerek ne denli çarpık bir iman anlayışı içinde olduklarını göstermişlerdir. Hz. Musa kavmine Allah'tan başka ilahlara tapanların içinde bulundukları durumu anlatmış ve nankörlük etmemeleri için Allah'ın kendilerine verdiği nimetleri hatırlatmıştır:

... "O" (Musa): "Siz gerçekten cahillik etmekte olan bir kavimsiniz" dedi. "Onların içinde bulundukları şey (din) mahvolucudur ve yapmakta oldukları

şeyler (ibadetler) de geçersizdir. O sizi alemlere üstün kılmışken, ben size Allah'tan başka bir ilah mı arayacağım? Hani size dayanılmaz işkenceler yapan, kadınlarınızı sağ bırakıp erkek çocuklarınızı öldüren Firavun ailesinden sizi kurtarmıştık. Bunda Rabbinizden sizin için büyük bir imtihan vardı." (Araf Suresi, 138-141)

Allah insanlara saymakla bitmeyecek kadar fazla nimet vermiştir. İnsanın düşünebilmesi, konuşabilmesi, görebilmesi, çevresindeki güzellikler, dünyanın tam onun ihtiyacına yönelik olarak yaratılmış olması ve saymakla bitiremeyeceğimiz binlerce, milyonlarca nimet... Bu nimetlere şükretmek müminler için bir ibadettir. Bunları düşünüp, Allah'ın kendi üzerindeki rahmetini görebilen insanın Rabbimize olan bağlılığı artar. Böyle bir kişi, kendisine bu nimetleri sunan Allah'a karşı asla nankörlük yapamaz. Bu sebeple elçiler kavimlerine Allah'ın nimetlerini hatırlatmış ve Allah'ın emri gereği bu nimetleri anmalarını bildirmişlerdir. Hz. Musa da kavmine Allah'ın onlara verdiği nimetleri anmalarını şöyle hatırlatmıştır:

Hani, Musa kavmine (şöyle) demişti: "Ey kavmim, Allah'ın üzerinizdeki nimetini anın; içinizden peygamberler çıkardı, sizden yöneticiler kıldı ve alemlerden hiç kimseye vermediğini size verdi." (Maide Suresi, 20)

Hz. Musa Allah'ın Verdiği Nimetlere Karşı Nankörlük Eden Kavmini Uyarmıştır

Allah İsrailoğulları'nı Firavun'un zulmünden kurtardıktan sonra, onlara maddi ve manevi yönden birçok nimet vermiştir. Kuran'da onlara verilen nimetler şöyle bildirilmiştir:

Bulutları üzerinize gölge kıldık ve size kudret helvası ve bıldırcın indirdik. Size rızık olarak verdiklerimizin temizinden yiyin (dedik). Onlar Bize zulmetmediler, ancak kendi nefislerine zulmettiler. Ve hatırlayın, demiştik ki: "Şu şehre girin ve orada istediğiniz yerde bol bol yiyin, yalnızca secde ederek kapısından girerken 'dileğimiz bağışlanmadır' deyin; (Biz de) hatalarınızı bağışlayalım; iyilik yapanların (ecirlerini) arttıracağız." (Bakara Suresi, 57-58)

(Yine) Hatırlayın; Musa kavmi için su aramıştı, o zaman Biz ona: "Asanı taşa vur" demiştik de ondan on iki pınar fışkırmıştı, böylece herkes içeceği yeri bilmişti. Allah'ın verdiği rızıktan yiyin, için ve yeryüzünde bozgunculuk (fesad) yaparak karışıklık çıkarmayın. (Bakara Suresi, 60)

Ancak kavmi nankörlük etmiş, Hz. Musa'ya bir çeşit yemeğe katlanamayacaklarını, bundan dolayı Hz. Musa'nın Allah'a yalvararak kendileri için bakla, acur, sarımsak,

mercimek ve soğan istemesini söylemişlerdir. Kavminin bu nankör tavrına karşı Hz. Musa şöyle söylemiştir.

... (O zaman Musa:) "Hayırlı olanı, şu değersiz şeyle mi değiştirmek istiyorsunuz? (Öyleyse) Mısır'a inin, çünkü (orada) kendiniz için istediğiniz vardır" demişti. Onların üzerine horluk ve yoksulluk (damgası) vuruldu ve Allah'tan bir gazaba uğradılar. Bu, kuşkusuz, Allah'ın ayetlerini tanımazlıkları ve peygamberleri haksız yere öldürmelerindendi. (Yine) bu, isyan etmelerinden ve sınırı çiğnemelerindendi. (Bakara Suresi, 61)

Hz. Musa ile ilgili bu kıssada gördüğümüz gibi, Allah'ın elçileri insanlara daima ellerindeki nimetlere şükretmelerini, nankörlük ederlerse bunun sonucunda bir azapla karşılaşabileceklerini hatırlatmışlardır. Elbette onların bu uyarısı her dönem için geçerlidir. Allah, Rezzak (rızık veren)'tır; insanlara sayısız nimet vermekte ve bunların karşılığında da şükredilmesini emretmektedir. Aksi bir tavır gösterenler ise geçmişteki nankör kavimlerin başlarına gelenin bir benzeri ile karşılaşmaktan çekinmelidirler. Hz. Musa doğru yoldan sapan kavmine Allah'ın vaadini ve azabını hatırlatmış, onları derhal tevbe etmeye çağırmıştır.

Hz. Musa Allah'ın emri üzerine Tur Dağı'na gitmek için kavminden bir müddet ayrılmış, bu sırada yerine kardeşi Hz. Harun'u bırakmıştır. Ancak Hz. Musa'nın yokluğunda hemen zayıflık gösteren halkı, içlerinde bulunan Samiri denilen bir kişiye uymuş ve kendilerine bir buzağı heykeli yaparak ona tapmaya başlamıştır. Bunun üzerine Hz. Musa kavmine dönmüş ve şunları hatırlatmıştır:

... Dedi ki: "Ey kavmim, Rabbiniz size güzel bir vaadde bulunmadı mı? Size (verilen) söz (ya da süre) pek uzun mu geldi? Yoksa Rabbinizden üzerinize kaçınılmaz bir gazabın inmesini mi istediniz de bana verdiğiniz sözden caydınız?" (Taha Suresi, 86)

Hz. Musa bu hatırlatmasından sonra kavmini tekrar tevbe etmeye davet etmiştir. Yaptıkları hatayı onlara açıklamış, tevbe ederlerse kendileri için daha hayırlı olacağını bildirmiştir:

Hani Musa, kavmine: "Ey kavmim, gerçekten siz, buzağıyı (tanrı) edinmekle kendinize zulmettiniz. Hemen, kusursuzca yaratan (gerçek ilah)ınıza tevbe edip nefislerinizi öldürün: bu, Yaratıcınız Katı'nda sizin için daha hayırlıdır" demişti. Bunun üzerine (Allah) tevbelerinizi kabul etti. Şüphesiz O tevbeleri kabul edendir, esirgeyendir. (Bakara Suresi, 54)

Hz. Musa Kavmini Şirke Sapmaya Zorlayan

Samiri'yi ve Putunu Hor ve Aşağılık Kılmış ve Allah'ı Yüceltmiştir

Dedi ki: "Haydi çekip git, artık senin hayatta (hakettiğin ceza: "Bana dokunulmasın") deyip yerinmendir." Ve şüphesiz senin için kendisinden asla kaçınamayacağın (azab dolu) bir buluşma zamanı vardır. Üstüne kapanıp bel bükerek önünde eğildiğin ilahına bir bak; Biz onu mutlaka yakacağız, sonra darmadağın edip denizde savuracağız." (Taha Suresi, 97)

Yukarıdaki ayette görüldüğü gibi, Hz. Musa insanları saptırmaya çalışan bozguncu bir kişiye karşı keskin bir önlem almıştır. Samiri'nin bir daha başka insanları saptırmasına izin vermeyecek şekilde onu bulunduğu yerden uzaklaştırmıştır. Ve yaptığı putu yakıp darmadağın etmiş, sonra da denize savurarak tamamen ortadan kaldırmıştır. Hz. Musa'nın bu davranışı bu tip konularda nasıl tedbir alınması gerektiğine de işaret etmektedir. Ayrıca ona dünyada ve ahirette karşılaşacağı azabı da haber vermiştir. Bunun ardından Hz. Musa Allah'ın tek ilah olduğunu hatırlatmıştır:

"Sizin ilahınız yalnızca Allah'tır ki, O'nun dışında ilah yoktur. O, ilim bakımından herşeyi kuşatmıştır." (Taha Suresi, 98)

HZ. HARUN

Allah Hz. Musa'ya Firavun'a gidip ona tebliğ yapmasını söylediğinde Hz. Musa Allah'tan bir yardımcı istemiştir. Allah kendisini kardeşi Hz. Harun ile desteklemiştir. Hz. Harun, Hz. Musa'nın kavmine karşı verdiği mücadele sırasında ona destek olmuştur. Allah Hz. Musa'yı kendisine tabi olanlarla birlikte, Firavun'un adamlarından kurtardıktan sonra, Hz. Musa bir müddet kavminden ayrılmış ve ayrılırken de yerine kardeşi Hz. Harun'u bırakmıştır. Ancak Hz. Musa aralarından ayrıldıktan sonra kavmi Samiri isimli kişinin önderliğinde bir buzağı heykeli yapıp ona tapmaya başlamıştır.

Kavmini Girdikleri Yanlış Yoldan Kurtarmak İsteyen Hz. Harun, Kavmine Gerçek İlahlarının Allah Olduğunu Hatırlatmıştır

Andolsun, Harun bundan önce onlara: "Ey kavmim, gerçekten siz bununla fitneye düşürüldünüz (denendiniz). Sizin asıl Rabbiniz Rahman (olan Allah); şu halde bana uyun ve emrime itaat edin" demişti. (Taha Suresi 90)

Ancak kavmi Hz. Musa gelene kadar buzağıya tapacaklarını söyleyerek inkarda ısrarla direnmişlerdir:

Demişlerdi ki: "Musa bize geri gelinceye kadar ona (buzağıya) karşı bel büküp önünde eğilmekten kesinlikle ayrılmayacağız." (Taha Suresi, 91)

Hz. Musa Tur Dağı'nda bulunduğu sırada Allah ona kavminin durumunu haber vermiştir. Bunun üzerine kavmine geri dönen Hz. Musa ile Hz. Harun arasındaki konuşmalar şu şekildedir:

Musa kavmine oldukça kızgın, üzgün olarak döndüğünde onlara: "Beni arkamdan, ne kötü temsil ettiniz? Rabbinizin emrini çabuklaştırdınız, öyle mi?" dedi. Levhaları bıraktı ve kardeşini başından tutup kendisine doğru çekiyordu (ki Harun ona:) "Annem oğlu, bu topluluk beni zayıflattı (hırpalayıp güçsüzleştirdi) ve neredeyse beni öldürmeye giriştiler. Bari sen düşmanları sevindirecek bir şey yapma ve beni bu zalimler topluluğuyla birlikte kılma (sayma)" dedi. (Musa yalvarıp) Dedi ki: "Rabbim, beni ve kardeşimi bağışla, bizi rahmetine kat. Sen merhamet edenlerin en merhametli olanısın." (Araf Suresi, 150-151)

HZ. DAVUD

Allah'ın kendisine kitap verdiğini bildirdiği elçilerinden birisi Hz. Davud'dur. Hz. Davud, yaşamının her anında, karşılaştığı tüm olaylarda Allah'ı zikreden, O'ndan istekte bulunan, yardım dileyen, bir ayette bahsedildiği gibi "her tutum ve davranışında Allah'a yönelip dönen" bir peygamberdi. Allah'ın kendisine mülk, hikmet ve anlatım çarpıcılığı vererek insanların çoğundan üstün kıldığı bir kuluydu. Allah Kuran'da Hz. Davud'a hem maddi hem de manevi olarak büyük bir güç verdiğini bildirmiştir. Öyle ki, Hz. Davud ile birlikte tesbih etsinler diye dağlara ve kuşlara boyun eğdirmiştir (Enbiya Suresi, 79). Bunlardan anlaşılacağı gibi Hz. Davud, çok az insanın sahip olabileceği ilimlere sahipti.

Allah, pek çok yönden üstünlük verdiği Hz. Davud'a, kendisini yeryüzünde halife kıldığını bir ayette şöyle bildirmiştir:

Ey Davud, gerçek şu ki, Biz seni yeryüzünde bir halife kıldık. Öyleyse insanlar arasında hak ile hükmet, istek ve tutkulara (hevaya) uyma; sonra seni Allah'ın yolundan saptırır. Şüphesiz Allah'ın yolundan sapanlara, hesap gününü unutmalarından dolayı şiddetli bir azab vardır. (Sad Suresi, 26)

Hz. Davud İnsanlara Birbirlerinin Haklarına Tecavüz Etmemelerini Emretmiştir

Allah'ın kendisine güç ve basiret verdiği Hz. Davud, tüm resuller gibi kavmini Allah'a iman etmeye davet etmiştir. Allah Hz. Davud'un adaletini, asla doğrudan taviz vermeden hükmetmesini müminlere örnek göstermiştir. Hz. Davud'un, kendisine, aralarında hükmetmesi için başvuran iki davacı hakkındaki adil tavrı müminlere örnek teşkil etmektedir:

Sana o davacıların haberi geldi mi? Hani mihraba (Davud'un bulunduğu yere girmek için) yüksek duvardan tırmanmışlardı. Davud'a girdiklerinde, o, onlardan ürkmüştü; dediler ki: "Korkma, iki davacıyız, birimiz diğerimize haksızlıkta bulundu. Şimdi sen aramızda hak ile hükmet, kararında zulme sapma ve bizi doğru yolun ortasına yöneltip-ilet. Bu benim kardeşimdir, doksan dokuz koyunu vardır, benimse bir tek koyunum var. Buna rağmen "Onu da benim payıma (koyunlarıma) kat" dedi ve bana, konuşmada üstün geldi." (Sad Suresi, 21-23)

Hz. Davud'un kendisine gelen bu davacılara cevabı şöyle olmuştur:

(Davud) Dedi ki: "Andolsun senin koyununu, kendi koyunlarına (katmak) istemekle sana zulmetmiştir. Doğrusu, (emek ve mali güçlerini) birleştirip

katan (ortak)lardan çoğu, birbirlerine karşı tecavüz ederler; ancak iman edip salih amellerde bulunanlar başka. Onlar da ne kadar azdır..." (Sad Suresi, 24)

Hz. Davud da diğer resuller gibi insanları Allah'ın emirleri doğrultusunda yaşamaya çağırmıştır. Yukarıdaki ayet bunun bir örneğidir. Hz. Davud, kendisine gelen davacılara birbirlerinin haklarına tecavüz etmemelerini öğütledikten sonra onlara, bunun ancak gerçekten iman eden kulların taşıdığı bir ahlak olduğunu hatırlatmıştır.

Aynı ayetin devamında, her tavrında Allah'a yönelen Hz. Davud'un, burada verdiği karardan sonra da O'na yönelip döndüğü şu şekilde bildirilmiştir:

... Davud, gerçekten Bizim onu imtihan ettiğimizi sandı, böylece Rabbinden bağışlanma diledi ve rüku ederek yere kapandı ve (Bize gönülden) yönelip-döndü.

Böylece onu bağışladık. Şüphesiz onun Bizim Katımız'da gerçekten bir yakınlığı ve varılacak güzel bir yeri vardır. (Sad Suresi, 24-25)

Allah'ın kendisini karşısına çıkan her olayda denediğini, yaptığı her işte O'nun rızasını gözetmesi gerektiğini bilen, üstün ahlak sahibi Hz. Davud'un bu davranışı müminler için çok güzel bir örnektir. İman eden her insan Kuran'da örnek gösterilen bu davranışı örnek almalı, yaptığı herşeye Allah'ın şahit olduğunu, hesap günü yaptıklarından sorguya çekileceğini unutmamalıdır.

Kuran'da Hz. Davud İle İlgili Diğer Ayetler

Sen onların söylediklerine karşı sabret ve Bizim güç sahibi kulumuz Davud'u hatırla; çünkü o, (her tutum ve davranışında Allah'a) yönelen biriydi. (Sad Suresi, 17)

Onun mülkünü güçlendirmiştik. Ona hikmet ve anlatım çarpıcılığını vermiştik. (Sad Suresi, 20)

Böylece onu bağışladık. Şüphesiz onun Bizim Katımız'da gerçekten bir yakınlığı ve varılacak güzel bir yeri vardır. (Sad Suresi, 25)

Andolsun, Davud'a ve Süleyman'a bir ilim verdik: "Bizi inanmış kullarından birçoğuna göre üstün kılan Allah'a hamdolsun." dediler. (Neml Suresi, 15)

Andolsun, Biz Davud'a tarafımızdan bir fazl (üstünlük) verdik. "Ey dağlar, onunla birlikte (Beni tesbih edip) yankıyla ses verin" (dedik) ve kuşlara da (aynısını emrettik). Ve ona demiri yumuşattık. (Sebe Suresi, 10)

HZ. SÜLEYMAN

Biz Davud'a Süleyman'ı armağan ettik. O, ne güzel kuldu. Çünkü o, (daima Allah'a) yönelip-dönen biriydi. (Sad Suresi, 30)

Şüphesiz, onun Bizim Katımız'da gerçekten bir yakınlığı ve varılacak güzel bir yeri vardır. (Sad Suresi, 40)

Biz bunu (hükmü) Süleyman'a kavrattık, her birine hüküm ve ilim verdik… (Enbiya Suresi, 79)

Hz. Süleyman, mirasçısı olduğu Hz. Davud gibi Allah'ın kendisine verdiği maddi, manevi nimetlerle üstün kılınmış bir peygamberdir. Allah'ın yolunda kullanmak için dünyada hiç kimseye nasip olmayan bir zenginliğe sahip olmayı dilemiştir ve Allah onun bu duasına karşılık vermiştir. Fırtına biçiminde esen rüzgar, erimiş bakır madeni, cinler onun emrine verilmiştir. Allah'ın Hz. Süleyman'a verdiği nimetleri bildirdiği ayetlerden bazıları şu şekildedir:

Süleyman için de, sabah gidişi bir ay, akşam dönüşü bir ay (mesafe) olan rüzgara (boyun eğdirdik); erimiş bakır madenini ona sel gibi akıttık. Onun eli altında Rabbinin izniyle iş gören bir kısım cinler vardı. Onlardan kim Bizim emrimizden çıkıp-sapacak olsa, ona çılgın ateşin azabından taddırırdık. Ona dilediği şekilde kaleler, heykeller, havuz büyüklüğünde çanaklar ve yerinden sökülmeyen kazanlar yaparlardı. "Ey Davud ailesi, şükrederek çalışın." Kullarımdan şükredenler azdır. (Sebe Suresi, 12-13)

Sahip olduğu herşeyin Allah'ın kendisine verdiği birer nimet olduğunu bilen Hz. Süleyman, bunları Allah'ın rızasını kazanmak amacıyla istediğini ise şöyle ifade etmiştir:

Hani ona akşama yakın, bir ayağını tırnağı üstüne diken, öbür üç ayağıyla toprağı kazıyan, yağız atlar sunulmuştu. O da demişti ki: "Gerçekten ben, mal (veya at) sevgisini Rabbimi zikretmekten dolayı tercih ettim." Sonunda bu atlar (koştular ve toz) perdesinin arkasına saklandılar. "Onları bana geri getirin" (dedi). Sonra (onların) bacaklarını ve boyunlarını okşamaya başladı. (Sad Suresi, 31-33)

Hz. Süleyman'ın bu sözleri tüm insanlar için bir örnektir. İman eden her insan yeryüzündeki herşeyin tek sahibinin Allah olduğunu, sahip olduklarını kendisine

Allah'ın nimet olarak verdiğini bilir. Bu yüzden gördüğü her güzellik karşısında tıpkı Hz. Süleyman gibi Allah'ı zikreder, O'na şükreder. Ama kesinlikle dünyada gördüğü şeylerin geçici birer nimet olduğunu, bunların asıllarının kendisine sonsuza kadar sürecek ahiret hayatında verileceğini de unutmaz.

Hz. Süleyman Sebe Kavmini Allah'a İman Etmeye Davet Etmiştir

Kuran'da Hz. Süleyman'ın güneşe tapan bir kavim olan Sebe'nin kadın hükümdarına tebliğ yaparken uyguladığı yöntemleri bildirilmiştir. Hz. Süleyman'a tabi olan Hüdhüd bu kavim hakkında haber getirdiğinde Hz. Süleyman ilk olarak bir mektup göndererek onları hak dine çağırmıştır.

Hz. Süleyman yolladığı mektupta, söz konusu kavmi, Allah'a iman etmeye ve kendisine teslim olmaya davet etmiştir. Mektubu alan Sebe Melikesi kavminin önde gelenlerine Allah'a çağıran mektubun içeriğini şu şekilde açıklamıştı:

(Hüdhüd'ün mektubu götürüp bırakmasından sonra Saba melikesi Belkıs:) Dedi ki: "Ey önde gelenler gerçekten bana oldukça önemli bir mektup bırakıldı. "Gerçek şu ki, bu Süleyman'dandır ve şüphesiz Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyladır. Bana karşı büyüklük göstermeyin ve bana Müslüman olarak gelin" diye (yazılmaktadır). Dedi ki: "Ey önde gelenler, bu işimde bana görüş belirtin, siz (herşeye) şahidlik etmedikçe ben hiçbir işte kesin (karar veren biri) değilim." Dediler ki: "Biz kuvvet sahibiyiz ve zorlu savaşçılarız. İş konusunda karar senindir, artık sen bak, neyi emredersen (biz uygularız). (Neml Suresi, 29-33)

Hz. Süleyman'ın gücü ve kararlılığı mektupta kullandığı ifadeden rahatlıkla anlaşılmaktadır. Sebe yöneticileri eğer Hz. Süleyman'ın emrine karşı gelirlerse büyük zarara uğrayacaklarını kavramışlar, ancak öncelikle kendisine bir hediye göndererek Hz. Süleyman'ı denemek istemişlerdir.

Hz. Süleyman Allah'ın Kendisine Verdiklerinin Onlardan Gelecek Her Şeyden Daha Hayırlı Olduğunu Belirtmiştir

Güç ve onur sahibi olan Hz. Süleyman, Sebe Melikesi'nin gönderdiği hediyeleri kabul etmemiş, bu konuda son derece kesin bir tavır sergilemiştir. Konu Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

... "Sizler bana mal ile yardımda mı bulunmak istiyorsunuz? Allah'ın bana verdiği, size verdiğinden daha hayırlıdır; hayır, siz, hediyenizle sevinip övünebilirsiniz" dedi. (Neml Suresi, 36)

Hz. Süleyman bu sözleriyle Allah'ın rızasını hiçbir dünyevi çıkara tercih etmeyeceğini göstermiştir. Hz. Süleyman'ın hiçbir şeye tamah etmeyen bu tavrı önemli bir üstünlüktür. Ve müminlerin örnek alması gereken güzel bir iman özelliğidir.

Hz. Süleyman İnsanları Allah'ın Dinine Yöneltebilmek İçin Farklı Yöntemler Denemiştir

Hz. Süleyman, Sebe halkının Müslüman olmasını istemektedir. Sarayına gelecek olan kadın hükümdara, Allah'ın kendisine verdiği gücü göstermek ve bununla Sebe kavminin hidayetine vesile olmak için farklı bir yol denemiştir. Hz. Süleyman yardımcılarından Sebe Melikesi'nin tahtını kendisine getirmelerini istemiştir.

(Elçinin gitmesinden sonra Süleyman:) "Ey önde gelenler, onlar bana teslim olmuş (Müslüman)lar olarak gelmeden önce, sizden kim onun tahtını bana getirebilir?" dedi. (Neml Suresi, 38)

Bu konuda Hz. Süleyman'a verilen cevap şöyle olmuştur:

Kendi yanında kitaptan ilmi olan biri dedi ki: "Ben, (gözünü açıp kapamadan) onu sana getirebilirim..." (Neml Suresi, 40)

Ve Hz. Süleyman bir anda tahtı yanında görmüştür. Sahip olduğu herşeyi Allah'ın kendisini denemek için verdiğini bilen Hz. Süleyman tahtı gördüğünde bunun Allah'tan bir deneme olarak yaratıldığını şöyle anlatmıştır:

... "Bu Rabbimin fazlındandır, O'na şükredecek miyim, yoksa nankörlük edecek miyim diye beni denemekte olduğu için (bu olağanüstü olay gerçekleşti). Kim şükrederse, artık o kendisi için şükretmiştir, kim nankörlük ederse, gerçekten benim Rabbim Gani (hiçbir şeye ihtişacı olmayan)dir, Kerim olandır. (Neml Suresi, 40)

Sebe Melikesi geldiği zaman gördüğü mucizeden ve Hz. Süleyman'ın sarayındaki ihtişamdan etkilenerek tevbe etmiş ve imana yönelmiştir. Hz. Süleyman ile aralarında geçen konuşmalar Kuran'da şöyle bildirilmiştir.

Dedi ki: "Onun tahtını değişikliğe uğratın, bir bakalım doğru olanı bulabilecek mi, yoksa bulmayanlardan mı olacak? Böylece (Belkıs) geldiği zaman ona: "Senin tahtın böyle mi?" denildi. Dedi ki: "Tıpkı kendisi. Bize ondan önce ilim verilmişti ve biz Müslüman olmuştuk." Allah'tan başka tapmakta olduğu şeyler onu (Müslüman olmaktan) alıkoymuştu. Gerçekte o, inkar eden bir kavimdendi. Ona: "Köşke gir" denildi. Onu görünce derin bir su sandı ve (eteğini çekerek) ayaklarını açtı. (Süleyman:) Dedi ki: "Gerçekte bu, saydam camdan olma düzeltilmiş bir köşk-zemindir." Dedi ki: "Rabbim, gerçekten ben kendime zulmettim; (artık) ben Süleyman'la birlikte alemlerin Rabbi olan Allah'a teslim oldum." (Neml Suresi, 41-44)

Hz. Süleyman'ın Sebe kavmine yaptığı tebliğinden anlaşılacağı gibi resuller sahip oldukları tüm güç ve imkanları insanların bir olan Allah'a iman etmesine vesile olmak amacıyla kullanmışlardır.

HZ. İSA

Onların (peygamberleri) ardından yanlarındaki Tevrat'ı doğrulayıcı olarak Meryemoğlu İsa'yı gönderdik ve ona içinde hidayet ve nur bulunan, önündeki Tevrat'ı doğrulayan ve muttakiler için yol gösterici ve öğüt olan İncil'i verdik. (Maide Suresi, 46)

Hz. İsa Allah'ın kitap verdiği elçilerinden biridir. Hz. İsa babasız olarak dünyaya gelmiştir. Bu, onun yaşamındaki mucizelerden biridir. Doğumundan itibaren tüm yaşamı boyunca kendisine pek çok mucize verilen Hz. İsa'nın yaratılışı Kuran'da şu şekilde bildirilmiştir:

Şüphesiz, Allah Katı'nda İsa'nın durumu, Adem'in durumu gibidir. Onu topraktan yarattı, sonra ona "ol" demesiyle o da hemen oluverdi. Gerçek, Rabbinden (gelen)dir. Öyleyse kuşkuya kapılanlardan olma. (Al-i İmran Suresi, 59-60)

Hz. İsa Daha Beşikteyken Allah'ın Kulu ve Elçisi Olduğunu Bildirmiş ve İnsanlara Allah'ın Kendisine Verdiği Nimetleri Saymıştır

Hz. İsa daha beşikte iken Allah'ın takdiri ile büyük bir mucize göstermiş ve konuşmaya başlamıştır. Hz. İsa insanlara elçilik görevini şu şekilde tebliğ etmiştir:

(İsa) Dedi ki: "Şüphesiz ben Allah'ın kuluyum. (Allah) Bana Kitabı verdi ve beni peygamber kıldı." "Nerede olursam (olayım) beni kutlu kıldı ve hayat sürdüğüm müddetçe, bana namazı ve zekatı vasiyet (emr) etti. Anneme itaati de. Ve beni mutsuz bir zorba kılmadı. Selam üzerimedir; doğduğum gün, öleceğim gün ve diri olarak yeniden-kaldırılacağım gün de." İşte Meryem oğlu İsa; hakkında kuşkuya düştükleri hak söz. (Meryem Suresi, 30-34)

Hz. İsa Geliş Amacını da Kavmine Haber Vermiştir

Allah'tan uzak yaşayan toplulukların önemli bir özellikleri de kendi içlerinde anlaşamamaları, ortak bir noktada birleşememeleri ve sürekli bir ihtilaf halinde olmalarıdır. Yaşadıkları ahlakın temeli Allah korkusuna dayalı olmadığı için bu çatışma hemen hemen her konu için geçerlidir. Allah elçilerini bu kavimlere aralarındaki ihtilafı çözmesi, onları alternatifsiz tek doğru olan hak dine iletmesi için göndermiştir. Hz. İsa da kavmine geliş amacının, aralarındaki ihtilafı kaldırmak olduğunu şöyle bildirmiştir:

İsa, açık belgelerle gelince, dedi ki: "Ben size bir hikmetle geldim ve hakkında ihtilafa düştüklerinizin bir kısmını size açıklamak için de. Öyleyse Allah'tan sakının ve bana itaat edin." (Zuhruf Suresi, 63)

Hz. İsa Yanında Bulunan Havarilerine Allah'tan Korkup Sakınmalarını Öğütlemişti

Hz. İsa'nın havarileri Allah'a iman ettiklerini söyleyen, elçilerinin yanında yer alan kişilerdi. Ancak daha sonra Hz. İsa'dan kendilerine bir mucize göstermesini istemişlerdi. Ve "Ey Meryemoğlu İsa, Rabbin bize gökten bir sofra indirebilir mi?" (Maide Suresi, 112) demişlerdi. Elbette bir insanın Allah'a iman etmesi için mucize görmesine gerek yoktur. Çünkü O'nun varlığı apaçık bir gerçektir. Bundan dolayı Hz. İsa Havarilerin bu isteğine şöyle cevap vermişti:

... O da: "Eğer inanmışlarsanız Allah'tan korkup-sakının" demişti. (Maide Suresi, 112)

Ancak Havariler, Allah'tan gelecek bu belgeyi kalplerinin tatmin olması için istedikleri söyleyince Hz. İsa da Allah'a dua ederek kendilerine gökten bir sofra indirmesini istemiştir. Konu ile ilgili ayetler şu şekildedir:

(Bu sefer Havariler:) "Ondan yemek istiyoruz, kalplerimiz tatmin olsun, senin de gerçekten bize doğru söylediğini bilelim ve buna şahidlerden olalım" demişlerdi. Meryemoğlu İsa: "Allah'ım, Rabbimiz, bize gökten bir sofra indir, öncemiz ve sonramız için bir bayram ve Sen'den de bir belge olsun. Bizi rızıklandır, Sen rızık vericilerin en hayırlısısın" demişti. (Maide Suresi, 113-114)

Meryemoğlu İsa, Kendisinden Sonra Gelecek Olan Elçiyi Kavmine Müjdelemiştir

Bilindiği gibi Hz. İsa'dan sonra gelen elçi Hz. Muhammed (sav)'dir. Hz. Muhammed (sav)'in diğer adı Ahmed'tir. Hz. İsa İsrailoğulları'na kendisinden sonra gelecek olan elçiyi söyle haber vermiştir:

Hani Meryemoğlu İsa da: "Ey İsrailoğulları, gerçekten ben, sizin için Allah'tan gönderilmiş bir elçiyim. Benden önceki Tevrat'ı doğrulayıcı ve benden sonra ismi "Ahmed" olan bir elçinin de müjdeleyicisiyim" demişti... (Saf Suresi, 6)

Hz. İsa Kavmini Allah'tan Korkup Sakınmaya ve O'na Kulluk Etmeye Davet Etmiştir

Hz. İsa da Allah'ın tüm elçileri gibi kavmine Allah'ın varlığını, herşeyin Yaratıcısı olduğunu, her türlü kusurdan münezzeh ve en güzel sıfatların sahibi olduğunu, O'nun sonsuz kudret ve adalet sahibi olduğunu tebliğ etmiştir. Ve diğer elçiler gibi kavmini Allah'tan korkup sakınmaya, O'na ibadet etmeye davet etmiştir:

"Benden önceki Tevrat'ı doğrulamak ve size haram kılınan bazı şeyleri helal kılmak üzere size Rabbinizden bir ayetle geldim. Artık Allah'tan korkup bana itaat edin." "Gerçekten Allah, benim de Rabbim, sizin de Rabbinizdir. Öyleyse O'na ibadet edin. Dosdoğru olan yol işte budur." (Ali-İmran Suresi, 50-51)

"Şüphesiz Allah, O, benim de Rabbim, sizin de Rabbinizdir; şu halde O'na kulluk edin. Dosdoğru yol budur." (Zuhruf Suresi, 64)

HZ. MUHAMMED (SAV)

Muhammed, sizin erkeklerinizden hiçbirinin babası değildir; ancak o, Allah'ın Resûlü ve peygamberlerin sonuncusudur. Allah, herşeyi bilendir. (Ahzab Suresi, 40)

Allah'ın yukarıdaki ayetinde bildirdiği gibi, Hz. Muhammed (sav) son peygamberdir. Kuran'daki "de ki" ile başlayan ayetlerle Allah Peygamberine söylemesi gerekenleri bildirmiş, Hz. Muhammed (sav) bu ayetlerle tebliğ yapmıştır.

Allah'tan korkan ve bağışlanmayı isteyen kulların kendisine uyması gerektiğini Hz. Muhammed (sav) şöyle tebliğ etmiştir:

De ki: "Eğer siz Allah'ı seviyorsanız bana uyun; Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah bağışlayandır, esirgeyendir." (Al-i İmran Suresi , 31)

Hz. Muhammed (sav)'in bu çağrısı bugün yaşayan tüm insanlar için geçerlidir. Allah dinini tebliğ etmeleri için gönderdiği elçilere tam bir itaati emretmiş, birçok ayette elçiye itaatin aslında Kendisine itaat olduğunu bildirmiştir. Bu nedenle elçiye itaat, dinin en önemli ve hayati konularından biridir. Ve bu itaatin gösterilmesi de elbette elçinin tebliğ ettiği konuları tam bir teslimiyetle uygulamakla olur.

Hz. Muhammed (sav) Tüm Resuller Gibi Hiçbir Ücret İstemediğini Belirtmiştir

Hz. Muhammed (sav) diğer elçiler gibi kavmine öncelikle, yaptığı tebliğ karşılığında hiçbir ücret istemediğini, her yaptığını Allah için yaptığını ve karşılığını Allah'tan beklediğini bildirmiştir. Allah'ın Hz. Muhammed (sav)'e, insanlardan hiçbir karşılık beklemediğini söylemesini emrettiği ayetlerden bazıları şu şekildedir:

İşte Allah'ın hidayet verdikleri bunlardır; öyleyse sen de onların bu hidayetlerine uy. De ki: "Ben bunun için sizden bir ücret istemiyorum. O (Kuran), alemlere bir 'öğüt ve hatırlatmadan' başkası değildir." (Enam Suresi, 90)

De ki: "Ben sizden bir ücret istemişsem, artık o sizin olsun. Benim ecrim (ücretim), yalnızca Allah'a aittir. O, herşeye şahid olandır." (Sebe Suresi, 47)

Bir başka ayette ise kavmine hiçbir menfaat beklemediğini bildiren Hz. Muhammed (sav), onlara asıl amacını şöyle bildirmiştir:

De ki: "Ben buna karşılık, Rabbine doğru bir yol tutmayı dileyen (insanlar olmanız) dışında sizden bir ücret istemiyorum." (Furkan Suresi, 57)

Allah'a İman Etmek İçin Mucizeler Görmek İsteyenlerin, Mucize Görseler de İman Etmeyeceklerini Açıklamıştır

Allah'ın varlığının delilleri apaçık olduğu halde inkar edenler, iman etmemek için bahaneler arar ve Allah'ın kendilerine mucizeler göndermesini isterler. Hz. Muhammed (sav)'in kavmi de ona tabi olmamak için kendilerine bir delil göstermesini istemişlerdir. Ancak bu insanların Allah'tan mucizeler istemelerinin nedeni onu gördüklerinde iman etmek veya imanlarını sağlamlaştırmak değildir. Söyledikleri sadece teslim olmamak için öne sürdükleri bir bahanedir. Allah Hz. Muhammed (sav)'e bu insanlara şöyle söylemesini emretmiştir:

Olanca yeminleriyle, eğer kendilerine bir ayet gelse, kesin olarak ona inanacaklarına dair Allah'a yemin ettiler. De ki: "Ayetler, ancak Allah Katı'ndadır; onlara (mucizeler) gelse de kuşkusuz inanmayacaklarının şuurunda değil misiniz? (Enam Suresi, 109)

Her insanın Allah Katı'nda belli olan bir ölüm vakti vardır. O an geldiğinde Allah'ın görevlendirdiği melekler insanın canını almaya gelirler. Eğer imanlı bir insanın ölümüyse melekler ona selam verip, onu cennetle müjdeleyip, canını kolaylıkla alırlar. İnkar edenlerin canları ise yüzlerine ve sırtlarına vurularak alınır. Melekler onlara aşağılatıcı bir azaba gireceklerini bildirirler. O anda iman etmeyen insanlar gördükleri apaçık gerçeğe teslim olurlar. Ancak bu andan sonra insanın iman etmesi ona bir fayda sağlamaz, çünkü artık kendisine verilen süre dolmuştur. Allah iman etmemek için bahane arayan insanlara bu gerçeği bildirmiş ve Hz. Muhammed (sav)'e insanlara şöyle söylemesini emretmiştir:

Onlar, kendilerine meleklerin gelmesini mi, ya da Rabbinin gelmesini mi veya Rabbinin bazı ayetlerinin gelmesini mi bekliyorlar? Rabbinin ayetlerinden bazılarının geleceği gün, daha önce iman etmemişse veya imanıyla bir hayır kazanmamışsa hiç kimseye imanı yarar sağlamaz. De ki: "Bekleyin, biz de şüphesiz beklemekteyiz." (Enam Suresi, 158)

Hz. Muhammed (sav) Kavmine Kendisinin Yalnızca Bir İnsan Olduğunu Hatırlatmıştır

Allah'tan korkmayan insanlar sahip oldukları gurur nedeniyle—vicdanları kabul etse dahi—bir insana tabi olmak, onun kendilerinden üstün olduğunu kabul etmek istemezler. Daha önceki elçilerin kavimlerinde de gördüğümüz gibi bu tip insanlar elçilerin insanüstü özellikler taşıması gerektiğini savunurlar. Hz. Muhammed (sav)'in kavmi de ona tabi olmamak için bunlar gibi, birçok bahane ortaya atmış, onun pazarlarda gezen, normal bir insan olduğunu söyleyerek peygamber olamayacağını söylemişlerdir.

Hz. Muhammed (sav) de böyle beklentileri olan kavmine kendisinin yalnızca bir insan olduğunu ve kurtuluşa ermek isteyenin ancak Allah'a yönelmesi gerektiğini tebliğ etmiştir:

De ki: "Şüphesiz ben, ancak sizin benzeriniz olan bir beşerim; yalnızca bana sizin ilahınızın tek bir ilah olduğu vahyolunuyor. Kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa, artık salih bir amelde bulunsun ve Rabbine ibadette hiç kimseyi ortak tutmasın." (Kehf Suresi, 110)

De ki: "Eğer yeryüzünde (insan değil de) tatmin bulmuş yürüyen melekler olsaydı, biz de onlara gökten elçi olarak elbette melek gönderirdik." De ki: "Benimle aranızda şahid olarak Allah yeter; kuşkusuz O, kullarından gerçeğiyle haberdardır, görendir." (İsra Suresi, 95-96)

Yine kavmin bu şekildeki beklentilerine karşılık Hz. Muhammed (sav), onlara kendisinin yalnızca bir uyarıcı olduğunu, sadece Allah'ın emirlerini yerine getirdiğini, kendisine uyanların ise hidayet bulacağını bildirmiştir:

De ki: "Allah'a itaat edin, Resûl'e itaat edin. Eğer yine yüz çevirirseniz, artık onun (peygamberin) sorumluluğu kendisine yüklenen, sizin sorumluluğunuz da size yüklenendir. Eğer ona itaat ederseniz, hidayet bulmuş olursunuz. Elçiye düşen, apaçık bir tebliğden başkası değildir." (Nur Suresi, 54)

(De ki:) "Ben, ancak bu şehrin Rabbine ibadet etmekle emrolundum ki, O, burasını kutlu ve saygıdeğer kıldı. herşey O'nundur. Ve Müslümanlardan olmakla emrolundum." "Ve Kuran'ı okumakla da (emrolundum). Artık kim

hidayete gelirse, kendi nefsi için hidayete gelmiştir; kim sapacak olursa, de ki: "Ben yalnızca uyarıcılardanım." Ve de ki: "Allah'a hamdolsun, O size ayetlerini gösterecektir, siz de onları bilip tanıyacaksınız." Senin Rabbin, yaptıklarınızdan gafil değildir. (Neml Suresi, 91-93)

Hz. Muhammed (sav) Kavmine Kendisinin Allah'a Teslim Olduğunu Bildirmiştir

Her inkarcı kavim gibi Hz. Muhammed (sav)'in kavmi de onunla Allah hakkında tartışmalara girmeye kalkmıştır. Hz. Muhammed (sav) bu şekilde çirkin bir tavır gösteren kavmine kendisinin Allah'a teslim olduğunu tebliğ etmişti:

De ki: "O bizim de Rabbimiz, sizin de Rabbiniz iken, bizimle Allah hakkında (sözde kanıtlarla) tartışmalara mı giriyorsunuz? Bizim amellerimiz bizim, sizin de amelleriniz sizindir. Biz, O'na gönülden bağlanmış (muhlis) olanlarız." (Bakara Suresi, 139)

Eğer seninle çekişip-tartışırlarsa, de ki: "Ben, bana uyanlarla birlikte, kendimi Allah'a teslim ettim." Ve kitap verilenlerle ümmilere de ki: "Siz de teslim oldunuz mu?" Eğer teslim oldularsa, gerçekten hidayete ermişlerdir. Fakat yüz çevirdilerse, artık sana düşen yalnızca tebliğ(etmek)dir. Allah, kulları hakkıyla görendir. (Al-i İmran Suresi, 20)

Hz. Muhammed (sav) Kavmine Yalnızca Allah'a İman Ettiğini ve O'na Hiç Kimseyi Şirk Koşmayacağını Söylemiştir

Hz. Muhammed (sav), kavmine Allah'ın tek ilah olduğunun delillerini anlatmış ve onları iman etmeye davet etmiş, aksi takdirde azapla karşılık göreceklerine dair uyarmıştır. Bu konudaki ayetlerden bazıları şöyledir:

De ki: "Bu, benim yolumdur. Bir basiret üzere Allah'a davet ederim; ben ve bana uyanlar da. Ve Allah'ı tenzih ederim, ben müşriklerden değilim." (Yusuf Suresi, 108)

De ki: "Ben gerçekten, yalnızca Rabbime dua ediyorum ve O'na hiç kimseyi (ve hiçbir şeyi) ortak koşmuyorum." De ki: "Doğrusu ben, sizin için ne bir zarar, ne de bir yarar (irşad) sağlayabilirim." De ki: "Muhakkak beni Allah'tan (gelebilecek bir azaba karşı) hiç kimse asla kurtaramaz ve O'nun dışında asla bir sığınak da bulamam." "(Benim görevim,) Yalnızca Allah'tan olanı ve O'nun gönderdiklerini tebliğ etmektir. Kim Allah'a ve O'nun elçisine isyan ederse,

içinde ebedi kalıcılar olmak üzere onun için cehennem ateşi vardır." (Cin Suresi, 20-23)

De ki: "Ben, dini yalnızca O'na halis kılarak Allah'a ibadet etmekle emrolundum." "Ve ben, Müslümanların ilki olmakla da emrolundum." De ki: "Ben, Rabbime isyan ettiğim takdirde, büyük bir günün azabından korkarım." De ki: "Ben dinimi yalnızca O'na halis kılarak Allah'a ibadet ederim." "Siz, O'nun dışında dilediklerinize ibadet edin." De ki: "Gerçekten hüsrana uğrayanlar, kıyamet günü hem kendilerini hem yakınlarını hüsrana uğratanlardır. Haberiniz olsun; bu apaçık olan hüsranın kendisidir." (Zümer Suresi, 11-15)

Ya da halkı sürekli yaratmakta olan, sonra onu iade edecek olan ve sizi gökten ve yerden rızıklandıran mı? Allah ile beraber başka bir ilah mı? De ki: "Eğer doğru söylüyor iseniz, kesin-kanıt (burhan)ınızı getiriniz." (Neml Suresi, 64)

Hz. Muhammed (sav) İnkar Edenlere Asla Uymayacağını Belirtmiştir

Hz. Muhammed (sav) kendisini doğru yoldan çevirmeye çalışan, ona iftiralar atarak, öldürmekle ve yurdundan sürmekle tehdit eden kavmine onların hevalarına uymayacağını şöyle tebliğ etmiştir:

De ki: "Ben, sizin Allah'tan başka tapmakta olduklarınıza tapmaktan nehyedildim." De ki: "Ben sizin heva (istek ve tutku)larınıza uymam; yoksa bu durumda ben şaşırıp sapmış ve doğru yolu bulmamışlardan olurum." De ki: "Ben, gerçekten Rabbimden kesin bir belge üzerindeyim, siz ise onu yalanladınız. Sizin kendisine acele ettiğiniz (azab) yanımda değildir. Hüküm yalnızca Allah'ındır. O, doğru haberi verir ve O, ayırt edenlerin en hayırlısıdır." (Enam Suresi, 56-57)

Hz. Muhammed (sav) Kavmine Allah'a Eş Koştukları Ortakların Hiçbir Güce Sahip Olmadıklarını Anlatmıştır

Kavmine Allah'ın tek ilah olduğunu hatırlatan Hz. Muhammed (sav), aynı zamanda Allah'a eş koştuklarının hiçbir şeyi yaratamayacaklarını, kimseye zarar vermeye veya fayda sağlamaya güçleri yetmeyeceğini de çeşitli şekillerde tebliğ etmiştir. Bu konudaki ayetlerden bazıları şöyledir:

De ki: "O'nun dışında (ilah olarak) öne sürdüklerinizi çağırın, onlar sizden ne zararı uzaklaştırabilirler, ne de (onu yararınıza) dönüştürebilirler. (İsra Suresi, 56)

De ki: "Gördünüz mü haber verin; Allah'tan başka taptıklarınız, yerden neyi yaratmışlar, bana gösterin? Yoksa onların göklerde bir ortaklığı mı var? Eğer doğru sözlüler iseniz, bundan önce bir kitap ya da bir ilim kalıntısı (veya bir eser) varsa, bana getirin." (Ahkaf Suresi, 4)

De ki: "Allah'ın dışında (Tanrı diye) öne sürdüklerinizi çağırın. Onların göklerde ve yerde bir zerre ağırlığınca bile (hiçbir şeye) güçleri yetmez; onların bu ikisinde hiçbir ortaklığı olmadığı gibi, O'nun bunlardan hiçbir destekçi olanı da yoktur. (Sebe Suresi, 22)

De ki: "O'na (kulluk etmede) eklemekte olduğunuz ortakları bana gösterin. Asla (onlar ona gerçek ortak olamazlar); hayır, O, güçlü ve üstün olan, hüküm ve hikmet sahibi olan Allah'tır." (Sebe Suresi, 27)

De ki: "Siz, Allah'ın dışında taptığınız ortaklarınızı gördünüz mü? Bana haber verin; yerden neyi yaratmışlardır? Ya da onların göklerde bir ortaklığı mı var? Yoksa Biz onlara bir kitap vermişiz de onlar bundan (dolayı) apaçık bir belge üzerinde midirler? Hayır, zulmedenler, birbirlerine aldatmadan başkasını vadetmiyorlar. (Fatır Suresi, 40)

Hz. Muhammed (sav) Allah'ın Belirlediği Kadere Tevekkül Etmeyi Hatırlatmıştır

Allah herşeyi bir kader üzerine yaratmıştır. İnsan hayatı boyunca Allah'ın belirlediği bu kaderi yaşar. Hz. Muhammed (sav), kavmine Allah'ın kendileri için yazdığının dışında hiçbir şeyle karşılaşmayacaklarını, bu nedenle an an yaşadıkları olaylarda Allah'a tevekkül ederek ecir kazanmalarını söylemiştir:

De ki: "Allah'ın bizim için yazdıkları dışında, bize kesinlikle hiçbir şey isabet etmez. O bizim mevlamızdır. Ve mü'minler yalnızca Allah'a tevekkül etmelidirler." (Tevbe Suresi, 51)

Hz. Muhammed (sav) Gaybın Bilgisinin Ancak Allah'ın Katında Olduğunu Bildirmiştir

Kuran'da "gayb" kelimesi, insanın algılarının ve ilminin kendisine uzanamadığı, gözden gizli olan herşeyi ifade eder. Kuran'da Allah'ın varlıklarından haber verdiği, ama mahiyetlerini gerçek anlamda bilemediğimiz yerler, varlıklar, geçmişe ait bilgi ve haberler gayb kavramının içinde yer alır. Gaybın bilgisi yalnızca Allah'ın Katı'ndadır. Ve

Allah ancak dilediği insana bu bilgiyi vereceğini bildirmiştir. Hz. Muhammed (sav), gaybı yalnız Allah'ın bildiğini şu şekilde tebliğ etmiştir:

De ki: "Ne kadar kaldıklarını Allah daha iyi bilir. Göklerin ve yerin gaybı O'nundur. O, ne güzel görmekte ve ne güzel işitmektedir. O'nun dışında onların bir velisi yoktur. Kendi hükmünde hiç kimseyi ortak kılmaz." (Kehf Suresi, 26)

De ki: "Göklerde ve yerde gaybı Allah'tan başka kimse bilmez. Onlar ne zaman dirileceklerinin şuuruna varmıyorlar." (Neml Suresi, 65)

De ki: "Şüphesiz Rabbim hakkı (batılın yerine veya dilediği kimsenin kalbine) koyar. O, gaybleri bilendir. (Sebe Suresi, 48)

Hz. Muhammed (sav), Kavmine Allah'ın Sonsuz Gücünü Tebliğ Etmiştir

İnsanın yeryüzünde yaşamını sürdürebilmesi için gerekli olan her şartı yaratan Allah'tır. Dünya'nın Güneş Sistemi içindeki yeri, hayat için gerekli ortamı sağlayan atmosfer, yerkürenin büyük bir bölümünü kaplayan ve yaşam için varlığı zaruri olan su, Dünya'nın hareketleriyle her sabah güneşin doğması, her akşam tekrar batması ve bunlar gibi pek çok olay Allah'ın izni ile gerçekleşir.

İşte Hz. Muhammed (sav) kavmine Allah'tan korkmaları için O'nun üstün kudretini hatırlatmıştır:

De ki: "Gördünüz mü söyleyin; Allah, kıyamet gününe kadar geceyi sizin üzerinizde kesintisizce sürdürecek olsa, Allah'ın dışında size aydınlık verecek ilah kimdir? Yine de dinlemeyecek misiniz?" De ki: "Gördünüz mü söyleyin, Allah kıyamet gününe kadar gündüzü sizin üzerinizde kesintisizce sürdürecek olsa Allah'ın dışında size içinde dinleneceğiniz geceyi getirecek ilah kimdir? Yine de görmeyecek misiniz? (Kasas Suresi, 71-72)

Hz. Muhammed (sav) ahirete inanmayanlara Allah'ın dünyadaki yaratılış delillerine bakarak öğüt almalarını bildirmiştir. Bu kusursuz yaratılış delillerini gören insanların önemli bir gerçeği daha anlamaları gerekir. Tüm bunları yaratmaya kadir olan Allah elbette ahirette bunların benzerlerini de yaratacaktır. Hz. Muhammed (sav) bu önemli gerçeği kavmine şöyle bildirmiştir:

De ki: "Yeryüzünde gezip dolaşın da, böylelikle yaratmaya nasıl başladığına bir bakın, sonra Allah ahiret yaratmasını (veya son yaratmayı) da inşa edip yaratacaktır. Şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir." (Ankebut Suresi, 20)

Allah'ın her türlü eksiklikten münezzeh olduğunu ve herşeyin Yaratıcısı olduğunu anlatmıştır.

İnsan eksikliklere ve zaaflara sahip aciz bir varlıktır. Allah'ın dilemesiyle yaşamını sürdürür. Oysa herşeyin Yaratıcısı olan Allah tüm eksikliklerden uzaktır ve tüm kusurlardan münezzehtir. O, hiçbir şeye ihtiyacı olmayandır. Hz. Muhammed (sav), kavmine bunu tebliğ etmiştir:

De ki: "O, gökleri ve yeri yaratırken ve O, (hep) besleyen (hiç) beslenmezken, ben Allah'tan başkasını mı veli edineceğim?" De ki: "Bana gerçekten Müslüman olanların ilki olmam emredildi ve: Sakın müşriklerden olma." (denildi.) De ki: "Şüphesiz ben, Rabbime isyan edersem o büyük günün azabından korkarım." (Enam Suresi, 14-15)

Yine Hz. Muhammed (sav), kavmine Allah'ın eşi, benzeri olamayacağını, herşeyin tek sahibi olduğunu şöyle anlatmıştır:

De ki: "Göklerin ve yerin Rabbi kimdir?" De ki: "Allah'tır." De ki: "Öyleyse, O'nu bırakıp kendilerine bile yarar da, zarar da sağlamaya güç yetiremeyen birtakım veliler mi (tanrılar) edindiniz?" De ki: "Hiç görmeyen (a'ma) ile gören (basiret sahibi) eşit olabilir mi? Veya karanlıklarla nur eşit olabilir mi?" Yoksa Allah'a, O'nun yaratması gibi yaratan ortaklar buldular da, bu yaratma, kendilerince birbirine mi benzeşti? De ki: "Allah, herşeyin yaratıcısıdır ve O, tektir, kahredici olandır." (Rad Suresi, 16)

Allah Dilemedikten Sonra Kimsenin Kimseye Bir Fayda ya da Zarar Vermeye Güç Yetiremeyeceğini Tebliğ Etmiştir

Cahiliye toplumlarının önemli özelliklerinden birisi, bu insanların birçoğunun Allah'a iman etmeleri, ancak O'nun büyüklüğünü ve gücünü takdir edememeleridir. Hz. Muhammed (sav) kendilerine "sizi kim yarattı?" diye sorduğunda "Allah" diye cevap veren, ancak O'nu tanımayan kavmine herşeyin O'nun kontrolünde olduğunu ve Allah'a şirk koştuklarının onlara hiçbir yarar sağlayamayacağını anlatmıştır:

Andolsun, onlara: "Gökleri ve yeri kim yarattı?" diye soracak olsan, elbette "Allah" diyecekler. De ki: "Gördünüz mü-haber verin; Allah'tan başka taptıklarınız, eğer Allah bana bir zarar dileyecek olsa, O'nun zararını kaldırabilirler mi? Ya da bana bir rahmet vermeyi istese, O'nun rahmetini tutup-önleyebilecekler mi" De ki: "Allah, bana yeter. Tevekkül edecek olanlar, O'na tevekkül etsinler." (Zümer Suresi, 38)

De ki: "Size bir kötülük isteyecek olsa sizi Allah'tan koruyacak, veya size bir rahmet isteyecek olsa (buna engel olacak) kimdir?" Onlar, kendileri için Allah'ın dışında ne bir veli, ne bir yardımcı bulamazlar. (Ahzab Suresi, 17)

Allah'ın Büyüklüğünü ve Her Şeyin Sahibi Olduğunu Bildikleri Halde Nasıl Olup da Gaflet İçinde Olabildiklerini Sormuştur

Hz. Muhammed (sav), Allah'ın varlığını bildikleri halde O'nun üstün kudretini düşünmeyen, bundan dolayı O'nun büyüklüğünü takdir edemeyen kavmine, Allah'ın varlığını ve büyüklüğünü ikrar ettirmiştir. Ve bunun ardından, onları öğüt almaya ve korkup sakınmaya davet etmiştir:

De ki: "Eğer biliyorsanız (söyleyin:) Yeryüzü ve onun içinde olanlar kimindir?" "Allah'ındır" diyecekler. De ki: "Yine de öğüt alıp-düşünmeyecek misiniz?" De ki: "Yedi göğün Rabbi ve büyük Arş'ın Rabbi kimdir?" "Allah'ındır" diyecekler. De ki: "Yine de sakınmayacak mısınız?" De ki: "Eğer biliyorsanız (söyleyin:) Herşeyin melekutu (mülk ve yönetimi) kimin elindedir? Ki O, koruyup kolluyorken kendisi korunmuyor." "Allah'ındır" diyecekler. De ki: "Öyleyse nasıl oluyor da böyle büyüleniyorsunuz?" (Müminun Suresi, 84-89)

Hz. Muhammed (sav) Allah'ın Tevbe Edenlerin Günahlarını Bağışlayacağını Müjdelemiştir

Allah merhametlilerin en merhametlisidir. Allah'ın samimi kulları bir hata yaptıklarında karamsarlığa kapılmazlar. Çünkü insanların hataları karşısında yapmaları gereken hüzünlenmek değil hemen Allah'a yönelerek O'ndan bağışlanma dilemektir. Allah Hz. Muhammed (sav)'e bu konu ile ilgili olarak kavmine şöyle söylemesini emretmiştir:

... De ki: "Ey kendi aleyhlerinde olmak üzere ölçüyü taşıran kullarım. Allah'ın rahmetinden umut kesmeyin. Şüphesiz Allah, bütün günahları bağışlar. Çünkü O, bağışlayandır, esirgeyendir." (Zümer Suresi, 53)

Allah'ın Yolunun Tek Doğru Yol Olduğunu Bildirmiştir

İnsanın şerefli ve güzel bir hayat yaşayabileceği tek yol Allah'ın çağırdığı yoldur. Başka varlıkların rızasını arayarak, Allah'a ortak koşanlar hem dünyadaki yaşamlarında hem de ölümden sonraki ahiret hayatında büyük bir aşağılanmayla karşılık göreceklerdir. Bu nedenle Hz. Muhammed (sav), kavmine dünya ve ahiret kurtuluşunu veren asıl yolun Allah'ın yolu olduğunu tebliğ etmiştir:

De ki: "Bize yararı ve zararı olmayan Allah'tan başka şeylere mi tapalım? Allah bizi hidayete erdirdikten sonra, şeytanların ayartarak yerde şaşkınca bıraktıkları, arkadaşlarının da: "Doğru yola, bize gel" diye kendisini çağırdığı kimse gibi topuklarımız üzerinde gerisin geri mi döndürülelim?" De ki: "Hiç şüphesiz Allah'ın yolu, asıl yoldur. Ve biz alemlerin Rabbine (kendimizi) teslim etmekle emrolunduk." (Enam Suresi, 71)

Allah'ın Gizlinin Gizlisini Bildiğini Haber Vermiştir

Bazı insanlar gizli bir kötülük işlerken, bunu kimsenin görmediğini düşünerek sevinirler. Oysa Allah göklerde ve yerde olan herşeyi bilir. İnsanın an an yaptığı herşeye şahittir. İnsanlar dünyada yaptıkları herşeyin hesabını herkesin toplandığı din gününde Allah'ın huzuruna çıkarak vereceklerdir. Hz. Muhammed (sav) bu önemli gerçeğe dikkat çekmiş, kavmine Allah'ın herşeyi bildiğini, bir şeyi gizleseler de, açıklasalar da zaten Allah'ın ondan haberdar olduğunu hatırlatmıştır. Bu konudaki ayetlerden bazıları şöyledir:

De ki: "Sinelerinizde olanı -gizleseniz de, açığa vursanız da- Allah bilir. Ve göklerde olanı da, yerde olanı da bilir. Allah, herşeye güç yetirendir." (Al-i İmran Suresi, 29)

De ki: "Benimle aranızda şahid olarak Allah yeter; kuşkusuz O, kullarından gerçeğiyle haberdardır, görendir." (İsra Suresi, 96)

Buna rağmen yüz çevirecek olurlarsa, de ki: "Size eşitlik üzere açıklamada bulundum. Tehdit edildiğiniz (sorgu ve azab günü) yakın mı, uzak mı, bilemem." "Şüphesiz O, sözün açıkta söyleneni de bilmekte, saklamakta olduklarınızı da bilmektedir." (Enbiya Suresi, 109-110)

De ki: "Benimle sizin aranızda şahid olarak Allah yeter. O, göklerde ve yerde olanı bilir. Batıla inanan ve Allah'ı inkar edenler ise, işte onlar hüsrana uğrayanlardır." (Ankebut Suresi, 52)

De ki: "Siz Allah'a dininizi mi öğreteceksiniz? Oysa Allah, göklerde ve yerde olanları bilir. Allah, herşeyi bilendir." (Hucurat Suresi, 16)

Allah'tan Başka Bir Koruyucu Olmadığını Çeşitli Örneklerle Açıklamıştır

İnsanın tek dostu ve koruyucusu kendisini yaratan Allah'tır. Ancak Allah'tan korkmayan insanlar bunu kabul etmek istemezler. Onlar kendilerini Allah'ın varlığını ve üstün kudretini gözardı etmeye şartlandırmışlardır. Ancak öyle anlar vardır ki insan

Allah'tan başka hiçbir varlığın kendisine asla yardım etmeyeceği gerçeğini çok iyi anlar.

İşte Hz. Muhammed (sav) insanlara bu gerçeği hatırlatmıştır. Örneğin insan bir sıkıntıya, bir zarara uğradığı zaman, onun Allah'tan başka kendisini kurtarmak için çağırabileceği hiçbir yardımcısı yoktur. İnsan böyle bir olayla karşılaştığında Allah'a ortak koştuğu varlıkların kendisine hiçbir faydası dokunmayacağını anlar. O halde insanın henüz fırsat varken kendisine hatırlatılan bu gerçek üzerinde düşünmesi, Rabbimizden başka kimseden yardım göremeyeceğini unutmaması gerekir. Bu konu ile ilgili olarak Hz. Muhammed (sav), kavmine şu hatırlatmayı yapmıştır:

De ki: "Düşündünüz mü hiç; eğer size Allah'ın azabı gelirse ya da saat (kıyamet) gelip çatarsa, Allah'tan başkasını mı çağıracaksınız? Eğer doğru sözlüler iseniz (çağırın bakalım.)" Hayır, yalnızca O'nu çağırırsınız, dilerse kendisini çağırdığınız şeyi açar (giderir) ve şirk koşmakta olduklarınızı unutursunuz. (En'am Suresi, 40-41)

Müslümanlara Kalplerine İman Verdiği İçin Allah'a Şükretmelerini Hatırlatmıştır

Allah yeryüzünde iman edenlerin sayısının her zaman az olacağını ve ancak bu azınlığın ebedi olarak cennete kavuşacağını bildirmiştir. Bu yüzden iman, bir insana hayatında verilebilecek en büyük lütuflardan biridir. Ancak Peygamberimiz (sav) döneminde bazı insanlar iman ettikten sonra sanki Hz. Muhammed (sav)'e bir iyilik yapmışlar gibi ona minnet etmeye kalkışmışlardır. Bu, son derece yanlış mantığı açıklamak için Hz. Muhammed (sav), kavmine şu hatırlatmayı yapmıştır:

Müslüman oldular diye sana minnet etmektedirler. De ki: "Müslümanlığınızı bana karşı minnet (konusu) etmeyin. Tam tersine, sizi imana yönelttiği için Allah size minnet etmektedir. Eğer doğru sözlüler iseniz (bunu böyle kabullenmeniz gerekir.)" (Hucurat Suresi, 17)

Kuran'ı Allah'ın Gönderdiğini Tebliğ Etmiştir

Hz. Muhammed (sav)'e tabi olmak istemeyen inkarcılar, Kuran'ı inkar etmek için birçok bahane öne sürmüşlerdir. Bu iddialardan en büyüğü Kuran'ın Hz. Muhammed (sav) tarafından yazıldığıdır. Oysa Kuran içinde, insan yazması olamayacağını tasdik eden sayısız mucizeyi barındırmaktadır. Hz. Muhammed (sav), kavmine bu gerçeği hatırlatmış ve Kuran'ı Allah'ın gönderdiğini bildirmiştir. Bu konudaki ayetlerden bazıları şöyledir:

De ki: "Onu, göklerde ve yerde gizli olanı bilen (Allah) indirmiştir. Doğrusu O, çok bağışlayandır, çok esirgeyendir." (Furkan Suresi, 6)

De ki: "Gördünüz mü haber verin; eğer o (Kuran) Allah Katı'ndan ise, sonra siz onu inkar etmişseniz (bu durumda) uzak bir ayrılık içinde olandan daha sapık kimdir?" (Fussilet Suresi, 52)

Kuran Allah'ın kullarından istediklerini, onların yaratılış amacını, dünyada ve ahirette nasıl davranmaları gerektiğini ve insanın öğrenmesi gereken daha pek çok şeyi bildirdiği hak kitaptır. Hz. Muhammed (sav) de Allah'ın kelamı olan Kuran için kavmine şöyle demiştir:

De ki: "Bu (Kuran), büyük bir haberdir." Sizler ise, ondan yüz çeviriyorsunuz. (Sad Suresi, 67-68)

Allah'tan Başka Hiçbir Varlığın, Kuran'ı İndirmeye Güç Yetiremeyeceğini Bildirmiştir

Kuran'ın insan tarafından yazıldığını iddia edenler, onun sahip olduğu mucizelerden, Allah'ın sonsuz hikmet içeren sözlerinden habersizdirler. Oysa Kuran değil bir insanın, bütün insanların ve cinlerin dahi biraraya gelerek yazamayacakları bir kitaptır. Ve Hz. Muhammed (sav) bu konu ile ilgili olarak kavmine şöyle bildirmiştir:

De ki: "Eğer bütün ins ve cin (toplulukları), bu Kuran'ın bir benzerini getirmek üzere toplansa, -onların bir kısmı bir kısmına destekçi olsa bile- onun bir benzerini getiremezler." (İsra Suresi, 88)

Yoksa: "Bunu kendisi yalan olarak uydurdu" mu diyorlar? De ki: "Bunun benzeri olan bir sûre getirin ve eğer gerçekten doğru sözlüyseniz Allah'tan başka çağırabildiklerinizi çağırın." (Yunus Suresi, 38)

Kuran'ın Müslümanlar İçin Bir Müjde ve Hidayet Rehberi Olduğunu Bildirmiştir

Bu konudaki bir ayet şöyledir:

De ki: "İman edenleri sağlamlaştırmak, Müslümanlara bir müjde ve hidayet olmak üzere, onu (Kuran'ı) hak olarak Rabbinden Ruhu'l-Kudüs indirmiştir." (Nahl Suresi, 102)

Yine Hz. Muhammed (sav) Kuran'ın insanı hidayete yönelttiğini şu şekilde tebliğ etmiştir:

De ki: "Eğer ben sapacak olsam, artık kendi nefsim aleyhine sapmış olurum; eğer hidayeti bulacak olsam, bu da Rabbimin bana vahyetmekte olduğu (Kuran) sayesindedir. Şüphesiz O, işitendir, yakın olandır." (Sebe Suresi, 50)

Kavmine Duanın Önemini Bildirmiş ve Onları Allah'a Dua Etmeye Çağırmıştır

İnsanın Allah'a olan yakınlığının artmasına vesile olacak en önemli ibadetlerden birisi duadır. İnsan istediği herşey için Allah'a dua etmelidir. Ve Allah kullarının tüm dualarına karşılık vereceğini haber vermiştir. Bu yüzden Allah'tan bağışlanmayı uman, dünyada samimi bir mümin olarak yaşamak, ahirette de ebedi bir kurtuluş yurdu olan cenneti kazanmak isteyen her mümin dua ibadetini yerine getirir. Kuran'da emredildiği gibi Allah'a sürekli dua eder. Hz. Muhammed (sav) duanın Allah Katı'ndaki değerini Müslümanlara şöyle tebliğ etmiştir:

De ki: "Sizin duanız olmasaydı Rabbim size değer verir miydi? Fakat siz gerçekten yalanladınız; artık (bunun azabı da) kaçınılmaz olacaktır." (Furkan Suresi,77)

Hesap Günü Kimsenin Başkasının Günahını Yüklenemeyeceğini Haber Vermiştir

Dini yaşamak isteyen birçok insan yakın çevresinden, yaptığı ibadetler için, "bunları yapmana gerek yok, ben senin günahlarını yüklenirim" gibi sözler duymuştur. Oysa hesap gününde herkes Allah'ın karşısında durup tek başına hesap verecektir. O gün herkes yalnızca kendi yaptığından sorumlu tutulacaktır. Kimseye başkalarının günahları sorulmayacak, kimse de kimsenin günahını yüklenmeyecektir. Hz. Muhammed (sav) bu konuyu şöyle tebliğ etmiştir:

De ki: "O, herşeyin Rabbi iken, ben Allah'tan başka bir Rab mi arayayım? Hiçbir nefis, kendisinden başkasının aleyhine (günah) kazanmaz. Günahkar olan bir başkasının günah yükünü taşımaz. Sonunda dönüşünüz Rabbinizedir. O, size hakkında anlaşmazlığa düştüğünüz şeyleri haber verecektir." (Enam Suresi, 164)

Kavmine Dünya Hayatının Yararının Ahirete Göre Çok Az Olduğunu Bildirmiştir

Allah'ın Hz. Muhammed (sav)'in kavmini denediği imtihanlardan birisi savaş olmuştur. Bu insanlardan bir kısmı savaşa çıkmaları gerektiğinde insanların kendilerine bir zarar vermesinden korkmuş ve geride kalmak istemişlerdir. Elbette bunun altında ölüm korkusu ve dünya sevgisi vardır. Oysa dünya hayatı çok kısadır. İnsan savaşta veya başka bir yerde ama mutlaka Allah'ın kendisi için belirlediği zamanda ölecektir.

Bu sebeple ölmekten veya başka bir şeyden korkarak Allah'ın rızasını gözardı etmek, insanın ahireti için çok büyük bir kayıptır. Bu nedenle Hz. Muhammed (sav), kavmine dünya hayatının yararının çok az olduğunu tebliğ ederek, asıl yurtları olan ahiret için çalışmalarını emretmiştir.

Kendilerine; "Elinizi (savaştan) çekin, namazı kılın, zekatı verin" denenleri görmedin mi? Oysa savaş üzerlerine yazıldığında, onlardan bir grup, insanlardan Allah'tan korkar gibi- hatta daha da şiddetli bir korkuyla- korkuya kapılıyorlar ve: "Rabbimiz, ne diye savaşı üzerimize yazdın, bizi yakın bir zamana ertelemeli değil miydin?" dediler. De ki: "Dünyanın metaı azdır, ahiret, ise muttakiler için daha hayırlıdır ve siz 'bir hurma çekirdeğindeki ip-ince bir iplik kadar' bile haksızlığa uğratılmayacaksınız." (Nisa Suresi 77)

Aynı şey Allah'ın emri olan her konu için geçerlidir. Allah'ın beğendiği ahlakı insanlara anlatmak, Müslümanlara fayda sağlamak, dine hizmet etmek belki kimi zaman insanın nefsi ile çatışabilir. Müslümanın yerine göre fedakarlık yapması gerekebilir. Ama Allah'ın rızasını kazanma amacı ile yaşayan gerçek bir mümin için böyle anlar büyük birer fırsattır. Çünkü çok kısa olan dünya hayatında şeytanın kayıp gibi göstermeye çalıştığı fedakarlıklar, ahirette insana büyük fayda getirecektir.

Dünyada Sahip Olduklarına Allah'ın Rızasından Daha Çok Değer Veren İnsanlara Allah'ın Azabını Hatırlatmıştır

Dünya Allah'ın insanları imtihan ettiği bir yerdir ve insanın sahip olduğu herşey ona Allah kendisini denemek için vermiştir. İnsanın bu gerçeği bilerek şükretmesi ve sahip olduğu şeylerle yalnızca Allah'ın rızasını kazanmaya çalışması gerekir. Oysa birçok insan sahip olduklarını Allah'a ortak koşar. Hz. Muhammed (sav) bu insanları Allah'ın azabı ile uyarmıştır:

De ki: "Eğer babalarınız, çocuklarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, az kar getireceğinden korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden evler, sizlere Allah'tan, O'nun Resûlü'nden ve O'nun yolunda cehd etmekten (çaba harcamaktan) daha sevimli ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah, fasıklar topluluğuna hidayet vermez. (Tevbe Suresi, 24)

İnkar Edenlerin Mutlaka Yenilgiye Uğrayacaklarını Bildirmiştir

Dünya tarihi boyunca inkar edenler iman edenlere karşı sonuçsuz bir mücadele vermişlerdir. Bu mücadele iman edenlerin Allah'a olan imanlarını ve Allah Katı'ndaki derecelerini artırırken, inkar edenlere büyük bir kayıp olarak dönmüştür. Allah hiçbir

inkarcı topluluğunun müminlere zarar vermesine izin vermemiştir. Eğer inkarcılar bir başarı kazanıyor gibi görünse de bunu mutlaka müminlerin hayrına çevirmiştir. Allah'ın pek çok ayetinde belirttiği gibi, her zaman üstün gelenler Maide Suresi'nde bildirilen "Allah'ın taraftarları"dır. Bu inkarcıların dünyada karşılaşacakları bir yenilgidir. Ahirette ise bu insanlar yaptıklarının karşılığını sonsuza kadar kalacakları cehennem azabı ile alacaklardır. Allah Hz. Muhammed (sav)'e, inkar edenlere şöyle söylemesini emretmiştir:

İnkar edenlere de ki: "Yakında yenilgiye uğratılacaksınız ve toplanıp cehenneme sürüleceksiniz." Ne kötü yataktır o. (Al-i İmran Suresi, 12)

Hatırlayıp Öğüt Almaları İçin Kavmine Kendilerinden Önce İnkar eden Kavimlerin Uğradığı Sonu Hatırlatmıştır

Daha önce söz edilen peygamberlerin yaşamlarında da görüldüğü gibi, dünya tarihi boyunca Allah'ın elçisine karşı direnmiş olan tüm kavimler, tevbe edip durumlarını düzeltmemeleri durumunda büyük bir azap ile karşılık görmüşlerdir. Elbette bu durum, geride kalanların düşünüp, öğüt almalarını, onların başlarına gelenin kendilerine de gelmemesi için korkup sakınmalarını gerektirir. Bu nedenle Hz. Muhammed (sav), kavmini geçmiş toplulukların başına gelenleri düşünmeye ve bundan öğüt almaya davet etmiştir:

De ki: "Yeryüzünde gezip dolaşın da, suçlu-günahkarların nasıl bir sona uğradıklarını görün" (Neml Suresi, 69)

De ki: "Yeryüzünde gezip dolaşın, sonra yalanlayanların sonu nasıl oldu, bir görün." (Enam Suresi, 11)

De ki: "Yeryüzünde gezip dolaşın, böylece daha öncekilerin nasıl bir sona uğradıklarını görün. Onların çoğu müşrik kimselerdi." (Rum Suresi, 42)

Kavmine Kesin Olarak Ölümden Kaçışın Olmadığını Hatırlatmıştır

Ahirete inanmayan insanların en büyük korkularından biri ölüm korkusudur. Bu insanlar ölümü kendilerinden uzaklaştırabilmek için her yolu denerler. Oysa her insan için Allah Katı'nda belirlenmiş bir ölüm vakti vardır ve o an geldiğinde kişi hiçbir erteleme yapamaz. Bu nedenle Hz. Muhammed (sav), kavmine ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, nerede bulunurlarsa bulunsunlar kesin olarak öleceklerini hatırlatmıştır:

De ki: "Eğer ölümden veya öldürülmekten kaçıyorsanız, kaçış size kesin olarak bir yarar sağlamaz; böyle olsa bile, pek az (bir zaman) dışında metalanıp-yararlandırılmazsınız." (Ahzap Suresi, 16)

De ki: "Sizin için belirlenmiş bir gün vardır ki, ondan ne bir an ertelenebilirsiniz, ne de (bir an) öne alınabilirsiniz." (Sebe Suresi, 30)

Kavmine Ölümün Bir Son Olmadığını, Aksine Allah'a Dönüş Olduğunu Tebliğ Etmiştir

Cahiliye toplumlarında birçok insan ölüm ile herşeyin biteceğini zanneder. Oysa ölüm insanın gerçek hayatının başladığı andır. Sanılanın aksine bir bitiş değil, bir başlangıçtır. İnsanlar ölümün ardından Allah'ın karşısında hesap verecek ve bu hesap anından sonra sonsuza kadar kalacakları mekana sevk edileceklerdir. Hz. Muhammed (sav) kavmine bu gerçeği şöyle hatırlatmıştır:

De ki: "Size vekil kılınan ölüm meleği, hayatınıza son verecek, sonra Rabbinize döndürülmüş olacaksınız." (Secde Suresi, 11)

Kıyametin Ne Zaman Kopacağını Allah'tan Başka Kimsenin Bilmediğini bildirmiştir

İnsanların merak ettiği konulardan birisi kıyamet saatinin ne zaman geleceğidir. Oysa Allah kıyametin saatini Kendisinden başka kimsenin bilemeyeceğini bildirmiş ve Hz. Muhammed (sav)'e bu konuda kendisine sorulan sorulara şöyle cevap vermesini emretmiştir:

İnsanlar, sana kıyamet-saatini sorarlar; de ki: "Onun bilgisi yalnızca Allah'ın Katı'ndadır." Ne bilirsin; belki kıyamet-saati pek yakın da olabilir. (Ahzap Suresi 63)

De ki: "Bilmiyorum, size vadedilen (kıyamet ve azab) yakın mı, yoksa Rabbim onun için uzun bir süre mi koymuştur?" (Cin Suresi, 25)

Buna rağmen yüz çevirecek olurlarsa, de ki: "Size eşitlik üzere açıklamada bulundum. Tehdit edildiğiniz (sorgu ve azab günü) yakın mı, uzak mı, bilemem." (Enbiya Suresi, 109)

İnkar Edenlere Yeniden Dirileceklerini Tebliğ Etmiştir

Asıl hayatın dünyada sürdürdükleri yaşam olduğunu düşünen inkarcılar, Hz. Muhammed (sav)'e tekrar dirileceklerine inanmadıkların söylemişlerdir. Bunun üzerine Allah, Hz. Muhammed (sav)'e şu şekilde cevap vermesini emretmiştir:

Dediler ki: "Biz kemikler haline geldikten, toprak olup ufalandıktan sonra mı, gerçekten biz mi yeni bir yaratılışla diriltileceğiz?" De ki: "İster taş olun, ister demir." "Ya da göğüslerinizde büyümekte olan (veya büyüttüğünüz) bir yaratık (olun)." Bizi kim (hayata) geri çevirebilir" diyecekler. De ki: "Sizi ilk defa yaratan." Bu durumda sana başlarını alaylıca sallayacaklar ve diyecekler ki: "Ne zamanmış o?" De ki: "Umulur ki pek yakında." (İsra Suresi, 49-51)

Allah'a ve Elçisine Karşı Büyüklenerek Ahireti İnkar Edenlerin, Kıyamet Gününde Allah'a Boyun Eğerek Dirileceklerini Bildirmiştir

İnkar edenler, kendilerinden başka bir varlığa boyun eğmek gururlarına ağır geldiği için Allah'ın varlığını inkar eder ve elçiye tabi olmazlar. Oysa kıyamet gününde dirilecek, Allah'ın büyüklüğünü, gücünü ve onlara sunacağı azabı göreceklerdir. Bu nedenle Allah Hz. Muhammed (sav)'e "tekrar mı dirileceğiz" diye soran inkarcılara şu şekilde buyurmuştur:

"Biz öldüğümüz, toprak ve kemik olduğumuzda mı, gerçekten biz mi diriltilecekmişiz?" "Veya önceki atalarımız da mı?" De ki: "Evet, üstelik boyun bükmüş kimseler olarak (diriltileceksiniz)." (Saffat Suresi, 16-18)

Allah'ın Ayetlerine İman Etmeyenlere Cehenneme Gideceklerini Söyleyerek Onları Uyarmıştır

İnkar edenler Kuran ahlakının kendilerine tebliğ edilmesinden dolayı son derece büyük bir kin ve öfke duymuşlardır. Kuran'da bu kişilerin içlerinde iman edenlere karşı ne kadar büyük bir kin besledikleri haber verilmiştir. Allah Hz. Muhammed (sav)'e bu insanlara şöyle söylemesini emretmiştir:

Onlara karşı apaçık olan ayetlerimiz okunduğu zaman, sen o inkar edenlerin yüzlerindeki 'red ve inkarı' tanıyabilirsin. Neredeyse, kendilerine karşı ayetlerimizi okuyanın üzerine çullanıverecekler. De ki: "Size, bundan daha kötü olanını haber vereyim mi? Ateş... Allah, onu inkar edenlere va'detmiş bulunmaktadır; ne kötü bir duraktır." (Hac Suresi, 72)

Ayette görüldüğü gibi, Hz. Muhammed (sav), inkarcıların bu kinlerine karşılık hiçbir sonuç alamayacaklarını, aksine ebedi bir azapla karşılık göreceklerini bildirmiştir. Ayrıca Allah'a ve elçisine başkaldıranların cehennemde sonsuza kadar kalacaklarını da bir başka ayette şöyle haber vermiştir:

(Benim görevim,) Yalnızca Allah'tan olanı ve O'nun gönderdiklerini tebliğ etmektir. Kim Allah'a ve O'nun elçisine isyan ederse, içinde ebedi kalıcılar olmak üzere onun için cehennem ateşi vardır. (Cin Suresi, 23)

Cehennemin Sonsuza Kadar Kalınacak Bir Azap Yeri Olduğunu Bildirmiştir

Kavmin inkarcıları bir müddet cehennemde kalsalar bile sonra cennete gideceklerini iddia etmişlerdir. Hz. Muhammed (sav) ise cehennemi hak eden inkarcıların sonsuza kadar orada kalacaklarını şöyle tebliğ etmiştir:

Dediler ki: "Sayılı günlerin dışında, ateş asla bize değmeyecektir." De ki: "Allah Katı'ndan bir ahid mi aldınız? -ki Allah asla ahdinden dönmez- Yoksa Allah'a karşı bilmediğiniz bir şeyi mi söylüyorsunuz?" Hayır; kim bir kötülük işler de günahı kendisini kuşatırsa, (artık) onlar, ateşin halkıdırlar, orada süresiz kalacaklardır. İman edip salih amellerde bulunanlar ise cennet halkıdırlar, orada süresiz kalacaklardır. (Bakara Suresi, 80-82)

Allah'tan Korkup Sakınanların Cennette Gideceklerini Haber Vermiştir

De ki: "Size bundan daha hayırlısını bildireyim mi? Korkup sakınanlar için Rablerinin Katı'nda, içinde temelli kalacakları, altından ırmaklar akan cennetler, tertemiz eşler ve Allah'ın rızası vardır. Allah, kulları hakkıyla görendir." (Al-i İmran Suresi, 15)

Hz. Muhammed (sav) Kavmine Adaletli Olmalarını Emretmiştir

De ki: "Rabbim adaletle davranmayı emretti..." (Araf Suresi, 29)

İnsanı Her Türlü Sıkıntıdan Kurtaranın Allah Olduğunu Tebliğ Etmiştir

De ki: "Sizi karanın ve denizin karanlıklarından kim kurtarmaktadır ki, siz (açıktan ve) gizliden gizliye ona yalvararak dua etmektesiniz: -Andolsun, bizi bundan kurtarırsan, gerçekten şükredenlerden oluruz." De ki: "Ondan ve her türlü sıkıntıdan sizi Allah kurtarmaktadır. Sonra siz yine şirk koşmaktasınız." (Enam Suresi, 63-64)

Hz. Muhammed (sav) Kitap Ehlini de Şirk Koşmadan Yalnızca Allah'a İbadet Etmeye Çağırmıştır

De ki: "Ey Kitap Ehli, bizimle sizin aranızda müşterek (olan) bir kelimeye (tevhide) gelin. Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp bir kısmımız (diğer) bir kısmımızı Rabler edinmeyelim." Eğer yine yüz çevirirlerse, deyin ki: "Şahid olun, biz gerçekten Müslümanlarız." (Al-i İmran Suresi, 64)

En Güzel İsimlerin Allah'ın Olduğunu ve Allah'ı Bu İsimleriyle Tesbih Etmemizi Bildirmiştir

De ki: "Allah, diye çağırın, 'Rahman' diye çağırın, ne ile çağırırsanız; sonunda en güzel isimler O'nundur." Namazında sesini çok yükseltme, çok da kısma, bu ikisi arasında (orta) bir yol benimse. Ve de ki: "Övgü (hamd), çocuk edinmeyen, mülkte ortağı olmayan ve düşkünlükten dolayı yardımcıya da (ihtiyacı) bulunmayan Allah'adır." Ve O'nu tekbir edebildikçe tekbir et. (İsra Suresi, 110-111)

SONUÇ

Bu kitapta, Allah'ın resullerinden bir bölümünün, gönderildikleri topluluklara yaptıkları tebliğleri aktardık. Bunda hedeflenen ise, hem Allah'ın bu şerefli elçilerinin üstün ahlak özelliklerini ve dini tebliğ etme konusunda gösterdikleri samimiyet, çaba ve kararlılığı hatırlatarak onlara olan saygı, hürmet ve sevgimizi tazelemek, hem de tebliğ ettikleri konuların ehemmiyetine dikkat çekmekti. Bunun da ötesinde, bu resullerin, gönderildikleri topluluklara anlattıklarını bir kez daha hatırlayarak, kendi üzerimizdeki eksikleri ve yanlışları gözden geçirip, telafi etmekti. Zira Kuran'da yer alan tüm kıssalar ve bilgiler, öncelikle müminlerin öğüt alıp düşünmeleri ve doğru yolu bulmaları için anlatılmıştır.

Kuran'da bildirilen peygamber kıssaları ve resullerin kavimlerine olan tebliğleri o dönemde yaşayan insanlar için ne kadar yol gösterici oldularsa, bugün bizler için de o kadar hidayet kaynağıdırlar. Gelecekte yaşayacak insanlar için de yine aynı şekilde yol gösterici olmaya devam edeceklerdir. Allah Kuran'ın bu özelliğini "Şüphesiz bu Kuran, en doğru yola iletir..." (İsra Suresi, 9) ayetiyle insanlara hatırlatmıştır. Bu nedenle Kuran'ın her ayeti gibi, resullerimizin tebliğlerinin anlatıldığı her kıssa da, müminler için "en doğru yola iletici" bilgileri içermektedir. Çünkü Allah'ın Peygamber Efendimiz (sav)'e olan, "... Allah sana Kitabı ve hikmeti indirdi ve sana bilmediklerini öğretti. Allah'ın üzerinizdeki fazlı çok büyüktür" (Nisa Suresi, 113) hitabından anlaşılacağı gibi Kuran'ın her ayeti müminlere "bilmediklerini öğreten", onlara "yol gösteren" hikmetler içermektedir.

İşte bu kitap da müminleri, resullerin kıssalarında yer alan hikmetleri görmeye, düşünmeye ve hayata geçirmeye bir davettir.

EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farkl□ alanlardan gelen çok say□da bilim adam□, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canl□lar□n kökenini art□k yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar. Bugün bilimsel gelişmeler, evreni ve tüm canlıları Allah’ın yaratmış olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel

iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır. Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır? Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı. Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu. Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." *(Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s.2)*

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır." *(Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196)*

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. *("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)* Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. *(Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)*

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? *(Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)*

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik

ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10950'de 1'dir. Ancak matematikte 1050'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır. Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. *(Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)*

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez. Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında *"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir*

şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s.189)*

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı. Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)*

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20 .yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler. Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir.

Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri

geliştirmez, ona yıkım getirir. *(B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.)*

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir. Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "ara-geçiş formu" adını verirler. Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)*

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. *(Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)*

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. *(Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983, s. 197)*

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu

tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. *(Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389)*

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. *(J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992)*

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. *(Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)*

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. *(Time, Kasım 1996)*

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. *(S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)*

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze

oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. *(Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)*

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim. Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10-950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar.

Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları,

domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur. Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur.

Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir. Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır.

En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir. Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. *(Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28)*

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür.

Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir.

Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. *(Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43)*

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Dediler ki: "Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)